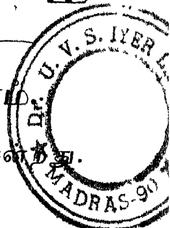
இலகுபோத

ஏழாம் பாலபாடம்.

பாண்டவர் சரித்திரம்.

க - பாண்டு வேட்டைக்குச் சென்றது.

—— :0: ——

மல்லிகை, முல்லை, மாதவி, வேங்கை, சண்பகமுதலியன பூத்துத
தேனை சொரிதலும், கிளி, குயில், மான முதலியன மகிழ்ந்து விளையாடுத
தலும் நிகழ்வதாகிய வேனிற்காலத்திலேயே பூர்வ ஆரியமன்னர் வேட்டை
பாடுதற்கு வனத்திற் செல்வர். அங்ஙனமாக ஒருகாலத்தில் மிக்க பிரபல
முடையனாகிய ஓராரியமன்னன், வேட்டை விருப்புடையனாய், மிக்க சாது
ரியமுடையராகிய வீரர் சேனையொன்று தற்சூழ, ஒரு கடுங்கதிப்புரவி மே
லேறி வனத்திற் சென்றான். அங்கே அம்மன்னன் நெடுநேரஞ் சுற்றித்
திரிந்தும் வேட்டைக்குரிய தக்க மிருகமொன்றையுங் காணானாய், உரோஷ
மும் மானமு மூந்தப்பெற்றுத் தனது குதிரையைத் தூண்டினான். தூண
லும் அக்குதிரை கடியவேகமாய்ச் சென்றது. அரசனை விடாது தொ
டர்ந்து சென்ற வேட்டுவவீரர் எல்லோரும் ஒரு கணப்பொழுதில் அவ்வசு
வத்தின் வேகத்தால் நெடுந்தூரம் பிரிந்தார்கள். சூரியனும் தனது கிரணங
களை யெல்லாம் பரப்பிக்கொதித்து மத்தியானத்தையடைந்தான். வேட்டை
மேல்வைத்த சிந்தையும் மானமும அரசன் மனத்திலே யுண்ணின்று மிகக்
கொதித்தலால் அச்சூரிய கிரணத்தின் வலிமையை அவன் பொருட்படுத்
தாது முன்னேக்கிச் சென்றான். கட்புலன் கதுவும் கடையெல்லையாகிய
அதிதூரத்தே ஓருருத் தோன்றிற்று. உடனே அவன் காலிற்கட்டிய தாறு
கொண்டு குதிரையைத் தூண்டினான். அதுவும் அவன் கருத்தின் வழி
யொழுகுவது போலப் புலாயிதகதியில் மின்னென விரைந்தது. அரசன்
அஸ்திரதூரமுள தென்னுமளவில் கலையும் பெண்ணும் போற்றோன்றிய
ருக்கள்மீது துண்ணெனக் கொடிய பாணத்தைப் பிரயோகித்தான். உட
ன இரண்டு முயிர்துறப்பனவாய் வீழ்ந்தன அதுகண்டு அரசன் அகமு
கமுமொருங்கு குளிர்ந்தான். குளிர்ந்தும், அந்தோ! அம்மகிழ்ச்சி நீரிற
ழியாயிற்று. என்னை! வீழ்ந்திறக்கின்ற வுருக்களினிடையினின்றும்

மிகவருந்திய மானுடக்குரலால் ஒரு சாபம் செவிப்பட, அரசன் துணுக்குற்று நடுநடுங்கினான். அச்சாபம் மானுருக்கொண்டு தன் மனைவியோடு விளையாடிநின்ற இருடி வாயினின்று மெழுந்தது. மான்வேட்டை அரசர்க்குப் பரம்பரையறத்தின் வாய்ப்பட்டதாயினும், இருடியினது சாபத்துக்கு ஏதுவாயிருந்தது விளையாட்டுநேரத்திற் பாணப்பிரயோகம் செய்தமையே. அச்சமயம்: யாதுந் தீங்கு செய்யலாகாதென்பது அறமுறையன்றோ அது காரணமாகவே அவ்விருடி சினங்கொண்டு அவ்வரசனைச் சிற்றின்பம விரும்பில் உன்சிரம் ஆயிரம் பிளவாகவென்று சபித்தான். அக்கொடுஞ் சாபமும் அதன் அந்நிமித்த காரணமும் அரசன் செவிபட்ட மாத்திரத்தில் "இவ்வபவாதத்துக் கென்செய்வேன்; உலகம் பழிக்குமே" என்று நெஞ்சம் புண்படக் கவன்றான். பெண்போகத்தை முற்றத் துறத்தற்கும் மனத்திட்பமுடைய அவன் சிறிதும் அஞ்சினனல்லன், ஆண்மைக்குந் தனது வீரத்துக்கும் பெருமைக்கும் அடாத கொடிதாகிய குற்றத்தைச் செய்தமையால், அதனை நினைக்குந்தோறும் தன்றுஞ்சுங்காறும் தீராத பேரச்சமாகுமே என நினைந்தஞ்சினான். இந்நினைவு அவனை மிக வருத்திற்று இன்னும் ஓரச்சம் அத்துணைப்பெரியதாய் அவன் மனத்திடையெழுந்தது புத்திரனில்லாதிறக்க நேருமென்பதே அவ்வச்சமாம்.

ஆரியருட் பிறந்தாரெவ்வொருவனுஞ் சொற்பாலதாகியகடன் புத்திரப்பேறு. புத்திரப்பேறில்லாதவிடத்துச் சந்ததிவிளக்கமாத்திரமன்று பிதிர் கருமமுமில்லாதொழியுமே. பிதிர்கருமமில்லையாயின் முத்திசாதனம் கைகூடாதன்றோ. இவ்வாறெண்ணியேங்கி அவ்வரசன் மனோதைரியங் குன்றித் தான்முன்னர் விட்டுப்பிரிந்த பரிவாரத்தவர் வருங்காறும் அவ்விடத்திலிருந்தான். பரிவாரத்தவர்களுஞ் சிறிதுநேரத்தில் வந்து கூடினார்கள். அரசன் முககாந்திகுன்றிப் பெருஞ் சஞ்சலசித்தனாயிருப்பது அப்பரிசனங்களுக்கு நன்குபுலப்பட்டது. அரசன் தனக்கு நிகழ்ந்தனவற்றையெல்லாஞ் சொல்லினன். பரிசனங்கள் அவைகளைக்கேட்டு அவனைத் தேற்றும்வகை யாதெனத் தோன்றாது ஊமைபோலத் திகைத்துநின்றார்கள் அப்பொழுது அரசன் அவர்களைப்பார்த்து "நீங்கள் என்நகரத்தையடைந்து, யான் நகரஞ்சார்ந்துவாழ்தலை ஒழித்துவிட்டேனென்பதும் இனியென் வாழ்நாளைக் காட்டிடையிருந்து தவத்திற்கழிக்கத் துணிந்தேனென்பதும் தெரிவிப்பீர்களாக" வென்றான். அவ்வாறே அவர்கள் இச்சமாசாரத்தை விரைந்துசென்று நகரத்திற்கூற, அரசனுடைய தேவிமாரும் சுற்றமும் புறப்பட்டு ஒருகணப்பொழுதில் அரசனைச்சார்ந்தார்கள்

உ-பாண்டு புத்திரரைப் பெற்றது.

—————:0:—————

இதனைக்கண்ட நகரமாக்களும் சித்தங்கலங்கிப், பெற்றதாயினும் சிறந்த பேரன்புடையனாகிய பெருந்தகையை எவ்வாறு பிரிந்தாற்றுவோமெனப் புலம்பிக்கொண்டு திரள்திரளாகச்சென்று அரசனைச்சூழ்ந்தார்கள்; அரசனுடையபாதங்களில் எல்லோருமொருங்கே வீழ்ந்து வணங்கி "எம்மையெல்லாம் காக்கக் கோல்கைக்கொண்டநீ இடைநடுவில்விடுத்து வெறுத்துத்துறவுபூண்பதற்குக் கொண்டகருத்துத்தகாது" எனத்தடுத்தலையே பெருமுயற்சியாகக் கொண்டார்கள். ஓர்அரசன் சந்ததிவிளங்கும்படி தான் ஒருபுத்திரனையாயினும் வைத்துவிட்டன்றோ காட்டிற்சென்று தவஞ்செய்தல்வேண்டுமென்றும், அங்ஙனஞ் செய்யாதொழிபவன் நரகத்துன்பத்துக் காளாவதுமன்றித் தன்முன்னோரையும் அத்துன்பத்திலுய்ப்பவனாவானென்றும் எடுத்தெடுத்தரசன் மனங்கொள்ளும்படி கூறினார்கள். உலகத்தை உள்ளவாறு வெறுத்தலே துறவாமென்றும், துன்பமும் துக்கமும் காரணமாக வெறுத்துத் துறவுபூண்பது மெய்த்துறவாகாதென்று மெடுத்துக் காட்டினார்கள்.

அவ்வளவில் அரசன் மனம் ஒருவாறு நிலைதளர்ந்ததாயினும் இருஷியினதுசாபம் வலியுளதா யிருக்குங்காலும் தான்புத்திரப்பேறுடையனாதலும் இல்வாழ்வானுக்குரிய கடன்களைச்செய்தொழுகுதலும் எவ்வாறுகூடுமெனச் சிந்திப்பானாயினன் ஈற்றிலேதான்ஒருகதியுமின்றி நடுவிற்சிக்கிநிற்கும் நிலையை மெல்ல[illegible] வெளியிட்டான். வெளியிடுதலும் மூத்தபாரியினது வாயினின்றும் சாந்தவசனங்கள் அவனைத் திடப்படுத்துவன வாயின. அவள் தான் கன்னிகையாகவிருந்தகாலத்திலே தந்தைபால் ஓரிருஷிவந்ததும், அவ்விருஷிக்குத் தொண்டுசெய்யும்பொருட்டுத் தன்னைத் தந்தை ஏவியதும் அங்ஙனந் தொண்டுபூண்டொழுகுநாளில் அவ்விருஷிதனதுவிவேகத்தையும், பக்தியையும் கண்டுமெச்சித் தனக்குச்சில மந்திரங்களையுபதேசித்ததும், அம்மந்திரங்களால் தேவர்களையாயினும் மற்றெவரையாயினும் தியானிக்க அவர்கள்வந்து தத்தமாற்றலும் பெருமையும்பொருந்திய புத்திரப்பேற்றுக்கு அனுக்கிரகித்துப் போவாரென்றும், அம்மந்திரங்களைப் பின்னிகழப்போகும் கதியையுணர்ந்தே அவ்விருஷி உபதேசித்தனரென்பதும் கூறினாள். துக்கசாகரத்தில் மூழ்கிக்கிடந்த அரசனுக்கு அவளுரைகள் ஒருபுணைபோலாக, மனக்கிளர்வுடையனாகித் தனக்குளவாகியபோக்கியங்களையும் அங்கங்களையும், இனித்தான்பரித்தியாகஞ் செய்வதில்லையென்றுரைத்து, ராச்சியகருமங்களை ஒருபாரசனை நியோகித்து, அவனால்

நடாத்தவும், தன்இருபாரியர்களோடும் தான்வனஞ்சார்ந்து அங்கேசுகித்திருக்கவுங் கருத்துங்கொண்டான். மந்திரிபிரதானிகளும் மற்றோரும் அரசன்கருத்துக்கு முரணியபின் உடன்பட்டார்கள். அவ்வாறே அன்றுமுதலாக அரசியல் அந்தகனாகிய அவன்தமையனாலே பராக்கிரமத்திற்சிறந்த சிறியதந்தைதுணையும், ஒருவகைத்துறவுபூண்டிருந்த தமையன்முறையினுள்ளானொருவனது துணையுங்கொண்டு நடாத்தப்படுவதாயிற்று. அரசனும் மலைச்சாரலையடைந்து அங்கேவசித்தான். காலவடைவிலே அவன்நெஞ்சைப்புண்ணாக்கிய துயரம் நீங்கிற்று சாபத்தின்ஞாபகமும் அவன்மனத்தைவிட்டுமெல்லமெல்லக குடிபோயிற்று உயிர்வாழ்க்கை அநித்தியமென்பதும், அவன்மனத்திலுதயமாகத் தன்னுடையமூத்தபாரியை அழைத்துத் தன்பக்கத்திலிருத்தி,

கல்லாமழலைக்கனியூறல்கலந்துகொஞ்சுஞ்
சொல்லாலுருக்கியமுதோடித்தொடர்ந்துபற்றி
மல்லார்புயத்தில்விளையாடுமகிழ்ச்சிமைந்த
ரில்லாதவர்க்குமனைவாழ்வினினிமையென்னும்.

மெய்தானம்வண்மைவிரதந்தழல்வேள்விநாளுஞ்
செய்தாலும்ஞாலத்தவர்நற்கதிசென்றுசேரார்
மைதாழ்தடங்கண்மகவின்முகமன்னுபார்வை
யெய்தாதொழியிற்பெறுமின்பமிவணுமில்லை.

மென்பாலகரைப்பயவாதவர்மெய்ம்மையாகத்
தென்பாலவர்தம்பசித்தீநனிசீர்க்கமாட்டா
ரென்பானிகழ்ந்தவினையாலிடரெய்துகின்றே
னின்பாலருளுண்டெனினுய்வனெடுங்கணல்லாய்.

நீமுன்னேகூறிய மந்திரபலத்தினாலே அறக்கடவுளையும், வாயுபகவானையும, இந்திரனையும் ஸ்மரித்துவரவழைத்து, அவர்தம்மையொத்த புத்திரரைத்தந்தருளுமாறு அவர்பால் வேண்டக்கடவையென்று ஆஞ்ஞாபித்தான் அவ்வாஞ்ஞையைச் சிரமேற்கொண்டபாரி அக்கடவுளரைவழிபட்டு மூவர் புத்திரரைப்பெற்றாள். அவள் அம்மந்திரத்தைத் தன்னுடையசககளத்திக்குபதேசிக்க, அவள் அதனால் அசுவினிதேவர்களைத் தியானித்து அவர்பால்இருவர் புத்திரரைப்பெற்றாள்.

இங்கே இவ்வாறுநிகழ, அங்கே அரசியல்நடாத்தும் அந்தகன் காலக்கிரமத்திலே அகங்காரமும் பேராவாவும் தன்மனத்திற்குடிகொள்ளப்பெற்றான்.

௩-பாண்டு இறத்தல்.

——:0:——

தனக்கும் தன்சந்ததிக்கும் பட்டங்கிடைத்தல் அசாத்தியமென்று எண்
ணியிருந்த அவ்வந்தகன் மனத்திலே, பட்டமானது சாத்தியந்தான் என்று
மெண்ணம் உதயமாயிற்று காட்டிலே தவஞ்செய்கின்ற தனதுசகோதர
னுடையபாரி பெற்றிருக்கும் மந்திரம் ஒருகாலத்திலும் பயன்படாதென்
றும், தன்னுடையபாரி கருப்பத்திலேயிருக்கும் சிசுவே பட்டத்திற்கு அரு
கமுடையதாகுமென்றும் எண்ணினான். இங்ஙனம் அவன் மனோரதம்பண்
ணியிருக்குநாளிலே, அங்கே வனத்தில்வசிக்கின்ற அரசன், உத்தமகிரகங்
கள் சுபஸ்தானங்களைப் பெற்றிருக்கும் நல்லிலக்கினங்களிலே ஐந்துபுத்
திரர்களைப்பெற்றானென்பது கேட்டுமனம் புண்ணாயினான். சிலகாலஞ்
சென்றபின்னர் அவ்வந்தகன்தானும் நூற்றுவர் புத்திரருக்குத் தந்தையா
யினான். காட்டிலேயுள்ள சகோதரன் புத்திரர் உயிரோடிருக்குங்காலும்
தன்புத்திரருக்கு அரசுரிமையுளதாகாதென்று மனங்கொதித்துத், தன்மந்
திரத்தலைவரை அழைத்து அவரோடு உசாவினான். அவர்களும் அவனு
டையபுத்திரருக்கு அரசுரிமையுளதாகா தென்றார்கள். அதுகேட்டுத்தன்
னுடைய புத்திரரது நன்மையின் பொருட்டுக் காட்டிலிருக்கும் சகோதரன்
புத்திரருக்கு இடையூறுகள் பலவுளவாகுமென்று எதிர்நோக்கி இருந்தான்
தானும் தன்னுடைய புத்திரரும் நல்ல அரணையுடைய நகரத்தில் இருந்து
கொண்டு சர்வசுவாதீனமுடையவர்களாய் இருத்தலினாலே தங்களுக்கு யா
தோரிடையூறும் நேர்ந்திடாதென்றும், தன்னுடைய தம்பி புத்திரருக்கோ
அவர்கள் வனத்திலே சஞ்சரிக்கின்றமையினாலே கொடியமிருகங்களாலும்
சர்ப்பங்களாலும் தீங்குவிளைவது திண்ணமென்றும் நிச்சயித்திருந்தான்.

ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்ச் சிலவருஷங்கள் சென்றன. இருதிறத்துப
புத்திரர்களும் தத்தம் வாசஸ்தானங்களிலே இருந்து வளர்வாராயினார்கள்
காட்டிலே தவவேடம் பூண்டிருந்த அரசன்தன் புத்திரருடைய செய்கை
களாலும், சிறப்பினாலும், அன்பினாலும் தன்மனங்கசிந்துருகப் பெற்றுத்
தான்கொண்ட விரதங்களையும் மெல்ல நழுவவிட்டான். தன்வசமின்றி
யே சிற்றின்பத்தின் மேலுங்கருத்துவைத்தான். அதனால் அவன்
பாரியர்மீது அன்புகொண்டான். அந்நாள்வரையும் பருவகாலவேற்று
மைகளை உணராதிருந்த அரசனுக்கு வசந்தகாலம் அவன்மனத்திலேயுள்ள
ஆசாக்கினிக்கு நெய்யாகிச் சத்துருவாயிற்று. அவ்வசந்தகாலம் அவனு
க்கு முன்னையிலும் மிக்க அற்புதஅலங்காரமான பசுந்தழைகளை
யும், நறுமலர்களையுங் காட்டி யெழுந்ததுபோலத் தோன்றிற்று. இளங்

தென்றலானது அவனுக்கு முன்னொருகாலத்தும் அறியாத மனோகரமாயிற்று. குயிலிசையுங் கிளிமழலையும் அவன்காதுக்குப் புத்தமிர்தமாயின. பிரமரங்களினது இனியரீங்காரமும், மயில்களினது இனிய வண்ணங்களும் அவன் மனத்திலே எல்லையில்லா மகிழ்ச்சிக் கேதுவாயின. சுருக்கிக் கூறுமிடத்து அவ்வசந்தகாலமானது முன்னொருபோதும் அணியாத அழகிய ஆடை ஆபரணங்களை ஆராய்ந்தணிந்து கொண்டு, இனிய பண்ணோசைகளையும் விதம்விதமாகச் சிறந்த பலவர்ணக் கோலங்களையுமுடைய பக்ஷிசாலங்களைத் துணைக்கொண்டு அரசனை மயக்க எழுந்ததுபோலாயிற்று. அக்காலத்தினது வசீகரசத்தியை எடுத்துச் சொல்லப்புகின் அது பலகாலம் அநுபவித்து வெறுப்புற்றவரையும் மயக்குமியல்பினதென்றே சொல்லத்தக்கது. நெடுங்காலம் போகபோக்கியங்களை வெறுத்து முற்றத்துறந்த பின்னர் அமைவுற்று அவாவுங்கருத்துற்ற அவ்வரசன் மனத்தை அவ்வசந்தகாலம் தன்பாற் கவர்ந்துகொண்டொழுகாதென் செய்யும்! அரசன் தமியனாகி இருந்தபோது இளையபாரி எதிர்ப்படக்கண்டு, பெருங்களிப்புடையனாகி, ஆசைப்பித்தேறி, அவளைப்பொள்ளெனப்பற்றி அவள் மறுக்கவுங்கேளானாகி வலிதிற்றழுவினான். தழுவலும் அவன்தலை ஆயிரம் பிளவாகப் பெற்றுயிர் துறந்தான்.

பாரியாரிருவரும் ஆற்றொணாத் துக்கசாகரத்தில் மூழ்கி வயிறலைத்துப் புலம்பி விதவையராயினார். அவ்வனத்தினது கண்கொள்ளா வலங்காரங்களெல்லாம் அவர்களுடைய கண்களுக்குத் துன்பகாரணமாயின. அவ்வனச் சூழலிலே வசித்த விருஷிகள் அதனையுணர்ந்து விரைந்து சென்று அவ்வரசனுக்குச் சாங்கடன்களையெல்லாம் முறையுற முற்றுவித்தார்கள். அப்பொழுது தானே அரசனுடைய மரணத்துக்குக் காரணமென்றும், அதனால், தான் அவனோடனுகமனஞ் செய்தலே தக்கதென்றும் எண்ணி இளையபாரி அவனோடக்கினிப்பிரவேசஞ் செய்து சுவர்க்கம் புகுந்தாள். மூத்தபாரி புத்திரரைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டுயிர்துறவாதிருந்து அப்புத்திரரைப் பாதுகாத்து வந்தாள். சிலகாலஞ்சென்றபின்னர் இருஷிகள் அப்புத்திரர்களையும் தாயையும் அழைத்துப்போய் அரசியல் நடாத்தும் பெரியதந்தையிடம் ஒப்புவித்தார்கள்.

இதுகாறுங் கூறியவாறு வேட்டைமேற்சென்று சாபம்பெற்று உயிர்துறந்த அரசன், கலியுகாரம்பத்துக்கு நூறுவருஷங்களுக்கு முன்னே சந்திரவமிசத்திலே பிறந்து செங்கோல் செலுத்திய பாண்டுமகாராசன். உபராஜன் என்று முன்னே கூறப்பட்டவன் திருதராஷ்டிரன். இவன் பாண்டுவுக்கு மூத்தோனாயினும அந்தகனாதலின் அரசுரிமைக்கருகனல்லனென்று நீக்கப்பட்டவன். அது நிற்க

௪-பாண்டுபுத்திரர் கலைகளில் வல்லுநராதல்.

:0:

காட்டிலிருந்துவந்த பாண்டுபுத்திரரைவரும் திருதராஷ்டிரன் புத்திரரோடு வைத்து வளர்க்கப்பட்டார்கள். அந்நாளிலே இராஜகுமாரர்களை அவர்களிஷ்டமான போகங்களை அநுபவிக்குமாறு விடுத்து அவர்க்குச் சோம்பியிருத்தலையே தொழிலாகக் கொடுப்பதில்லை. சரீரவளர்ச்சியோடு அறிவை வளர்த்தலும், படைக்கலப்பயிற்சியோடு நல்லொழுக்கம் பயிலுதலும் என்னுமிவையே இராசகுமாரருக்கு இளமைப்பருவத்திலே உரிய கடன்களாம். ஆகவே இவ்விராச குமாரரெல்லோரையும், வேத சாஸ்திரங்களில் வல்லபண்டிதர்களிடத்திலே ஒப்புவித்து, அவர்க்குப் படைக்கலம்பயிற்றத் துரோணாசாரியரையும், கிருபாசாரியரையும் நியோகித்தார்கள். இக்கிருப துரோணர்கள் தங்காலத்திலே வில்வித்தையில் தமக்கொப்பாரும் மிக்காருமில்லாதவர்கள். இவ்வாறு பாண்டு புத்திரர்களைச் சமமாக நடத்தி வந்தும் திருதராஷ்டிரனுடைய புத்திரர்கள், அப்பாண்டவர்கள்மீது பொறாமையும் வெறுப்பும் உடையவர்களாகவே ஒழுகத்தலைப்பட்டார்கள். விளையாட்டாக அப்பாண்டு புத்திரர்களுக்கு நினைத்தற்கரிய வன்செயல்களையுங் காலந்தோறுஞ் செய்துவருவாராயினார்கள்.

இவ்வாறு வருஷங்கள் பலகழிந்தன. ஒருநாள் விடியற்காலத்திலே பாண்டவர்களுடைய நகரத்திலே, மகேந்திரஜாலகாரனுடைய வித்தைகளைக்காணும் பொருட்டு அவாக்கொண்டு விரைகின்றவர்களைப்போல, ஜனங்கள் எல்லாரும் திரள் திரளாகப் புறப்படத்தொடங்கினார்கள். சூரியனும் தனது பொற்கிரணங்களை யெல்லாம்பரப்பி அன்று நிகழப்போகின்ற சம்பவத்தைக்காண ஆசையுற்றான்போன்று உதயஞ்செய்தான். சூரியன் உதித்து ஒருநாழிகை செல்லாமுன்னே நகரமாந்தர்கள் லக்ஷக்கணக்காக வீதிகளிலே செல்லத்தொடங்கினார்கள். வில்வித்தையிலே பெயர்படைத்த ராஜகுமாரர்களது சாமார்த்தியத்தைக் காண்டற்கு வகுத்தமைக்கப்பட்ட விளையாட்டுக்களத்தை ஏவலாளர் விடியுமுன் வியப்புற அலங்கரித்தார்கள்; அக்களத்துக்குநான்மருங்கிலும் தோரணகம்பங்கள்நாட்டி மாலைகளால் வேலியிட்டார்கள். அக்களத்திலிடையிடையே அலர்ந்துகுளிர்ந்து செழித்துத்தழைத்த அலங்காரவிருக்ஷங்களை நாட்டிவைத்தார்கள். கீழே பலவர்ணப் புஷ்பங்களாற் கம்பளம் விரித்தார்கள்; மேலேகொடிகளை அளவின்றி உயர்த்தினார்கள்; அக்கொடிகளெல்லாம் அன்று வந்து நெருங்கப்போகும் ஜனத்திரளுக்குப் புழுக்கம்வாராமல் மந்தமாருதத்தை வீசும் விசிறிகளாய் அமைந்துகிடந்தன. அக்களத்திலே இரத்தினகசிதமான சிங்காசனங்கள் பந்திபந்தியாக இடப்பட்டன.

நகரமாந்தர்கள் திரள்திரளாக அக்களத்தை நோக்கிச்செல்வாரும், அங்கே செல்லும்பொருட்டு விரைந்து தம் காலைக்கடனை முடிப்பாரும், முடித்தவுடன் நாழிகையாயிற்றென்று போசனம் பண்ணாது புறப்படுவாரும், போசனம்பண்ணப் புகுந்தும் மனஞ்செல்லாது எழுந்தோடுவாருமாய்ப் பலதிறப்பட்டு இடங்கடோறுமிருந்து புறப்பட்டார்கள். அப்பொழுது அரசகுமாரர்கள் புறப்படும பலவகைப் பேரிகைகளும் இசைக்கருவிகளும் அண்டகடாகங்களதிரும்படியாகக் கோஷித்தன. குதிரைகள் மேல் ஏறிச்செல்வாரும், யானையூர்ந்து செல்வாரும், சிவிகையிலூர்ந்து செல்வாரும், அரண்மனையிலிருந்து இராசகுமாரரை முன்னும்பின்னும் சூழ்ந்து கொடி குடை முதலிய சின்னங்களோடு புறப்பட்டுச் சென்று விளையாட்டுக்களத்தை அடைந்தார்கள். திருதராஷ்டிரனும் அவன் மந்திரத்தலைவரும் போயாசனங் கொண்டார்கள். ராஜஸ்திரீகள் தமக்குரியவிடங்களிலே போயாசனத்தமர்ந்தார்கள். அவரவரோடுவந்து நெருங்கிக்கூடிய ஜனங்களினது ஆரவாரமுமிரைச்சலும் அடங்கின. கோமகர்களும் தங்கள் தனுர்வேதாசிரியன் கற்பித்தசமிக்ஞைப்படி வரிசையாக நடந்தார்கள். அந்த யுத்த வித்தியார்த்திகளுடைய பார்வையெல்லாம் குன்றாத வீரமும் தம்மை எதிர்நோக்கி நிற்கும் மகாசனங்களுக்கு வந்தனோபசாரமுங் காட்டின. அவர்களுள்ளே முதன்மையாய்ப் பிரகாசித்த வீரர் துரியோதனனும் வீமனும், அருச்சுனனுமே. அவருள்ளே துரியோதனன் மல்யுத்தத்திலே நிபுணனும் பருத்தசரீரம் உடையனுமாதலின் தனக்கு வீமனே இணையாவானெனப் பெருமிதங்கொண்டு நின்றான். அப்பொழுது இம்மல்யுத்தத்திலே ஒருவாறு வல்ல வேறுமைந்தர் சிலர் தமது சாமார்த்தியத்தை அக்களத்திலே வந்து காட்டினார்கள். அதன் பின்னர்த் தனது சாமார்த்தியத்தைக் காட்டநினைந்து பேரவாமீதூரப்பெற்று நின்ற துரியோதனன் அறைகூவிக் களநடுவிலே மதயானை போலச் சென்று நின்றான். அதுகேட்ட மாத்திரத்தில் வீமனும் சிங்கம்போற் பாய்ந்து அரங்கிற் பிரவேசித்தான். இருவரும் சிறிதுநேரம் தாம் மல்யுத்தத்திற் படைத்த வீரத்திறங்களையெல்லாங் காட்டினார்கள். அங்குவந்திருந்த சபையாரெல்லோரும் கண்ணிமைக்காததிசயித்துப் பார்த்திருந்தார்கள். அம்மைந்தர்கள் ஒருவரையொருவர்பற்றி எற்றிமீளும்போது அடிபெயர்க்கின்ற ஒலியானது பூமியையும் அசைப்பது போலாயிற்று. இவ்வகை யுத்தம் நடக்கும்பொழுது, உண்மையான ரோஷமும் அகங்காரமும் அவ்விருவர்மாட்டுமுண்டாயின. அதுகண்ட துரோணர் அஞ்சிவிரைந்தோடி இனி அமைகவென்று தடுத்துப் பிரித்துவிட்டார்.

---

௫. அருச்சுனன் வில்லாண்மை.

———:0:———

அதன்பின்னர் வில்வித்தையிலே வல்லவனாகிய அர்ச்சுனன் தனது விற்றிறமையைக் காட்டும்பொருட்டு அங்குவந்து திரண்டிருந்த ஜனங்களது கண்களெல்லாம் தன்மேல்வீழச் சிங்கேறுபோலச்சென்று அரங்கத்தை அடைந்தான். அவனைப்பார்த்தோரெல்லாம் இவ்வில்வித்தையில் இவனே விஜயனாவானென்றுகூறி அதிசயிக்கும்படியாக இறுமாந்துநின்றான். அவன் அரங்கத்திலேறிய மாத்திரத்தில் ஆர்ப்பரிப்பும் கரகோஷமும் விண்முகட்டையும் திருதராஷ்டிரனுடைய மனத்தையும் நடுக்கின. திருதராஷ்டிரன் இக்கரகோஷம் யாதுபற்றி எழுந்ததென்று வினவ, மந்திரிமார் அதன்காரணத்தை எடுத்துரைத்தார்கள். அதுகேட்டுத் திருதராஷ்டிரன் தன்புத்திரரல்லாத வேறுமைந்தரும் வில்லாண்மையில் வல்லவராவரோ எனத் தன் ஊனக்கண்போல மனக்கண்ணும் குருடாயினான்; புறத்தேமாத்திரம் அர்ச்சுனன் பெற்றகீர்த்திக்குத் தானும் மகிழ்வான்போன்று அவனுந் தன் மைந்தனே யாவனென்று புகழ்ந்தான்.

அர்ச்சுனன் தனதுவில்லையெடுத்து நாண்பூட்டிக் குணத்தொனிசெய்ய ஜனசமூகம் நிஸ்தரங்க சமுத்திரம்போலாகி அகமும் முகமும் கண்ணும் மலர்ந்திருந்தது. அவன் வில்லினின்றும் நவநவமாகப் பாணங்கள் பறந்தன. ஒன்று விசையைக்காட்டிற்று. ஒன்று அவன் கரவேகத்தைக் காட்டிற்று. இவ்வாறொவ்வொன்றும் ஒவ்வோரதிசயவேதுவாக ஆர்ப்பரிப்பும் கரகோஷமும் ஜனசமூகத்திலிருந் தெழுந்திடையறா தொலித்தன. சிலசரங்கள் மழைத்தாரைகளைக்கான்றன. சில மலைகளைப் பிளந்து சென்றன. இவைகளையெல்லாங்கண்டு ஜனசமூகம் பிரமித்துநிற்கும்பொழுது, அக்களத்தின்மீதே ஓர் இருண்மேகம்வந்து மூடிற்று, அது வரவரத்தடித்து இருண்டு ஒருவரையொருவர் காணாமலும் மற்றொன்றும் கண்ணுக்குப்புலப் படாமலும் திகைக்கும்படி கம்பீரமான வந்தகாரமாயிற்று. அங்ஙனமாதலு முன்னிகழ்ந்த ஆர்ப்பரிப்பும் கரகோஷங்களும் சிறிதுமின்றியொழிந்தன. அற்பசுவாசந்தானுமங்கில்லாதகன்றது. சடிதியிலே கதிர்க்கற்றைகளைக் கான்றுகொண்டு ஒருவேற்படையானது அவர்களுடைய கண்களின் முன்னே பாய்ந்தது. பாய்தலுமவ்விருட்பிழம்பெல்லா நொடியிற் சிதைந்தொழிந்தது. அச்சனசமூகத்திலே இருந்த விலவீரரெல்லாரும் இம்மாயங்களெல்லாம், அர்ச்சுனன் அக்கினிதேவனையும், மேகவாகனனையும், கிரீசனையும், தினகரனையும், நிசாகரனையும் வழிபட்டு அவர்பாற்பெற்ற வரப்பிரசாதங்களி

னால் உண்டாகிய அரிய சக்தியைக்கொண்டு இயற்றினவேயாகுமென்றுணர்ந்தார்கள். இவ்வகைவில்வித்தையில் தாமும் வல்லுநரேயாயினும் இத்துணை யாற்றலெவர்க்குமரிதேயாமென்று அதிசயிப்பாராயினர். சாதாரண சனங்களுக்கோ அர்ச்சுனன் வில்லாண்மை அற்புதமாகவேயிருந்தது. இவ்வகையாற்றல்களைப் பாரம்பரியகதை வாயிலாகக் கேள்வியுற்றதன்றி அச்சனங்கள் தங்கள் கண்களாற் காணப்பெற்றதில்லை. அனேக சந்ததிகாலமாக அந்நாட்டிலே செழிப்பும் சமாதானமுமே விளங்கிவந்தன. ஆதலின் இவ்வகை வில்லாண்மைக்குச் சமயநேர்ந்திலது. அதுநிற்க.

இருள்கவர்ந்த மாத்திரத்திலே திசைகளெங்குஞ் செவிடுபடும்படியாக வாழ்த்தொலியும் ஆர்ப்பரிப்பும் மேலெழுந்தன. அர்ச்சுனனுடைய அரிய செயல்களைக்கண்டு பெருமகிழ் கொண்டுநின்ற சனசமூகம் அதிசயத்தினாற் றம்வசமழிந்து, தங்களிதயத்திலே அர்ச்சுனன் மீதுள்ளதாகிய அன்பும் அவனைக் கட்டித்தழுவு மார்வமும் நிறைந்திருந்தமையால், மற்றெவ்வகை யெண்ணமுமிடங்கொள்ளப்பெறாது நின்றார்கள். இவ்விதமான மதிப்பு அர்ச்சுனனுக்கு மேன்மேலு முண்டாகும்படி செய்தல் தகாதன்றென்று நினைந்து துரோணாசாரியர் சமிக்ஞைசெய்து அர்ச்சுனனை விளையாட்டினின் றொழிகவென்று தடுத்தார்.

---

௫. கர்ணன் வில்லாண்மை.

———:0:———

அவ்வளவில் ஆரவாரங்களெல்லாம் ஒடுங்கின. ஜனங்களும் தமமெய்ந்நிலை பெற்றார்கள். அப்பொழுது யாவர்செவிகளுஞ் செவிடுபடும்படியாக விருதுவைகள் முழக்கொலிபோல ஒருதிசையினின் றெழுந்தன. அவ்விருதுவைகள் எல்லார் செவியிலும் புலப்பட்டனவாயினும், யார்வாயினின்றும் எழுந்தனவென்பது ஒருவருமுணர்ந்திலர். அரங்கமத்தியிலே யவ்வன குமாரனொருவன் இறுமாந்த நிலையும், அலங்காரக்கர்வையும் உடையனாய், யுத்தசன்னத்தனாய் நின்றான். தான் அடைந்திருக்கும் சாமர்த்தியத்தையும் தன்னுடைய ஆண்மையையும் எடுத்துக்கூறிச் சபாஜனங்களைநோக்கி, "அர்ச்சுனனுடைய அற்ப சாமர்த்தியத்தைக்கண்டு இத்துணையாக நீங்கள் மெச்சிக்கொண்டதென்னை" யென்று அவ்வரங்கமெங்கும் உருவத்தக்க குரலாற் கேட்டான். அப்பொழுது அச்சபையிலிருந்த பலர் இவ்விளங்குமாரன் யாவனென்றொருவரையொருவர் உசாவி இவனே நதிக்கரையிலே பேழையிலேயோர் சிசுவாய் வந்தடைந்து அதிரதனால்

எடுத்து வளர்க்கப்பட்ட கர்ணனென்று சிலராற் கேட்டு அதிசயித்தார்கள். இக்கன்னன் அதிபாலியத்திற்றானே பராக்கிரமம் விளங்கியவனா யிருந்தமையினாலே இராஜகுமாரர்களுக்கு நட்பினனாகி யவரோடிருந்து வளர்ந்து அவருள்ளே தானுமொருவனாகி அஸ்திரவித்தையும் பயின்றவன். துரியோதனனோடு சேர்ந்த நாண்முதற்கொண்டு மிக்க அகங்காரமும் பிறரையெல்லாம் அவமதித்தலும் தன்மனத்திலே ஓங்கப்பெற்றவன். இக்குணத்தின் காரியமாகவே அர்ச்சுனன் பெற்ற பெருமதிப்பின்மேல் அழுக்காறுடையனாகி அரங்கத்திலேறித் தன்பெருமையை யெடுத்துக் கூறப் புகுந்தான். கர்ணனிங்ஙனந் தன்னைப் புகழ்ந்துரைத்தபொழுது, அர்ச்சுனன் தன்குருமுகத்தை நோக்கித் தனக்கு விடைதருகவென்று வேண்டுங் குறிப்புக்காட்டி நின்றான். விடைபெறுதலும் தன்னைப்புகழ்ந்துநின்ற கர்ணன் முன்னே சிங்கம்போற்சென்று எதிரூன்றினான். இருவருந் தந்தெய்வம் வாழ்த்தினர். அவர்பால் விரும்பிய வரங்களும் பெற்றார்போற்றோன்றினர். பார்த்துநின்ற சபாஜனங்களெல்லோரும் யாதுநிகழுமோவென்றஞ்சி யாதுங்கூறவியலாது நாத்தழுதழுத்து நின்றனர். இளங்காளையரிருவரும் நின்றநிலை வரவரமுறுகியது. இருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் அதிகராதல் வேண்டுமென்னு மவாமேலீட்டினால் கொடிய சொற்போரும் விற்போரும் செய்தார்கள். நோக்கியிருந்த சபாஜனங்கள் இருதிறத்தாராயினார்கள். துரியோதனனும் அவன் தம்பியரும் பெருமிதமுடைய போர்வீரியாகிய கர்ணன் பக்ஷத்தராயினார்கள்.

---

௭. கர்ணன் அங்கதேசாதிபதி யாதல்.

:0:

இச்சமயத்தில் கிருபாசாரியரெழுந்து கர்ணன் வாயடங்குமாறு சில பேசத்தலைப்பட்டார்: இவ்வளவில் விற்போரை நிறுத்தி இன்ன குலத்தானென்றும் இன்னான் மகனென்றும் தன்பிறப்பறியாத கர்ணன் ராஜவமிசத்துள்ள ஒருவனுக்கு எதிர்நிற்கப் புகுந்ததெங்ஙனமென்பதை முன்னர் நாட்டுதல் வேண்டுமெனக் கிருபாசாரிய ருறுத்தியுரைத்தனர். கர்ணன் தன்குலப்பெருமைகளை யெடுத்துக் கூறுதற்கு ஒருவழியுமில்லாதவன். தன் தந்தைதாயரை அறியாதவன். யாம் முன்னே கூறியவாறு ஒரு சாரதியினாற் சிசுவாயிருக்கும்பொழுது கண்டெடுக்கப்பட்டவனென்பதுமாத்திரமறிந்தவன். சூரிய குமாரனென்று சொல்லப்பட்டாலும் அவ்வுரைக்கு மாதாரமறியாதவன்.

இவற்றையெல்லாம் கிருபாசாரியரெடுத்துக் கூறியவளவில் கர்ணன் தலைகுனிந்தான். இவ்வமயத்திலே துரியோதனனெழுந்து கர்ணனைத் தன் உயிர்த்துணைவனாக்கிக்கொள்ளல் வேண்டுமென்னும் அவாவுற்று அச் சபையைநோக்கி,

> "கற்றவர்க்குநலனிறைந்தகன்னியர்க்கும்வண்மைசை
> யுற்றவர்க்கும்வீரரென்றுயர்ந்தவர்க்கும்வாழ்வுடைக்
> கொற்றவர்க்குமுண்மையானகோதின்ஞானசரிதரா
> நற்றவர்க்குமென்றுசாதிநன்மைதீமையில்லையால்"

"ஒரு சிங்கத்தைநோக்கி இச்சிங்கம் மானவயிற்றிலே பிறந்ததென்று ஒருவன் கூறுவானாயின் அவன் அவ்வளவில் அவ்விஷயத்தை நாட்டினனாக மாட்டான். அதுபோலக் கர்ணனுடைய பெருமைகளை நோக்குமிடத்து ராஜவமிசத்திற் பிறந்தவனேயாவனன்றி இழிகுலத்துப் புத்திரனாகமாட்டான். இவ்வளவில் உங்களுக்குத் திருப்தி இல்லையாயின் அவனை அங்கதேசத்திற்கரசனாக்கி உங்களோடு ஒப்ப உயர்த்திவைப்பேன்" என்றான். இங்ஙனந் துரியோதனன் சொல்லி முடித்துவிட்டுத் தந்தையையும் அவன் மந்திரிமாரையும் நோக்கித் தான் அச்சபைமுன்னே கூறிய பிரதிக்கினையை முடித்தருளவேண்டுமென்றிரந்தான். அவ்வாறே கர்ணன் அங்கதேசாதிபதியாக்கப்பட்டு ராஜவரிசை பெற்றான். கர்ணன் தான் தலைகுனிந்து நின்ற சமயத்திலே தனக்காகப் பரிந்து பேசித்தன்னை அரசனாக்கி எவருஞ் செய்தற்கரியதோர் உபகாரத்தை ஆற்றின பெருந்தன்மையை நினைந்து நினைந்து ஆநந்தக்கண்ணீர் சொரிந்தான். அதனால் அக்கணமுதல் துரியோதனனுக்கு உற்ற பிராணசிநேகனாயினான். இவ்வளவில் மாலைக்காலம் வந்தடுத்தது. அங்குவந்துநின்ற சபாஜனங்களும் அகமகிழ்ச்சியோடு திரும்பாது, இன்றுநிகழ்ந்த விவாதத்தினால் யாதுவந்து சம்பவிக்குமோவென்றுகுலித்துத் தத்தம் வாசஸ்தானங்களை நோக்கி மீண்டார்கள். சுபகாலத்துக்கு ஆரம்பகாலமாகுமென்று எண்ணியிருக்க உத்தமகுண சம்பன்னராகிய பாண்டுமக்கள்மீது துரியோதனன் பகைசாதித்தற்கு முகூர்த்தஞ்செய்த நாளாயிற்றென்று அந்நகரமாக்களெல்லோரும் நினைந்து வருந்தினார்கள்.

அ. குருதக்ஷிணை கொடுத்தல்.

:0:

இதன்பின்னர் இரண்டுநாட் கழிந்தன. பாஞ்சால ராசதானியிலுள்ள ஜனங்கள் போர்ப்பறை காதிற்கேட்டுத் துணுக்குற்றார்கள். அச்செய்தி

துருபதராசன் செவிப்படுமுன்னே நகரத்திலே காட்டுத்தீபோல எங்கும் பரந்தது. ஒற்றரும் விரைந்துசென்று அவ்வரசனை அணுகி முன்னொரு காலத்திலுமறியாத பயங்கரமான சேனையொன்று நமது இராசதானியை நாடிவருகின்றது அச்சேனையின் நோக்கமின்னதெனப் புலப்படவில்லையெனக் கூறினார்கள் அக்கணத்திலே அரசன் தன் சேனைவீரரை அழைத்து யுத்தசன்னத்தராகுங்களென்று ஆஞ்ஞாபித்தான். நகரத்துச் சனங்களுடைய பயங்கரத்தைத் தீர்க்கும்பொருட்டு அஞ்சாத ஆண்மையுடைத்தவனாகிய அரசன் அச்சேனைக்குமுன்னே தானே நாயகனாகி நடந்தான். பராக்கிரமத்திலும் போர்த்திறமையிலும் துருபதன் துரோணனுக்கு இணையானவன். அங்ஙனஞ் செல்லுமளவில் போர்க்கறை கூவி வருகின்ற தானை குரு வமிசத்துக் கோமக்களது தானையேயாமென ஒற்றரா லுணர்ந்தான். அஸ்தினபுரத்திலே நடந்த யுத்தபரீக்ஷையின் வரலாறுகளும் அவன் காதுக்கெட்டின. எட்டுதலும் "இச்சிறுவருக்காகவா யான் இத்துணைப்பெரும்படையோடும் இத்துணைப்பெரும்பிரயத்தனத்தோடும்புறப்பட்டேன்" என்று தன்னிதழைக்கடித்துத் தன்னைத்தானே நிந்தித்துக்கொண்டான் துரியோதனனும் அவன் சகோதரரும் வில்லாண்மையிற்பேர்படைத்தல்வேண்டுமென்னும் பேராவலினால் உந்தப்பட்டு நின்றார்கள். அவ்வெண்ணம் அவர்க்குப் பிரதிகூலமாயிற்று தங்களுடைய திறமையைத் தாங்களே பாராட்டிக்கொண்டு பாண்டு புத்திரர்கள் தம்மினும் மேம்படலாகாதென்றெண்ணி முற்பட்டுச் சென்று போர்க்களத்திற் புகுந்தார்கள் தங்களுடைய துர்ப்பலம் இத்துணையதென்று அப்போர்க்களம் புகுந்து சிறிது நேரம் செல்லாமுன்னே உணர்ந்தவராகி அங்கேநின்று நிர்வகிக்கலாற்றாது புறங்கொடுத்தோடினார்கள் அப்பொழுது தங்களுடைய சமயத்தை எதிர்நோக்கி நின்ற பாண்டு புத்திரர் அர்ச்சுனனைத் தலைமையாகக் கொண்டு போர்க்களத்திலே புகுந்தார்கள். புகுதலும் சிறிது நேரத்தில் கடும்போர் மூளத் துருபதன் அர்ச்சுனனுடைய வில்லை இருதுண்டமாக்கினான்.

அச்செயல் அர்ச்சுனனுக்குக் கோபத்தையும், அகங்காரத்தையும், புஜபலத்தையும் எல்லைகடந்தோங்கும்படி எழுப்பிவிட்டது. எழுப்புதலும் அர்ச்சுனன் துருபதனுடைய தேரின்மேலே மின்னெனப்பாய்ந்து அவனைச் சிறைப்படுத்திக்கொண்டு, சகோதரர் பின்தொடர்ந்து செல்ல யுத்தகளத்தைவிட்டுக் கடிதிலகன்றான் இப்படையெழுச்சி தங்கள் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டும்பொருட்டு வரம்பிகந்த ஒழுக்கத்தினையுடைய இளங்குமாரரால் செய்யப்பட்டதெனக் கொள்ளத்தக்கதன்று. அதன்காரணம் பின்னர் வெளிப்படுவதாயிற்று. யுத்த பரீக்ஷை முடிந்த அத்தினத்திலே துரோணருடைய மாணாக்கர்கள் அவர்பாற்சென்று தாங்கள் அவர்க்குச்

செய்யத்தக்க குற்றேவலைக் கற்பிக்குமாறு அவரைவேண்டினர்கள். அப்பொழுது துரோணர் தமது மனத்தில் நெடுநாட்குடிகொண்டிருந்த பகையைச் சாதித்தற்குச் சமயம் வாய்த்ததென்றெண்ணினர். துருபதராஜனும் துரோணாசாரியரும் ஒருசாலை மாணாக்கர்களாயிருந்தகாலத்தில், துருபதன்றான் பட்டாபிஷேகம் பெற்றபின்னர்த் துரோணருக்குக் கனகாபிஷேகம் பண்ணுவதாக வாக்களித்திருந்தான். துருபதன் பட்டாபிஷேகம் பெற்றபின்னர்த் துரோணர் அவ்வாக்கை நினைந்து அவன்பாற் சென்றனர். துருபதன் அவருக்கேற்ற வுபசாரஞ் செய்யாமலும் தன் வாக்கை நிறைவேற்றாமலும் அவரை அனுப்பிவிட்டான். அந்நாள்முதற்கொண்டு துரோணர் பகைசாதிக்கும்பொருட்டுச் சமயம்பார்த்திருந்தார். அர்ச்சுனனே அதனைமுடிக்கும் ஆற்றலுடையானென்பது அவர் மனத்தில் நன்கு பதிந்தது. ஆயினும் அர்ச்சுனனை மாத்திரம பிரித்தெடுத்து அவனுக்கொரு வேலைகற்பிக்குமிடத்து மற்றை மாணாக்கரெல்லோரும் பொறாமை கொண்டுவிடுவரெனச் சிந்தித்து, அவரெல்லோரையும் நோக்கித் துருபதராஜனைச் சிறைப்படுத்தி என்பாற் கொணர்ந்து தருவீரேல் அதுவே எனக்குச் சர்வதிருப்தியாகுமென்று கூறினார். அக்குருபணியை முடிக்குங்கருத்தினனாகவே அர்ச்சுனன் துருபதனைச் சிறைசெய்தானெனக் கொள்ளத்தக்கது

இங்ஙனங் கொண்டுபோய்த் துருபதனைத் துரோணர்முன்னே விடுத்தலும் துரோணர் அத்துருபதனைப் பார்த்து,

முறுவல்கொண்டுகண்டசாபமுனியுநாணவெய்யமைந்
யுறுவதொன்றுமுணர்சலாதுரைத்தபுன்சொலறிதியே
மறுவிலந்தருதளென்யானுமன்னனீயும்வாசவன்
சிறுவன்வென்றுனைப்பிணித்தசிறுமையென்னபெருமையோ.

எனக்கு நீ வாக்குதத்தஞ் செய்த பொருளைத்தராது கவர்ந்துகொண்டமையினாலே உனக்கு இத்தண்டம் யான் செய்யும்படி நேர்ந்தது. உன்போலும் செருக்குடையவனையும், நன்றிமறந்தவனையும் யான் யாண்டுங் கண்டதில்லையென்றிவ்வாறு கூறி அவன் நாட்டிற்பாதியைக் கவர்ந்துகொண்டு, மற்றைப்பாதியை அவனுக்கு விடுத்து அவனைச் சிறைநீக்கினார். இங்ஙனம் மானபங்கமடைந்த துருபதன் அவரிடம் விடைபெற்று அர்ச்சுனனுடைய சாமர்த்தியத்தைப் பாராட்டி வியந்துகொண்டு தன்னாட்டை அடைந்தான். அர்ச்சுனனும் குருவுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய தக்ஷிணையை இவ்வாற்றாற்கொடுத்துத் தன்கடப்பாட்டினின்றும் நீங்கினான்.

க. உதிஷ்டிரன் உபராஜனாதல்.

———:0:———

நற்குணமே தமக்காபரணமாகப் பூண்ட பாண்டவர்கள், பரோபகார குணங்களும் செயலும் உடையாராய், யாவராலும் விரும்பப்படுகின்றவராய ஒழுகத்தலைப்பட்டார்கள். அந்நாள்முதலாக மகாஜனங்கள் பாண்டவர்களுடைய குணாதிசயங்களை யெடுத்துப் பேசுவதையும், அவர்பால் அன்புடையராயொழுகுவதையும், அவருடைய வீரத்திறல்களை யெடுத்துப் பாராட்டுவதையுமே பெரும்பொழுது போக்காகக் கொண்டார்கள். பாண்டவர்களுடைய பேரைக் கேட்பவர்களெல்லாம் அவர்கண்மீது அன்புபாராட்டுபவர்களாய் விளங்கினார்கள். இவ்வாறாகப் பாண்டவர்கள் பெருங்கீர்த்திப் பிரஸ்தாபர்களாயும் ஜனங்களுக்கு இனியராயும் பிரகாசித்தார்கள். உலகத்தோர் வீமனையும் அர்ச்சுனனையும் புஜபலபராக்கிரமங்களுக்கு இலக்கியமாக எடுத்துக்கொண்டார்கள். உதிஷ்டிரனைத் தர்மப்பிரபுவென்றும் ராஜ்யதந்திர நிபுணனென்றும் எடுத்துக்கொண்டார்கள். இவ்வுலகப்பிரசித்தியானது நன்குயர்ந்து பாண்டவர்களுக்குண்டாயதென்பது திருதராஷ்டிரன் காதிலும் எட்டியது. பாண்டவர்களுக்கே ராஜ்யமுரியதென்பதைக் காட்டும் பிரதமப்பிரயத்தனமாகத் திருதராஷ்டிரன் உதிஷ்டிரனை உபராஜனாக்கினான். உதிஷ்டிரன் தன் தம்பியரைத் துணைக்கொண்டு ராஜ்யாதிகாரத்தைச் சிறிதும் முறைதவறாச் செங்கோன்மையோடும், பராக்கிரமத்தோடும், தன்னலக்ஷணத்திற் சிறிதுங்குறைவில்லாத படைத்துணையோடும் நடாத்திவந்தான். இவ்வாறுதிஷ்டிரனை உபராஜனாக்கியதால் உலகமெல்லாம் திருதராஷ்டிரனைக் குறைகூறாது புகழ்ந்திருந்தது.

இங்ஙனம் சிலநாள்கழிந்தன. ஒருநாளிரவு நகரமாந்தரெல்லோரும் ஆழ்ந்த நித்திரை போயினர். அந்நகரத்திலே நித்திரையின்மைக்கேதுவாக யாதொருவகைத் துன்பமுமில்லை. செங்கோல் முறையுறச் செல்லுகின்றது. யாகாதிசற்கர்மங்கள் எல்லாம் முறையுற நடக்கின்றன. பருவந்தோறும் மும்மாரிபொழிகின்றது. தரித்திரமென்பதும் நோயென்பதும் அந்நாட்டிலில்லை. கள்வராலும், வேற்றரசராலும், பகைவராலும், பூத பைசாசங்களினாலும் வருதற்பாலனவாகிய இடையூறுகள் அங்கொன்றாயினுமில்லை. இவ்வகையாக வாழுகின்ற மாந்தர்களுக்கு ஆழ்ந்த சுகநித்திரை வாராமைக்குக்காரணமாக யாதொன்றுமில்லை. ஆதலின் மிகவருந்திக் கல்வி கற்கின்ற வித்தியார்த்திகளே யாயினுமாகுக, சூழ்ச்சியே கருத்தாயிருக்கின்ற மந்திரிகளேயாயினுமாகுக, பொருளீட்டுமுபாயமே கருத்தாயிருக்கின்ற வைசியரேயாயினுமாகுக, தத்துவநூலாராய்ச்சி செய்கின்ற பண்டி

தூரேயாயினுமாகுக, பயிர்ச்செய்கையே கண்ணுயிருக்கின்ற வேளாளரே யாகுக, உதிஷ்டிரனுடைய தர்மராச்சியத்திலே வாழ்கின்ற எத்திறமாந் தரும் சுகித்து நித்திரை போயினர்.

---

௧0. துரியோதனன் வஞ்சயோசனை.

———:0:———

இருவர்மாத்திரமே கண்ணுறக்கமின்றிச் சிந்தாகுல முடையராயினர். அவ்விருவரும் யாவரென்னில், அன்பிற்சிறந்த ஒருதந்தையும் அன்பிற் சிறந்த ஒரு புத்திரனுமேயாவர் அவர்தாம் யாவர்? திருதராஷ்டிரனும அவன்மகன் துரியோதனனுமே உதிஷ்டிரன் உபராஜனுதலும், துரி யோதனன் இனி நமக்கெக்காலத்திலும் அரசுரிமை கிடைப்பதில்லை யென்று மனத்தில் நிச்சயித்தான். இன்னும் சிலநாளிலே உதிஷ்டி ரனே இத்தேசத்துச் சனங்களுக்கு விருப்புடைய அரசனுய் விடுவான், அங்ஙனம் அவன் அரசனுகுங்காலத்தில் அரசுரிமை முழுதும் அவன்குடும் பத்திற்கே ஆய்விடும் என நிச்சயித்து அச்சமும் பொருமையும் தன்மனத் திற் குடிகொள்ளப்பெற்ருன். அவ்விஷயம் அவனுக்கு வேம்பாயிற்று. அதனுல் அவன் எண்ணி எண்ணி நெஞ்சம் புண்ணுயினுன். இரவுபக லும் அதுவே அவனுக்குக் கவலையாயிற்று. தான் மகாஜனங்கள் கண்ணுக் குத் துரும்பாயினேனே என்றெண்ணினுன். அம்மனக்கவலை அவனை மாத்திரம் வருத்திற்றன்று. அவன்மீது வீழ்ந்த அவ்விடி அவன்தம்பி துச்சாசனன்மீதும் வீழ்வதாயிற்று. துரியோதனன் தன்பதமிழந்தது போலவே இவனும் தன்பதமிழந்தவனுயினுன். இருவரும் ஓரிடமாகவி ருந்து தமது நிலைமையைக்குறித்துச் சிந்தித்துத் துக்கித்துத் தங்கள் சிற றப்பன் புத்திரராகிய கோமக்கள்மீது பகை தூண்டுவாராயினர். ஆயினும் தமக்கதன்பொருட்டுத் துணைச்செய்வாரிலராய்த் துணைநாடினுர்கள்.

முன்னர்க் கூறியவாறு துரியோதனனுக்குப் பிராணசிநேகம் பூண்டி ருந்த கர்ணன் ஒருவனே இருவர் சூழ்ச்சிக்கு ஊன்றுகோலாயினுன். கர் ணன் அவர்களுக்கு யுத்தகளத்துக்குத் தக்க துணைவனுவானன்றித் துரா லோசனைக்குத் தக்கவனல்லனெனக்கண்டு, அத்துராலோசனைக்காகத் தக்க துணைவனொருவனைத் தேடுதல் அவர்க்கத்தியாவசியகமாயிற்று தந்தைவ ழியிலுள்ளோர் தமதுகருத்துக் குடன்படாரென எண்ணித் தாய்வழியி லுள்ளோரை நாடினுர்கள். தாய்வழியிலுள்ளோருள்ளே, இழிதொழில்

செய்வோர்க்கு உபமான இலக்கியமாக உள்ளானும், மானமில்லாதவனும், ஆண்மையும் நீதியுமில்லாதவனும், தாய்மாமனுமாகிய சகுனியே தன் மருகருக்குச் சூழ்ச்சித் துணைவனானான். துரியோதனன், துச்சாதனன், கர்ணன், சகுனி என்ற இந்நால்வருமே திருதராஷ்டிரன் குடும்பத்தை வேரோடும் கிளையோடும் அழிக்கிறதற்குக் காரணராய் அமைந்தவர்கள். இந்நால்வரும் ஒருங்குகூடிச் சூழ்ச்சிசெய்து துருபாயம் வகுத்தார்கள். திருதராஷ்டிரன் துரியோதனன் மேல்வைத்த அன்பு வழுவாப் பேரன்பெனப்படும் அவ்வன்பே [illegible] கொண்டு தாங்க [illegible] கருத்துடன்கொண்டார்கள். பாண்டவர்களோ அக்கஷ்டங்களையெல்லாம் அகற்றித் [illegible] போய் [illegible] தக்க உபாயங்களைச் [illegible]த்தார்கள்.

இவ்வஞ்சனையாளர் [illegible] துரியோதனனை தந்தை பார்த்துச் சொன்னது [illegible] என்னைப் பெற்றதன் [illegible] பாதகர்க்குத் தந்தையே! [illegible] நான் பாண்டவர்களுக்கு எப்பொழுதும் [illegible] என்பதும் அறிவாயன்றோ. அவ்வளவுக்கும் பொறுத்துக்கொண்டு [illegible] திருதராஷ்டிரனை உபதேசித்துவிட்டாய். [illegible] திருதராஷ்டிரன் மேல் அபிமானமுடையவர்களாயிருந்தார்கள். [illegible] என்பதும் என் தம்பியாரிடம் [illegible] அபிமானம் இல்லாதவர்களானார்கள். எங்களோ அவர்கள் ஒருபொருளாக மதிப்பதுமில்லை. சந்திகளிலும் ஜனங்கள் [illegible] இல்லையென்றும் பட்டத்துக்குரிமையுடையானல்லவென்றும் கூடி வாதிக்கின்றார்கள்; உதிஷ்டிரனே பாண்டவர்க்கு முதல்வனென்றும். அவன் இளமையிலேயே [illegible] பராக்கிரமசாலிகளாயிருக்கின்றனர் அவனே அரசுக்குத் தக்கவனென்றும் அவ்வாறே அவன் அரசனாவானென்றும் நிச்சயம்பண்ணுகின்றார்கள்; அவன் அரசனாகுங் காலத்தில் உன்னையும் உன் மக்களையும் செல்வமில்லை [illegible] வைத்துக் காப்பானென்றும் கூறுகின்றார்கள். இவ்வுலகவாக்கு. [illegible] மந்திரிகளும் எல்லோரும் இதற்கு மாறுகாரென்றும் கூறுகின்றார்கள். இவையெல்லாம் என் செவிக்குப் பழுக்கக் காய்ச்சிய நாராசமாயின. இவ்வாறாயின் எனது நெஞ்சம் நாள்தோறும் புண்பட்டு வேகின்றது. அதனை என்னால் சகிக்கப்படுந் தன்மையதல்ல. ஆகையால் பாண்டவர்களை இந்நகரத்துக்கு வெளியே போக்கிவிடுவதற்கு ஒருபாயந்தேடும்படி உன்னை வேண்டுகிறேன்.

கக. திருதராஷ்டிரன் உடன்படல்.

என்றிவ்வாறு மைந்தனுரைத்தவைகளைக் கேட்டிருந்த திருதராஷ்டிரன் அவனைநோக்கிக் கூறுவானாயினான். எனது அருமைமைந்தனே! ஓரரசன் செயற்பாலனவாகிய கருமங்களுள்ளே முதலிலேசெயற்பாலது ராச்சியகருமங்களைத்தான் நேரிலேசென்று நின்று நடாத்துவதேயாகும். யான் வேதசாஸ்திரங்களிலே வல்லேன். புஜபலபராக்கிரமத்திலும் குறைந்தேனல்லேன். ஆயினும் நேத்திரதரித்திரமுடையேனாயினேன். அதுகாரணமாக எனக்கு அரசுரிமை இல்லாமற்போயிற்று. போகவே அதற்குரியவன் என்தம்பி பாண்டுவேயாயினான். அவன் அரசனானவுடனே அநேக தேசங்களையெல்லாம் வென்று தன்னடிப்படுத்தி ராசசியத்தை விஸ்தாரமாக்கினான்; அதனால் சந்திரவமிசத்தரசர்களுக்கு உன்னதஸ்தானத்தையுந் தந்தான்; அளவில்லாத திரவியங்களைக் கொணர்ந்து சேர்த்தான்; சக்கரவர்த்தி என்னும் பட்டத்தை நிலைநாட்டினான். இவையெல்லாம் உலகறிந்தவிஷயங்களேயாம். உதிஷ்டிரனும் அவன்சகோதரரும் தங்கள்தந்தையினும் சிறந்த உத்தமகுண வீரராக விளங்குகின்றார்கள். உலகமதிப்பும் அவர்கள் மேலதாகவே இருக்கின்றது. இங்ஙனமாக உண்மையால் நோக்குமிடத்து அரசுரிமை முழுதும் அவர்களுடையதேயாகவும் அவர்களைப் பட்டத்தில் நின்றும் நீக்குவதெங்ஙனம. அவர்களை இந்நகரத்தினின்றும் வெளிப்படுத்துவதற்கு எங்ஙனந் துணிவேன்! என்றிவ்வாறந்தகன் எடுத்துக்கூறி முடித்தான். அதுகேட்ட துரியோதனன் தந்தையைநோக்கிப், பாரம்பரியமாக வருகின்ற இவ்விராச்சியத்தைப் பாண்டுவாண்டானென்ற நியாயம்பற்றி உதிஷ்டிரனே அவனுக்குப்பின் அரசுரிமைபெறுதல்வேண்டுமென்பதுண்மையானால், அவனுக்குப்பின்னர் அவன் சந்ததியே அவ்வரசுக்குரியதாகும். ஆகுமேல், அரசுரிமை எனக்கும் என்வழிக்கும் ஒருகாலத்திலும் உரியதாவதில்லை. யான் பிறருடைய அதிகாரத்திலாயினும் அவர்க்கமைந்தாயினும் உயிர்வாழமாட்டேன். ஆதலால் அப்படிப்பட்ட துன்பத்துக்கு என்னை ஆட்படுத்தாவண்ணம் உன்பாலிரந்து வேண்டுகின்றேன். உன்புத்திரர் இனிது வாழவேண்டுமென்பது உன்மனத்திலுளதாயின், இறந்துபோன பாண்டு உனக்கினியனென்றும், அவன்புத்திரர் உன் அன்பிற்குரியரென்றும் உன்மனத்திற்கொள்ளாதிருத்தல்வேண்டும். உதிஷ்டிரன்மீது ஜனங்கள் வைத்த அபிமானத்தைக் குறைக்கும்பொருட்டு நான்குவருணத்தார்க்கும் அளவில்லாத தருமங்களும் சன்மானங்களும் கொடுத்து அவர்களை என்வசப்படுத்திவருகின்றேன். அங்ஙனமாகவும் பாண்டுபுத்திரர் பக்கத்திலும் நீயமனமுடையோர் அநேகர் சார்பாகவிருக்கி

ன்றார்கள். ஆகையால் பாண்டவர்களையும், அவர்களுடைய தாயாகிய குந்தியையும், அவர்களுடையநட்பினர், மந்திரிகள், ஏவலாளர் முதலியவர்களோடும் வாரணாவதத்திற் போய் வசிக்குமாறு செய்தற்கு உபாயந்தேடுமாறு உன்பால் வேண்டுகின்றேன். நமதுதேசம் முழுதும் நம்மீதபிமானமுடையதாகவும் எங்கள்சந்ததிக்கு ராச்சியம் சுவாதீனமாகவும் வரும்வரைக்கும் அவர்கள் அங்கேதானே இருக்கும்படி அமைத்தல்வேண்டும். இது கைகூடும் காலத்திலேயே அவர்கள் இங்கே மீண்டுவருதல் எனக்குச் சம்மதமாகுமென்றான்.

அதுகேட்ட திருதராஷ்டிரன் மைந்தனை நோக்கி உன்மனக்குறிப்பு இதுவென்று யான் முன்னரே உணர்ந்துகொண்டேன்; நீ இப்போது கேட்கின்றகருமம் மிகக்கொடியது; எண்ணுதற்கும் நெஞ்சம் புண்ணாகின்றது; உனதபீஷ்டத்தை முடிப்பதற்கு ஒருப்படமாட்டேன். பாண்டவர்களை இந்நகரத்தைவிட்டோட்டிவிடுவதற்கு என்மனந்துணியமாட்டாது.

நீதியிலாநெறியெண்ணினை நீயிங்
கோதியவாய்மையினூறுபொருளின்று
லாதிபராயவரைவருநீயு
மேதினியாளுதல்வேத்தியல்பென்றான்.

இதனைக்குறித்து ராசசியத்துக்கு ஊன்றுகோல்களாயிருக்கின்ற மந்திரத்தலைவரையுசாவினும் அவர் உடன்படாரென்று கூறினன். துரியோதனன் பின்னரும தந்தையை நோக்கித் தற்காலம் ராச்சியாதிகாரம் உன்கையிலுள்ளதன்றோ. அதுகாரணமாக மந்திரிகள் உன்குறிப்பின்வழியே ஒழுகவேண்டியவராவர். நமதுகுடும்பத்திலுள்ள உறவினரோ பாண்டவர்க்காகவேனும் நமக்காகவேனும் பேசாது மவுனமே சாதிப்பர். துரோணன் புத்திரனாகிய அசுவத்தாமன் எனக்குற்றநண்பினன். அவன் என்பக்ஷமே நிற்பான். அவனங்ஙனம் நிற்க, அவன் தந்தையாகிய துரோணனும் கிருபனும் அவன்மீது வைத்தநேயத்தினால் நம்பக்கமே நிற்பர். பாண்டவர்க்குச் சகாயனாகிய விதுரனொருவனே நமக்கு மாறாக நிற்பவன். ஆயினும் அவன் ஒருவனால் நமது பக்கந் தோல்வியடையமாட்டாது. ஆதலால் தந்தையே! இரவெல்லாமுறங்காத என்கண்களுக்கும் பகலெல்லாமாறாத மனத்துக்கும் சுகந்தரும்படி உன்னைப்பன்முறை வேண்டுகின்றேன் என்றான். இதுபோன்ற பலபரிவுரைகளால் திருதராஷ்டிரனும் மனம்நெகிழ்ந்தான். அதுகண்ட துரியோதனன் வாரணாவதநகரத்தினது அலங்காரங்களையும் அந்நகரத்திலே பெறத்தக்க சுகங்களையும் உதிஷ்டிரன்காதிலும் வீழுமாறு எடுத்துப் புகழ்ந்துரைக்கும்படி தனது பரிவாரத்தவர் சில

னை [illegible] இவர்க்காக அரசுரிமையைத் [illegible] தனக்கே [illegible] யுடைய [illegible] பாண்டவர் [illegible] திருப்பித்தான் [illegible] கருத்துக்கு [illegible] திருதராஷ்டிரனும் பாண்டவர்களை [illegible] சென்று [illegible] கேவேண்டிய [illegible] மந்திரிகளுக்கு [illegible] ராசியர்களுக்கு எல்லாம் [illegible] [illegible] தன்மைகளையும் [illegible] குலைக்குடைய [illegible] அவர்களுக்கு [illegible] அனுப்பித் [illegible] [illegible]

௧௨. பாண்டவர்களை வாரணாவதத்துக்கு அனுப்பியது

[illegible]

அந்தக் காலத்தில் [illegible] பாண்டவர்களுக்கு [illegible] இதைக் கேள்வியுற்று [illegible] பாண்டவர்களை [illegible] கொண்டு வணங்கி [illegible] அந்நேரத்து [illegible] [illegible]

னுணக்களித்தார்கள். பாண்டவர்கள் அந்நகரத்து ஜனங்கள் செய்த வந்தனைவழிபாடுகளால் பெருமகிழ்ச்சியுடையவர்களாகி அந்நகரத்திலே யாவரும் அன்போடு மெச்சிக்கொண்டாடும்படி வாழ்ந்திருந்தார்கள். பாண்டவர்கள் அஸ்திநபுரத்தினின்றும் நீங்கின பொழுது அந்நகரத்து மாந்தர்கள் பிரிவாற்றாது கலங்கினமையும், அக்கோமக்களுக்கு அவர்கள் செய்த பெருபசாரங்களும், அங்கே வாரணாவதத்திலே அவர்களுக்குண்டாகிய மதிப்பும் துரியோதனன் செவிப்பட்டபொழுது அவன் நெஞ்சம் மிகப்புண்பட்டது. பாண்டவர்கள் அஸ்திநபுரத்தைவிட்டு நீங்கி அதிதூரத்திலேபோய்வசிக்கினும், அவர்கள்மீதுண்டாகிய அபிமானம் அவ்வஸ்திநபுரத்துஜனங்கள் ஒருகாலத்தும் மாறாமியல்புடையதன்றென்பதும், அவர்கள் அங்கே இருக்கினும் இல்லாதொழியினும் அவர்களுடைய கீர்த்திப்பிரஸ்தாபம் மறைந்துபோகாதென்பதும் துரியோதனன் மனத்திற் செவ்வேபதிந்தன.

---

௧௧. அரக்குமாளிகை.

அதுகாரணமாக அவர்கள் இருக்குமிடத்தை ஒருவருமறியாவண்ணம் மறைத்துவிடவேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டான். அக்கருத்தைமுடிப்பதற்குப் பொருளுதவாதென்பதுணர்ந்தான். பின்னர்யாது செய்யலாமெனச் சிந்தித்துக் கபடமார்க்கமே தக்கதெனத் துணிந்தான். அவர்களைக்கொன்றொழிப்பதற்குப் பலவுபாயங்களையுமாடினான். அ[illegible] கொல்லுவிப்பேனென்றால் [illegible] அவ்வழியும் இயலாததாகுமெனக்கண்டு அக்கருத்தையும் விடுத்தான். மற்றவர்களெல்லாம் எத்தனைவன்னெஞ்சமுடையராயினும் அவர்முன் பாண்டவர்கள் [illegible] ஆவரியாரென்பதும் துரியோதனன் அறிந்துகொண்டான். அங்ஙனம் ஒருவன் துணியினும் பாண்டவர்கள் [illegible] பத்திற் பிரவேசிப்பதற்கு அங்குள்ள வாயிற்காவல்காரர்களும் [illegible] யாவரும் ராஜபக்தியுடையவர்களாதலாலே இடம்பெறமாட்டான். இவ்வாறு பலவாகச் சூழ்ச்சிசெய்த உபாயங்களெல்லாம் உதவாதொழிய அக்கினியே தன்சொல்லுக்கு அமையத்தக்க துஷ்டவீரனென்று நிச்சயித்தான். அவ்வாறே ஒருதூதுவல் புரோசனனென்னும் கம்மியனைத்தருவித்து வாரணாவதத்திலே அரக்காலாகிய மண்டபமொன்றமைக்குமாறு ஆஞ்ஞாபித்தான். வெளித்தோற்றத்திலே கண்களைக் கவரத்தக்கதும், அழகினாலே யாவரையும் மயக்கத்தக்கதும், சுவர்களும் அடிவாரங்களும் அவியாது சுவாலித்தெரியத்தக்க பதார்த்தங்களை அதத்தே பொதியப்பெற்றுப் பயங்கரருப்புடையதுமாயிருத்தல்வேண்டு

மென அவனுக்குக் கற்பித்தான். அவன் கற்பித்தவாறே கண்டோர் சண்ணையும் சருக்கையும் ஒருங்கேகலந்து அவற்றைஅகப்படுத்தி நாசஞ்செய்யத்தக்கதாகிய ஒருமாளிகையைப் புரோசனன் அதிவிரைவிலே அமைத்துமுடித்தான். அதனை ஆக்குவித்தோன் விருப்பத்தினாலும் அதனுடைய சித்திராலங்காரத்தினாலும் ஏவப்பட்ட உதிஷ்டிரனும் அவன் சகோதரரும் தாயும் அங்கேசென்று வசித்தார்கள். ஆயினும் உதிஷ்டிரன் எதனையும் நுணித்துநோக்கும் கூர்ந்தவிவேகமும் எளிதிலே நம்பாத சிந்தையும் உடையவனாதலினாலே தான் அஸ்தினாபுரத்தைவிட்டு நீங்கினபொழுது விதுரன் தன்காதிலோதிய சிலபழமொழிகளைச் சிந்தித்து, வாரணாவதத்துக்குத் தன்னையும் சார்ந்தோரையும் துரியோதனன்போக்கியது நன்மனங்கொண்டன்றெனத் தெளிந்தான். விதுரனசொன்ன குறியும் தனக்கெனவமைத்தமாளிகையும் ஒத்திருத்தலின் இம்மாளிகை தீமைகுறித்தனவேயாமென்று நிச்சயித்தான்.

கச. அரக்குமாளிகைக்குத் தீயிட்டது.

பின்னும் உதிஷ்டிரன் அம்மாளிகையை நோக்குமிடத்து அஃது அக்கினியிடும் நோக்கத்தோடுமே ஆக்கப்பட்டதென்பது நன்றாகப்புலப்பட்டதென்று நிச்சயித்தான்.

மெழுகினமைக்காலயம்வகுத்ததும்விரகே
யொழுகுகின் றதன்றொழுக்கமும்வஞ்சனையொழுக்கே
யெழுகடற்படையாளையுமிலவன்வழியானவே
தொழுதகையனும்படையுளகூழ்ச்சியும்பெரிதால்.

இவ்விரகசியத்தைத் தாய்க்கும சகோதரருக்கும் உணர்த்தினன். இவ்வாறிருக்கையில் விதுரன ரகசியமாக ஒருதூதனையனுப்பித் துரியோதனன்கொண்டிருக்கும் கொலைக்கருத்தை உணர்த்தி ஒரு சிறபனைக்கொண்டு அம்மாளிகையினின்றும் ஒருவருமறியாது தப்பிப்போகுமாறு ஒருபிலத்துவாரத்தையும் அமைப்பித்தான். ஆபத்துவருங் காலத்தில் கோமக்களவ்வழியேதப்பி ஓடுதற்கு எப்பொழுதும் எத்தனமுடையர்களாகவேயிருந்தார்கள். சங்கேதப்படி குறித்தநாழிகைவருதலும் புரோசனன் அம்மாளிகைக்கு நெருப்பிட்டான். உடனேபாண்டவர்கள அம்மாளிகையைவிடுத்து உள்ளேவகுத்திருந்த பிலவழியிலிறங்கி க்ஷேமமாகக் காடுசேர்ந்தார்கள். பொழுதுவிடியுமுன் மாளிகை முழுதுஞ் சாம்பராயிற்று. அச்சமாசாரம் உலகெங்கும்பரந்தது. பாண்டவர்கள் இறந்தொழிந்தார்களென்ன அஸ்தினாபுரமெங்கும் பெருவதந்தி

யாயிற்று. துரியோதனனும் அவன் குழாமுந்தவிர மற்றையமகாஜன
ங்களெல்லோரும் கலங்கிப் புலம்பித்தபிப்பாராயினர். திருதராஷ்டிர
னுடைய மந்திரிகளும் துக்கசாகரத்தில்மூழ்கி உணர்விழந்தார்கள், இப்
பழிசெய்தவர்களின்னாரெனவும் அவர்களுடைய மனநிலை இன்னதெ
ன்பதும் குறிப்பால் வெளிப்படுத்தினார்கள். பாண்டவர்கள் அவ்வாப
த்தினின்றும் நீங்கினார்களென்பது விதுரனறிந்திருந்தும் அறியாதான்
போன்று மற்றோர்யாவரோடும் தானுந்துக்கங்கொண்டாடினான். இப்
பழியை இவ்விதம் செய்வானென்று சிறிதுமெண்ணாதவனாதலினாலே
திருதராஷ்டிரனும் ஆற்றொணாத்துக்கங்கொண்டான். அவன் பாண்
டவர்கள்மீதுகொண்ட அன்பை இன்னும் முற்றாகத்துறந்திலன். ஆத
லால் உள்ளவாறுசகிக்கலாற்றாத பெருந்துக்கசாகரத்தில் அழுந்திக்கல
ங்கி ஒருவாறுதேறி அப்பாண்டவர்களுக்குச் செய்யற்பாலனவாகிய அபர
க்கிரியைகளையும் ராஜயோக்கியதைக்குரிய முறைமையாகநடத்துவித்தான்.

௧௫. இடிம்பன்வதம்

இங்கே அஸ்தினபுரத்திலிவையெல்லாம்விதிமுறைமையாநடந்துவருக, அங்கே பிலத்துவாரவழியாகச்சென்று காட்டிற்புகுந்த பாண்டவர்கள் வழிதெரியாமலும் மிருகபயங்கரத்தினாலும் திசைதெரியாத காட்டகத்தில் நுழைந்தார்கள்; அவ்வழியேசெல்லும்பொழுது எதிர்ப்பட்ட ராக்ஷசர்களையும் மிருகங்களையுங்கொன்றுகொன்று இடையூறகற்றிச்சென்றார்கள்; அங்ஙனஞ்செல்லும்பொழுது ஒருநாள் நெடுந்தூரமநடந்து களைத்துச்சோர்ந்து தாகமிகுதூரப்பெற்றுத் தண்ணீர்தேடிச் செல்வாராயினார்கள், அவருள் வீமன் முன்னர்நடந்தான். மற்றவர்கள்சோர்ந்து தங்கள்வஸ்திரங்களைத் தரையில்விரித்துக் குறங்கையை அணையாகக்கொண்டு நித்திரைபோயினார்கள். வீமன்மீண்டு வந்துபார்த்தபொழுது நித்திரையாயிருப்பக்கண்டு அவர்கள் தாமாக நித்திரைதெளிந்து எழும்புவர்களாயின் சோகந்தீரப்பெறுவர்களென நினைந்து, அவர்களை எழுப்பாமல்விடுத்துப் புறத்தே அவர்களைக்காத்து நின்றான். அப்பொழுது அவன்மனத்திலே புதியநினைவுகள் பலவுதிப்பனவாயின. உலகத்தையாளும் உரிமையும் தகுதியும் உடையனாகியயுதிஷ்டிரன் ஒருஏழைப்பிக்ஷுகனைப்போல வெறுந்தரையிலே நித்திரைபோவதைப்பார்த்து வீமன் மனநொந்துவருந்தினான். போஜராஜன் அன்போடுபெற்றுவளர்த்த ஏகபுத்திரியும் திசையெங்கும் இசைபடைத்த பாண்டுவுக்குப்பத்தினியும்ஆகிய குந்திதேவி, ஆண்மையும் அழகும் அறிவும்பொருந்திய நன்மக்களைப்பெற்றும், ஒரு ஏழைக்கைம்பெண்ணைப்போலக் காட்டகத்திலே பருக்கைக்கற்களின்மீதே நித்திரைபோதல் தகுமாவென்று

[illegible]

... அடைந்தார்கள்.

௩௪. பகாசுரன்வதம்.

அசுர[illegible] காலத்தோறும் கலங்கும்படி செய்து [illegible] பகாசுரனைக் கொன்ற பெருமையிருவர் [illegible] அதோமுழுதும் பாண்டவர்களுக்கு அனுப்புண்டொழுகியது. அது கண்டு பாண்டவர்கள் [illegible]

பிராமண வடிவத்தோடுதானே அச் சிற்றூரிலுள்ள ஒரு பிராமணப் பிரபுவீட்டிலே சிலகாலந் தங்குவாராயினார்கள். அவ்வூர்ப் பிராமணரெல்லோரும் பாண்டவர்களை அதிதிகளாகக்கொண்டு முறைமுறையாகத் [illegible]

விளக்கமில்லாததும் மலைச்சாரலிலே உள்ளதுமாகிய அக்குக்கிராமம் சிலகாலம் அரவம் யாதுமின்றி இருந்தது. ஒருநாள் அக்கிராமவழியாக அநேக சனங்கள் பிரயாணிகளாய்ச் செல்கின்றவர்கள் அங்கே தங்கி, விரைந்து போசனமமைத்தார்கள். அதுகண்ட அக்கிராமவாசிகளும் தாமும் விரைந்து போசனமுடித்துக்கொண்டு பிரயாணத்துக்கு முயற்சிசெய்தார்கள். அவர்களுடைய பிரயாண நோக்கத்தை உணர்ந்து பாண்டவர்களும், தாமுமவர்களோடு சேர்ந்துபோதற்கு ஆயத்தமானார்கள். இங்கே குக்கிராமமெனக் குறிக்கப்பட்டது வேத்திரகீயம். துருபதனுக்குத் திரௌபதியென்னும் பெயரையுடைய ஒருபுத்திரி உள்ளாளென்றும் அவளுக்குச் சுயம்வரம் நிச்சயிக்கப்பட்டதென்றும், துருபதனை அருச்சுனன் சிறைசெய்து கொண்டுபோய் விடுத்தகாலத்தில் துரோணன் செய்த நிந்தையினாலே தன்னைச் சிறைசெய்த அருச்சுனனுக்கு மனைவியாகும்படி ஒரு புத்திரியையும் துரோணனைக்கொல்ல ஒரு புத்திரனையும் பெறுவேனென விரதம் பூண்டானென்றும், அவ்விரதத்தினாற் பெருவேள்விகள் செய்து அவனெண்ணியபடி ஒரு புத்திரனையும் ஒரு புத்திரியையும் பெற்றானென்றும், அப்புத்திரி வளர்ந்து மணப்பருவமெய்தினாளென்றும், அக்காலையிலே அருச்சுனனும் சகோதரரும் தாயும் எரிக்கிரையாகி மாண்டார்களெனத் துருபதன்கேட்டுச் சொல்லுதற்கரிய துக்கமுற்றானென்றும், உத்தமகுண சீலர்களாகிய பாண்டவர்களுக்கு அத்துணைக்கொடிய வாபத்து நேர்ந்திடத்தகாதெனத்தேறித் தன்மகளுக்குச் சுயம்வரம் நிச்சயித்து உலகெங்கும் அச்செய்தியைப் பரவச்செய்தால் பாண்டவர்கள் வெளிப்படுவார்களென்று உறுதிகொண்டே துருபதன் அங்ஙனஞ் செய்தானென்றும் கேள்வியுற்றார்கள். அச்சுயம்வரத்தை நாடிச்செல்லுகின்ற பிரயாணிகளோடு அருச்சுனனும் சகோதரரும் சேர்ந்துசென்றார்கள்.

௧௭. திரௌபதி விவாகம்.

துருபதனுடைய நகரத்தைப் பாண்டவர்கள் அடைந்தவுடனே விளக்கமில்லாத ஓரிடத்தை அடைந்து சுயம்வரநாள் வரும்வரையும் தம்மை எவரும் உணர்ந்து கொள்ளாவண்ணம் மாறுவேடதாரிகளாக

மறைந்திருந்தார்கள். நாற்றிசைகளிலிருந்தும் வரத்தக்க அரசிளங் குமரரெல்லோருக்கும் வாசஸ்தானங்களும் அவர்களுக்கு வேண்டிய ஏனையபோக்கியங்களும் அங்கே அமைக்கப்பட்டிருந்தன. சுயம்வர நாள் நெருங்குந்தோறும் நாற்றிசைகளினின்றும் சுயம்வர தரிசனத் தின்பொருட்டு ஜனங்கள் திரள் திரளாக வந்து கூடினார்கள். எங்கும் விருந்தயர்வாரும், விருந்தயர்ந்தபின் மகிழ்கொண்டாடுவாருமாய் ஜனங் கள் சுயம்வர முகூர்த்தத்தை எதிர்நோக்கிக் காலத்தைக்கழித்தார்கள். இரதங்கள் பந்தி பந்தியாக வீதிகளிலே செல்கின்ற அதிர்ப்பும், ஜனங் களுடைய ஆரவாரங்களும் ஆவணவொலியும், வாத்தியகோஷங்களும் வீதிகளை அலங்கரிக்கும் பேரொலியும், நவ நவமான ஆடையாபரண அலங்காரமும் எவ்விடத்திலும் தலைப்பட்டன. கண்களுக்கும் காது களுக்கும் தெவிட்டாவுணவுகளாகப்பட்டன சுயம்வரப்பகலுக்கு முந்திய இரவு யாவருக்கும் விரைவிலே விடியாதாகி நீள்வதாகத், துவாத சாதித்தியரும் ஒருங்கே திரண்டு தமது நண்பினராகிய சந்திரனது வமிசத்திலே வந்த கோமகனுடைய வில்லாண்மையும் சுயம்வரச் சிறப்பும் காணயாமெனக் கூறி விரைந்தெழுந்தாற்போல உதயஞ் செய்து புலராநின்ற அவ்விரவைச் சூரியன் தனது கிரணப்பிரபை யாற் சிதைத்தான. துருபதன் புத்திரியுடைய பாணிக்கிரகணஞ் செய்யவிரும்பிய கோமக்களுடைய திறமையை ஆராயும்பொருட்டு ஒரு களத்தையு மலங்கரித்தார்கள். அக்களத்துக்கு நான் மருங்கிலும் அழகிய நிழல் செய்விருக்ஷங்களும் அவற்றின்மேல் படர்கொடிகளும் மணங்கமழ்ந்து நின்றன. அம்மைதானத்திலே இடைஇடையே நான் மருங்கும் பளிக்குப்படிகளையுடைய சிறிய நீர்த்தடங்கள் கிடந்து விளங்கின அங்கு வந்துகூடிய ராசாக்களுக்கும் கோமக்களுக்கும் அவரவர் வரிசைக்கேற்ப ஆசனங்கள் பந்திபந்தியாக அமைக்கப்பட் டிருந்தன அங்கே இடப்பட்டிருந்த சித்திரப்பந்தரின்கீழே ஓமாக்கினி வளர்க்கப்பட்டது. குலகுரு அதன் பக்கத்திலே வீற்றிருந்தார். அவ ரையும் அக்கினியையும் நடுவேவைத்து அரசிளங்குமரர்கள் சூழ்ந்திருந் தார்கள். குருவுக்குச் சமீபத்திலே திரௌபதியும் மற்றொருபக்கத் திலே பிராமணோத்தமர்களும் இருந்தார்கள். இவ்வாறிருக்கையில் குறித்த முகூர்த்தகாலமும் வந்தடுத்தது. அங்குவந்திருந்த ஜனத்திர ளினது கம்பலையும் அரவமும் அடக்கப்பட்டன.

---

௧௮. மச்சயந்திரமெய்தல்.

அடங்குதலும் திரௌபதியினது சகோதரனாகிய திருஷ்டத்துய் மனெழுந்து, சபாஜனங்களை நோக்கி, ராசகுமாரர்களே, எனது சகோதரியினது பாணிக்கிரகணத்தின் பொருட்டு நீங்களெல்லீரும்

இங்கே வரவழைக்கப்பட்டமை அறிவீர்களன்றோ. இங்கே ஓமாக்கினிக்குச் சமீபத்திலே வைக்கப்பட்டிருக்கும் இவ்வில்லையெடுத்து நாண்பூட்டி அதோமேலே இடையறாது சுழன்றுகொண்டிருக்கின்ற அம்மச்சயந்திரத்தை ஐந்து பாணங்களினாற கீழே வீழ்த்துபவன் யாவனோ அவனே என் தங்கையைப் பாணிக்கிரகணஞ் செய்யும் யோக்கியனாவான். அம்மச்சயந்திரத்தை லக்ஷியம் செய்யும்பொழுது கண்களை மேலேவைத்து நோக்காது கீழேயுள்ள தண்ணீரிலே வீழ்கின்ற அந்நிழலையே நோக்கிப் பாணப்பிரயோகம் செய்தல்வேண்டும். இவ்வாண்மையைச் சாதிப்பவன் யாவனோ அவன் கழுத்திலே திரௌபதியால் மாலைசூட்டப்படும்.

சிலையிதுசிலீமுகங்களிவைகடுந்திரிகைவேகத்
திலை*முகத்துழலுகின்றவெந்திரத்திகிரிநாப்ப
ணிலையிலாவிலக்குமஃதேநெஞ்சுறயாவனெய்தான்
கலைவலீரவற்கேயந்தக்கன்னியுமுரியளென்றான்.

இங்ஙனங் கூறப்பட்ட பிரவசனத்தைக் கேட்ட சபைமுழுதும் மனநிலை குன்றித் திகைத்திருந்தது. வில்லாண்மையிலே பேர்படைத்த வீரரும் பலர் இஃதசாத்தியமென் றடங்கினார். தமதாண்மையைப் பேராண்மையென மதித்திருந்தவரும் அக்கன்னிகைமேற்கொண்டகழி பெருங் காதற்பித்தேறினோருமாகிய சிலர் அந்நிபந்தத்திற் குடன்பட்டு வில்லைவளைக்க முயன்று பிரதிகூலப்பட்டுத் தலைகுனிந்தனர். இன்னும் இருவர் மூவர், கர்ணனும் ஒருவனாகும், வில்லையெடுத் துயர்த்தினராயினும் அதனை வளைக்கும் சக்தியற்றவராயினர். இவ்வாறு அரசிளங்குமாருள்ளே பெயர்படைத்தோரெல்லாம் ஆற்றாமற் பின்வாங்க, அந்தணர் கூட்டத்துளிருந்த ஓரிளங்குமரன் பொள்ளெனப் புறப்பட்டுக் கம்பீரநடையோடு சென்று வில்லிருக்குமிடத்தை யடைந்தான்.

மன்மரபிற்பிறந்திருதோள்வலியாலிந்தமண்ணனைவர்க்கன்றிம
றைநூல்வாணா, தொன்மரபிற்பிறந்தவருமிலக்குவீழ்த்தார்சூட்டுமோ
தொடையலிளந்தோகையென்னா, தன்மரபுக்கணிதிலகமானவீரன்
றகவன்றோமன்றனுக்குத்தாழ்வோவென்றான், வின்மரபிற்சிறந்தநெடு
வில்லையீசன்மேருகிரியெடுத்தெனவிரைவிற்கொண்டான்.

அவன் அந்தணர்போற்றோன்றினமையின் அச்சபையிலுள்ளோர் அவனைப் பலவாறாக மதித்தார்கள். வில்வித்தையிலே கிரமமாகப் பயின்றுதேறிய அரசிளங்குமாரரெல்லாம் ஆற்றாதுவிடுத்த இவ்விற்

தொழிலை இவ்வேதியச் சிறுவனோ சாதிக்கவல்லவனென்று சிலர் புன்னகைகொண்டார்கள். அவரெல்லாம் அவனுடைய ஆற்றலைக்கிரமமாக ஆராயாமல் இவ்வாறுதமக்கு அறியாமையை யேற்றிக்கொண்டார்கள். வேறுசிலர், இவன்தனது வில்லாண்மையைச சீர்தூக்காமல் இவ்வாறு முற்படமாட்டானென்று சிந்தித்தார்கள். அவனுடைய சரீரவன்மையையும், பெருந்தன்மையையும் அவனுடைய பக்தித் தோற்றத்தையுங் கண்டு இவனே சாதிக்கவல்லவனென்று மனத்துள்ளே நிசசயித்தார்கள். தன்னுள்ளம் இவ்விளங்குமரனாற் கவரப்பட்டவளாகி அவனுக்கனுகூலமுண்டாகும்படி பிரார்த்தித்து நிற்பவளாகிய திரௌபதியைப்போலவே அவர்களும் இவ்விளங்குமரனே சித்திபெறுகவென்று மனத்துள்ளே வாழ்த்தினார்கள். இவ்வாறு பலரும் பலவாறாக எண்ணி நிற்ப, அவ்விளங்குமரன் வில்லை அடுத்து நின்று, தன்குருவுக்கும் அங்கே கூடியிருந்த பெரியோர்க்கும் வழிபாடு புரிந்து பக்தியோடு வில்லை வலம்வந்து, பார்த்தோரெல்லாம் அதிசயிக்கும்படி எளிதாக எடுத்து நிறுத்தி வளைத்து ஐந்து பாணங்களைப் பிரயோகித்தான். பிரயோகித்த மாத்திரத்திலே ஆகாயத்திலே கரகரவென்று சுழன்றுகொண்டு நின்ற மற்சயந்திரத்தை அப்பாணங்கள் கீழே வீழ்த்தின. அதுகண்ட சபையோர் யாவரும் பிரமித்தனர். கரகோஷம் பெருமுழக்கமாக எழுந்தது.

---

௧௧. திரௌபதி மாலையிட்டது.

அந்தணர் கூட்டத்தெழுந்த சுஜாதிப்பெருமிதக் களிப்புரைகள் திசைகளைச செவிடுபடுத்தின. அந்தணரிடத்துள்ள ஆற்றல்கள் பிரத்தியக்ஷமாயின வென்று யாவரும் பாராட்டினார்கள். இவ்வில்லை வளைத்தான் அந்தணன்றானோவென்று ஒவ்வொருவரும அதிசயித்தார்கள். அழகிற்றனக்கிணையில்லாத இக்கன்னிகையை மணம்புரியுமாறு தேவர்களுளொருவன் அந்தணவடிவங்கொண்டு வந்தானென்று சிலர் ஐயுற்றார்கள். இவ்வில்லை வளைத்த இளங்குமரன் பிராமணவடிவங்கொண்டு வந்த அர்ச்சுனனேயாம். இவ்வாறு ஜனங்கள் குதூகலப்பட்டுக் களித்தெழுந்து கொண்டாடுஞ் சமயம்பார்த்து உதிஷ்டிரனும் அவன் சகோதரர் மற்றைய இருவரும் பிறர்க்குப் புலனாகாவண்ணம் அவ்விடத்தினின்றும் அகன்றார்கள். அற்றைநாள் வெற்றிமாலை சூடிய அர்ச்சுனனே அங்கு திரண்டிருந்த மஹாஜனங்களினது கண்களுக்கெல்லாம் மணியாயினான். தனது சகோதரனது கண்குறிப்பை நோக்கிக்கொண்டு பேராவலோடு நின்ற திரௌபதி அவன் குறிப்பின்வழி சபைநடுவே அழகுற நடந்து களிப்பு

மிகுதியினாலே கம்பிதமுடையவளாய் அர்ச்சுனன் கழுத்திலே மல்லிகை மாலையைச் சூட்டினாள். அதுகண்ட ஏனைய அரசிளங்குமரர்களெல்லாம் நாணமும் கோபமும் உடையராயினார்கள். இங்ஙனம் மானபங்கமுற்ற அரசிளங்குமரர்களெல்லாஞ் சிறிதுநேரம் திகைத்து நின்று பின்னர்த் தேறி ஒருங்குகூடி வாதுகூறத்தலைப்பட்டார்கள். அவர்கள் துருபதனைப் பார்த்து, நம்மையெல்லாம் இங்கு நீ வரவழைத்த கருமம் யாது? நீ சாதுரியமாக எம்மையெல்லாம் வரவழைத்தது தாழ்வுசெய்தற் பொருட்டேயாமென்றார்கள்.

சொல்லப்பட்ட நிபந்தத்தை நிறைவேற்றிப் பரிசுகொண்டவீரன் மீது, தாம் எள்ளளவேனும் குறைசுமத்த வில்லையென்றார்கள். அவர்கள் தம்மை வரிக்கும்போதுதானே, அவ்வசாத்திய நிபந்தத்தைத் தமக்கறிவியாமல், தாம்வந்து கூடியபின்னர் அதனைவெளியிட்டமையால் பாஞ்சாலன் செயல் குற்றமுடையதாமெனக் கொண்டார்கள்; இப்போலி நியாயத்தை யாவர்க்குமுணர்த்தி அவரையெல்லாமுடன் படுத்திப் பாஞ்சாலனைப் போருக்கழைத்தார்கள். அதுகண்ட பாஞ்சாலன் (துருபதன்) தான் அவ்வரசரையெல்லாம் வரவழைத்தவனாதலின் அதற்கு யாதும் பேசாது நின்றான். கலகமுங் கலக்கமுமோ பெரியவாயின. அவ்வமையத்திலே அர்ச்சுனன் முற்பட்டுவந்து நின்று, பாஞ்சாலனுக்கீடாகத் தானே அப்போரை எதிரேற்றுச்செய்து பயங்கரத்தைத் தீர்ப்பன் என்றுகூறி அபயஸ்தங்கொடுத்தான். அவன் பக்கத்திலே தன் புஜபலபராக்கிரமத்தை மறவாதவனாய் வீமசேனனும் நின்றான். அர்ச்சுனன் சொன்ன வாசகத்தைக் கேட்டமாத்திரத்தே போர்க்காயத்தராய் நின்ற அரசிளங்குமரரெல்லோரும் ஒருபக்கமாகவும், அர்ச்சுனனும் வீமசேனனும் மற்றப் பக்கமாகவும் நின்று போர்தொடுத்தார்கள். அப்போரில் அர்ச்சுனனும் கர்ணனுஞ் செய்தபோர் கணிக்கத்தக்கதாம். இருவரும் சிறிதுநேரங் கடும்போர் பொருதபின்னர்க் கர்ணன் தான் தோற்றனன் என்றும் தன்னை வென்றவீரன் யாவனோ வென்றுங்கூறிப் பின்வாங்கினன். பார்த்திருந்த ஜனங்கள் மெச்சிக்கூறிய "சபாஜ" "சபாஜ" என்ற சொன் முழக்கமும் நின்றுபோயது. அவ்வளவில் போரும் ஒருவாறு முடிந்தது. துர்ப்போர் தொடுத்த அரசிளங்குமரர் தர்ம்மானத்தோடு போரொழிதற்கு ஒரு நடுவன்வாக்கை ஆவலோடெதிர்நோக்கி நின்றனர். அக்குறிப்பினையுணர்ந்து முற்பட்டு, "இனி அமைக அமைக" வென்றுரைத்து வந்தான் ஒருபெரியோன். அவன் யாவன்? அவன் அன்றுமுதலாகப் பாண்டவர்க்கு உற்ற நண்புபூண்டோனும் அவர்க்கு முக்கிய மந்திரியும் அவர்க்கு வெற்றிதருபவனுமாகிய பெருந்தகையே. அவன்றான்யாவன்? அவன் சந்திரவம்மிசத்துக்கு அநன்னியனும் திவ்விய மதியூகியுமாகிய

கிருஷ்ணனேயாம். அவன் சந்திரவம்சத்துப் பூர்வாதிபனுக்கு மூத்தபுதல்வனாகிய யதுவினது குலத்திலே தோன்றியவன். அவன் தந்தை ஒரு கோபகாரணமாக அரசுரிமையைத்துறந்து புறஞ்சென்றான். அத்துறவியினால் யதுகுலத்தோர் தமது வம்சத்து ராஜகுடும்பங்களோடு கலப்பின்றி யிருந்தாரல்லர். விவாகக் கலப்பு நடந்துகொண்டே வருவதாயிற்று. இச்சரித்திர நிகழ்ந்த காலத்திலே குந்தி ஒருபக்கம் பாண்டவர்க்குத் தாயும், மற்றொருபக்கம் கிருஷ்ணனுக்கு அத்தையுமா யிருகுலத்தையும் சம்பந்தித்தாள். கிருஷ்ணனது போராண்மையும் பராக்கிரமமுமோவெனில் சிறியவுமன்று சிலவுமன்று. அவன் தனது போராண்மையாற் பெயர்படைத்த பின்னர் மந்திரத்தொழிலே தனக்குச் சிறந்ததாகக் கொண்டவன். அர்ச்சுனன் தனது இணையற்ற வெற்றியினாலே மாற்றாரைத் திகைத்துப் புறங்கொடுக்குமாறு செய்த சமயம்பார்த்து அவனோடு நட்பாளுங்கருத்தை முன்னரே மனத்துட் பொதிந்தவனாய்க் கிருஷ்ணன் வெளிப்பட்டான். பாண்டவர்கள் மீது இயல்பாகவே செல்லுகின்ற பேரன்பினால் உந்தப்பட்டவனாகிய கிருஷ்ணன் இருபக்ஷத்தாரது வழக்கையுமெடுத்து வாதித்துக் குற்றம் இருபக்ஷத்தாரிலுமுளதென்றும், என்னைகொலாமெனில், இச்சுயம்வரத்தை விரும்பிப்புறப்பட்டு வந்து கூடினோர் அதன் நிபந்தத்தை ஆராய்ந்துணர்ந்து கொள்ளாது வந்தது குற்றமேயாமென்று மெடுத்துக்காட்டினன். அதுகேட்டவளவில் அவ்விளங்குமாரெல்லோரும் தமது பொறாமைக்கு ஏற்ற சிக்ஷைபெற்றதோடு பகையுந் தணிந்தனர். பின்னர் எல்லாம் ஊழின் வண்ணம் நடப்பனவென்றும், இன்று நாம் இவ்வளவிற் பிழைத்தது நல்லகாலத்தின் பயனே யென்றும், பலசாலிஜயசாலி யென்பதின்று கண்டோமென்றுங் கூறி, எல்லோரும் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கினர்.

---

௨௦. திருமணம்.

அதன்பின்னர் அர்ச்சுனன் திரௌபதியை யழைத்துக்கொண்டு வீமனோடும் அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி நகர்ப்புறத்தை யடைந்தங்கோரில்லத்திலே தங்கினான். அவ்விடத்திற் சென்று கிருஷ்ணன் பாண்டவர்களைக்கண்டான். அத்தினமே பாண்டவர்க்கும், அவருள்ளும் விசேஷமாக, அர்ச்சுனனுக்கும் கிருஷ்ணனுக்குமிடையே மிக்கதிண்மையான கேண்மை வேரூன்றி நிலைகொள்வதாயிற்று. இவர்கள் நிலை இங்ஙனமாக, அங்கே பாஞ்சாலராசன் தன் புத்திரியைக் கைக்கொண்ட நாயகன் யாவனென்றிதுவரையும் ஆராயாமலிருந்தும், அவன் தன் சமூகத்தை விட்டகன்ற பின்னரே சிந்தாகுலங் கொள்ளத் தலைப்பட்டான். தன்

வாக்கிற்குப் பங்கம்வருமென்றஞ்சியே திரௌபதியைக் கொண்டேக விடைகேட்ட அர்ச்சுனனை அது செய்யாமற்றடுத்திலன். ஆயினும், தன்புத்திரி சென்று வாழுங்குடும்பம் யாதென்றும், அவர் பெயர் ஊர் யாவையென்றும், அறிதல்வேண்டித் தன்மகனை யழைத்து, தாம் சம்பந்தஞ்செய்த பந்துக்களின் இயல்புகளையெல்லாம் அவர் ஐயுறுவண்ணம் நீ, சென்று தேர்ந்து வந்துரைக்கவென்றான். அவ்வாறே திருஷ்டத்துய்மன் பாண்டவர்களிருக்குமிடத்தை யடைந்து. அவர்க்குப் புலனுகாவண்ணம் தூரத்தேயிருந்து, அவர் பேசுவது நடப்பது விரும்புவது முதலியவெல்லாம் நுண்மையாக நோக்கிக்கிரகித்தான். அவர்கள் செய்யும் சம்பாஷணைகளால் அவர்களை ராஜகுடும்பத்தார்களென நிச்சயித்து மீண்டுபோய்த் தந்தைபாற்சென்று, “நமது கண்மணியாகிய திரௌபதி போய்ப்புகுந்திருக்கும் குடும்பம் பெரும்பாலும் ஆயுதங்களையும் வில்வித்தையையுமே யெடுத்துப்பேசுவதால் அஃதுயர்ந்த ராஜகுடும்பமேயாமென்பதற்கையமில்லை” என்று வணங்கிக்கூறினான்.

அதுகேட்டக மிகமகிழ்ந்த பாஞ்சாலன், அவர்களை அழைத்து வருமாறு, கஜரததுரகபதாதிகளோடு மந்திரிகளை யனுப்பினான். அமைச்சர் வருதலும் அவர்கள் இனிநாம் மறைந்தொழுகுதல் நன்றன்றெனக்கருதி அரசர்க்குரிய ஆடையாபரண முதலிய வெல்லாம் பூண்டு, ரதாரூடராய்த் தமது தாயோடு திரௌபதியு மோரிரதத்தில் வீற்றிருந்து செல்லச்சென்று, துருபதன் அரமனையை யடைந்தார்கள். அவர்கள் துருபதனால் உபசரிக்கப்பட்டவுடனே தம்மை இன்னரென வெளிப்படுத்தினார்கள். அதுகேட்ட மாத்திரத்திலே அரமனையிலும் அந்நகரத்திலும் உண்டாயகழி பேருவகையும் கொண்டாட்டமும் சொல்லுக்கடங்குவனவல்ல. அதன்பின்னர் விவாகத்துக்கு நாள் நிச்சயிக்கப்பட்டது. நகரெங்கணும் கோடிக்கப்பட்டது. வீடுகள்தோறும் கொண்டாட்டந் தலைப்பட்டது. உரியநாளிலே வியாசர் ஆஞ்ஞைப்படியும் குந்தியினது அநுமதிப்படியும் திரௌபதி ஐவர்க்கும் மனைவியாக்கப்பட்டாள்.

இவ்வாறே வீடின்றி நாடின்றி இனமின்றி கனமின்றி வனை மொன்றி நின்ற பாண்டவர்க்குப், பாஞ்சாலனாற் படைவலியும் துணைவலியும், கிருஷ்ணனால் மந்திரவலியும் ஞானவலியும் பெருகுங் காலம் வந்து பொருந்தியது.

---

௨௧. இணக்கச் சூழ்ச்சி.

பாண்டவர்கள் எரியூட்டுக்குத் தப்பியதும், வில்வளைத்து வெற்றி பெற்றதும், விவாகத்தோடு பெருஞ்சிறப்படைந்ததும் துரியோ

தனன் செவிக்கு மின்னென எட்டின. அவன் கோபத்தாலும் துக்கத்தா லும்விழுங்கப்பட்டவனாய்ப்பொறாமையென்னும்பெருங்காட்டிடைப்புக் கொளித்தானாயினும், பாண்டவர்க்கு மிகப்பயந்துள்ளம் புண்ணாயினான். பாண்டவர்கள் மாண்டார்களெனக் கொண்டு அச்சந்தீர்ந்திருந்த அவன் மனத்திலே இப்போதுண்டாய வச்சம் ஆயிரமடங்காயிற்று. துக்க மென்னும் பெருங்கடலிலே அச்சமென்னுஞ் சுறவின் வாய்ப்பட்டுக் கலங்குக் துரியோதனனை யடிக்கடிதேற்றுந் தேர்ச்சித்துணைவரானோர், அவன் தம்பியாகிய துச்சாசனனும், தோழனாகிய கர்ணனும், மாதுல னாகிய சகுனியுமேயாவர். துச்சாசனனோ முன் பின் யோசிக்குமியல் பிலா முழுமகன். கர்ணனோ சாவினும் வாழ்வினும் பிரியேனென் றுணை புகுந்தவன். சகுனியோ வஞ்சமே வடிவாயினான். இம்மூவரும் துரியோதனனுக்குச் சூழ்ச்சித்துணைவராய், மகன் எண்ணத்துக்கெல்லா மிசைகின்ற திருதராஷ்டிரனை வசப்படுத்திக்கொள்ளுமாறும், அவனால் பாண்டவர்களையும் துருபதனையும் பிரிக்குமாறும், அவனை ஏவினர். பாண்டவர்க்குத் துருபதனாலுண்டாகிய பலத்தையும், கிருஷ்ணன் சொற்படி நடக்கின்றவர்களாதலின் யாதவ வீரரெல்லோரும் உத்தம ராகிய பாண்டவர்க்கே சகாயராயிருப்பார்களென்றதையுந் துரியோ தனன் நன்றாக வுணர்ந்தான் அதனாலே பாண்டவர்க்கும் துருபத னுக்குமிடையே பகையை யுண்டாக்கிவிடுதலே தனக்கநுகூலமென நிச்சயித்தான்

இப்படியிருக்கையில் பாண்டவர்கள் அக்கினியில் மாளாமல் க்ஷேமாரோக்கியராயிருத்தலைப் பிறர்க்கு வெளியிடாதிருந்தவனாகிய விதுரன், அவர் துருபதன் சபையில் அடைந்த வெற்றியைக் கேட்டுப் பேரானந்தமுற்றான். அஃதுணர்ந்த மாத்திரத்தே அவன் திருதராஷ் டிரன்பாற் சென்று அதனைச் சொன்னான். திருதராஷ்டிரன் இப் போது முந்திய திருதராஷ்டிரனல்லன். அவன் தன் மைந்தனுங் குழாமும் கூறிய நச்சுரையால் நச்சுமன முடையனாயினான். அதனால் நன்னெறியெல்லாம் அவன் செவியிலேறாவாயின. அவன் தன்மைந் தரது அபிவிருத்தியையும் அவர்க்குபகாரியாயிருத்தலையுமே நாடினான். மைந்தன் மேற்கொண்ட அன்பு மற்றை நீதிகளையெல்லாம் மறைத்தன. விதுரன் சொல்லும் நன்மந்திரமெல்லாம் அவனுக்கு வேம்பாயின. வஞ்சமனத்தினையுடையோர் புறத்தே இனியராய்த் தோற்றுதல் இயல் பாதலின் அவன் விதுரன்சொற்களை அங்கீகரித்தான் போன்று நடிப் பவனாயினான். அவன் பாண்டவர்கள் க்ஷேமாரோக்கியராயிருக்கின்றன ரென்றும், அவர் திரௌபதியைச் சுயம்வரத்திற் பெற்றனரென்றும் விதுரன்வாய்க் கேட்டபோது பெருமகிழ் கொண்டான்போல் நடித் தான். அவன் தனியிருக்கும்போது தனதுகிளைக்கு அரசுரிமை கிடைக்

கத்தக்க பக்குவங்களெல்லாம் சிதைந்தனவேயென்று பெருமூச்செறிவானாயினான்.

திருதராஷ்டிரன் இம்மனநிலையோடு மிருக்கையிலே, மிக்க புண்பட்ட மனத்தினனாய்த் துரியோதனன் அவன்பாற்சென்று தன்குறையையெடுத்துரைத்தழுதான். அவன் நெடுநேரமாகச் செய்தவிண்ணப்பமும் அவ்விண்ணப்பத்தினது பரிதாப வாக்கு வன்மையும் திருதராஷ்டிரன் மனத்தை முன்னையிலும் மிகவுருக்கியது. அதனால் இருவரும் ஒருமனப்பட்டவராய்ப் பாண்டவரையும் துருபதனையும் எவ்வகையிலும் பிரித்துவிடுவதே ஏற்றவுபாயமாமெனத் துணிந்தார்கள். ஆயினும் அதனைச் சாதித்தலெங்ஙனமென்பது திருதராஷ்டிரனுக்குப் புலப்படவில்லை. விதுரன் முதலியோரது எண்ணத்துக்கு மாறாகத் தனது அரசு செல்லாதென்பதும், அவர்க்கிசைய நடத்தலாலேயே தனதரசு செல்லுகின்றதென்பதும், அவர் சாதுரிய விவேகமும் பலமுமே தன்னரசுக் காதாரமென்பதும். திருதராஷ்டிரன் மனத்தினின்று நீங்கினவல்ல. அவன் அவருடைய கருத்துக்கெல்லா மிணங்கி நடக்கப் புகினும் உதிஷ்டிரனது உரிமையினையே அவர் எடுத்து நாட்டுவரென்பதுமுட்கொண்டான்.

இவ்வண்ணம் திருதராஷ்டிரன் ஒரு தலைத்துணிபுமின்றி யிருந்தானேனும், தன்மைந்தன் கருத்தை முடித்தற்கு விதுரன் முதலியோரை யுசாவாது துணியலாகாதெனவே நிச்சயித்தான். அதனைத் தன் மைந்தனுக்குஞ் சொல்லி அவனை ஆற்றினான். இரண்டொருநாட் சென்றபின்னர்த் திருதராஷ்டிரன் தனது மந்திரத்தலைவரைத் தன் சமூகத்துக்கு வரவழைத்தான், இதற்குமுன்னர் ஒருபோதும் எப்பெருங்கருமத்தின் பொருட்டும் இப்பெருஞ்சபை கூட்டப்பட்டதில்லை. அச்சபையிலே சூழ்ச்சிக்கெடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட விஷயம், அசையாவரசுரிமையையும் இசையாப் பேராசையையு மிணக்கஞ் செய்தலாம். அஃதாவது துஷ்ட நிக்கிரக கோபத்தை யொழிவித்துத் தரும நெறியுடையோரைப் பொறுமையும்பழி பாவங்களு முருவெடுத்து வந்தாலொத்த தீயவரோடிணக்குதலாம். இக்கருமமோ ஒருசிறிதும் பயன்படாததாம். அது இருளையும் ஒளியையும் ஒருங்கே கூட்டுமாறு முயல்வது போன்றதாம். இவ்வாறசாத்தியமாகிய இப்பெருங் கருமத்தினை மேற்கொண்ட மந்திரசபையினது பெருமையும் சாதுரியமுமோ எடுத்துரைக்கவடங்கா வியல்பினவாம்.

---

௨௨. மந்திரசபை.

அச்சபையிலொருவராகிய வீஷ்மாசாரியரோ, கலங்காவுறுதியும், பயங்கரமான சத்தியவிரதமுமுடையவர். அவர் வயசாலும் முதியவர், அவர் தமதாயுட்காலத்திலே மூன்று சந்ததி அரசுபுரியக்கண்டவர். அம்மூன்று சந்ததி காலத்திலும் தம்வில்லாண்மையையும் போராண்மையையும் நாட்டிப் பெயர்படைத்தவர். அவர் தமது கௌமார பருவத்திற்றானே தமது தந்தையினதபீஷ்டத்தை நிறைவேற்றுமாறு விவாகஞ் செய்வதில்லையென்றும், தமது தந்தையார் மணமுடித்த கன்னிகைவயிற்றிற் பிறக்கும் புத்திரர்க்கே அரசுங் கிடைப்பதாக வென்றும் வாக்குத் தத்தஞ்செய்து அவ்விரதத்தினைத் தவறாமற் காப்பவர். அன்றுமுதலாக அவர் பராக்கிரமத்திற் கோருறைவிடமாயினவர்; அவர் யௌவனப் பருவத்திற் செய்த கடிய போராண்மையினையும் வெற்றிவலிமையினையும் கண்டு கேட்டுணர்ந்த பகையரசர் நெஞ்சிலே அவ்வாண்மைகள் இன்றிவ் விருத்தாப்பிய தசையிலும் நின்று பேரச்சத்தை விளைப்பனவாயின. அதனால் அவர் கீர்த்தி என்றும் வாடாப் பசுமையினையுடையதாயிற்று. அவர் பராக்கிரமம் தளர்வில்லதாயிற்று. அவர் பெயர் பகையரசரைப் படையெடாவகை அடக்குவதாயிற்று. இங்ஙனமெல்லாமிருந்தும் அவர் துரியோதனனும் அவன் குழாத்தினரும் செய்து வருகின்ற துர்க் கிருத்தியங்களைக், கொடிய யுத்தமொன்று மூளப்போகின்றதே யென்றும், சந்திர வமிசத்துக் கபகீர்த்தி வந்ததே யென்றும் சிந்தாகுலங்கொண்டு மனமயங்கினார். ஆயினும் அவர் வாக்கும் பாகிலிகன் வாக்கும் மந்திரசபையிலே வலிமையுடையனவாயிருந்தன. பாகிலிகன் வீஷ்மாசாரியருக்குச் சிற்றப்பன். அவன் அவர் சொல்வனவற்றை யெல்லாம் ஆதரித்து நீதியை நிலை நாட்டுபவன். இவர் இருவர்க்கும் அடுத்த படியிலுள்ளவன் விதுரன். அவனும் தருமத்தையே ஆதரித்து நிற்பவனென்பது முன்னும் பல முறை கூறப்பட்டது. அவன் யுத்தத்திலே சிறிதும் விருப்பமில்லாதவன். அதுபற்றி அவன் ஒருகாலத்தும் போர்க்களம் புகுந்திலன். அவனுக்கு விருப்பமாகியவிடம் மந்திரசபையே. அச்சபையிலும் அமைச்சுத் தொழிலும் தனக்கிணையில்லாத வலிமையுடையவன். அமைச்சியல் என்னும் சமுத்திரத்திலே செல்பவனாகிய விதுரனுக்கு நீதியே துருவநக்ஷத்திரம்; சத்தியமே உடுக்கருவியாம். அவன் சொல்லும் உபாயமெல்லாம் பக்ஷபாதமில்லாதனவேயாம். அவன் சபையிலெழுந்து பேசும்போதெல்லாம், சபை மகிழினும் இகழினும் பொருட்படுத்தாமல், தனது இருதய கமலத்திலே வீற்றிருக்கும் பரம்பொருளினது மெசசொலியையே பொருட்படுத்தி அரசுக்கும் சந்திர வமி

சத்துருக்குமுரிய தருமமுறைக்குப் பங்கம்வாராமற் கருமங்களையெடுத்து வாதிப்பவன். அவனும் வீஷ்மரைப் போலவே சந்திர வமிசத்திலுண்டாகப்போகும் பெருங் கேட்டைக் குறித்துச் சிந்தாகுலங் கொள்பவனாயினான். அவனுடைய கொள்கைகளெல்லாம் திருதராஷ்டிரன் கருத்துக்கு மாறுபட்டனவேயாயினும், அவன் மதியுரை மந்திரசபையிலே அங்கீகரிக்கப்பட்டே வருவதாயிற்று. இம்மூவருமே உண்மையளவில் இவ்விராச்சிய பாரத்தைப் பரிக்குந் தூண்களாவர். * இம்மூவருமே இராஜகுடும்பத்துக்கு வரத்தக்க கால பலன்களையெல்லாம் ஆராய்ந்து கணிப்பவரும், பழுதுருவகை அதனைக்காப்பவருமாயினர். இம்மூவரோடும் துரோண கிருப அசுவத்தாமர்களும் சிறிதுகாலம் மந்திரசபையிலே பெரும்பாலுமொத்து நடப்பாராயினர். பின்னைய மூவர் வாக்குப்பலமுங் கூடியே வீஷ்ம விதுரர்களுடைய கருத்தெல்லாம் மிக்க வலிமைபெறுவனவாயின வெனல்வேண்டும்.

இவ்வியல்பினதாகிய சபையிலே துரியோதனனும் அவன் துணைவரும் புகுந்தனர். அவர்கள் புகுந்திருக்கும் சமயத்தையும் கருத்தையுங் கண்டு மந்திரத்தலைவரெல்லாம் தாமினித் தாக்ஷிண்ணியம்பற்றிக் கூசாமலுள்ளதை யுள்ளபடி யெடுத்துரைக்கத் துணிந்தனர். வீஷ்மாசாரியரே வாதத்தைத் தொடங்கினர். அவர் திருதராஷ்டிரனை நோக்கி, "நீ அந்தகனாயினமை பற்றியன்றோ உனக்குரிய அரசுரிமை உன் தம்பி பாண்டுவுக்காயிற்று; அது பற்றியே பாண்டு அரசனாயினான். அவன் இறந்தபின்னர் அவன் மைந்தன் உதிஷ்டிரனுக்கு அவ்வரசுரியதாயிற்றன்றோ. உதிஷ்டிரன் சிறுவனாயிருந்தமையினாலன்றோ நீ அவ்வரசை அவனுக்கு வயசுவருங்காறும் நடாத்தப் புகுந்தனை; இவ் வுண்மைகளாலும் நீயும் உன் மைந்தரும் அரசுக்குரிமை யொருசிறிது முடையீரல்லீர். ஆயினும் உனக்கோரற்ப வாய்ப்புளது. அஃதாவது அஸ்தினபுரத்துப் பெரியோர்கள் ஒருபோது வேண்டுவரேல் உதிஷ்டிரன் உயிர்ப்பழிக்கஞ்சி இராச்சியத்திற் பாதியைக் கொடுக்க உடன்படுவான். அஃதன்றி உனக்கு யாதோருரிமையுமில்லை. ஆதலாற் காலந்தாழ்க்காது அவ்வழியை நாடக்கடவை" என்றார். அதுகேட்ட துரோண கிருப அசுவத்தாமர்களும் அக்கருத்தையே வலியுறுத்திப் பேசினர். அதன் பின்னர் விதுரனெழுந்து வீஷ்மர் பேசியதை ஆதரித்துரைத்ததுமன்றி, "இதுகாறும் பாண்டவர்க்கு நீயும் நின்மைந்தரும் செய்ததெல்லாம் வஞ்சமும் பழியுமேயாமென்றும், பாண்டவரது அரசுரிமை முழுதையுமே அபகரிக்கத் துணைநாடுகின்றனை யென்றும், பாண்டவரது பொருளையே யுண்டுகொண்டு அவர்க்கே தீங்கு விளைக்கின்றனை யென்றும், உன் க்ஷேமத்தை நீ நாடுகின்றனையாயின் அவரையும் உன் புத்திரரையுஞ் சமமாக வெண்ணுதல் வேண்டு" மென்றும் கூறினான்.

௨௩. துரியோதனன் செருக்கு.

இம்மந்திர வுரைகளினாலே துரியோதனன் பேராசை தணிந்திலது. அவன் தனது புசபலத்தையே மிகப்பெரிதாக மதித்து மிகவகங்கரித்தான். வீமனிலும் தான் வலிமையிற் சிறந்தானல்லனேனும் அவனுக்குத்தான் சமானனே யெனத் துணிந்தான். தனது தோழனாகிய கர்ணன் அர்ச்சுனனுக்குச் சிறந்த இணையாவானெனத் துணிந்தான். மற்றைய பாண்டவர் மூவரும் முப்பத்துமூன்று மடங்கினராகிய தனது தம்பியருக்கீடாகாரென நிச்சயித்தான. இவ்வாறே பாண்டவர்கள் தன்னையுந் தனது தம்பியரையும் வெல்லும் பக்குவஞ் சிறிதுமில்லாதவரே யாவரெனத் தன்மனத்திற் கொண்டான். இன்னும் தன்பக்கத்திலே துரோண கிருப அசுவத்தாமாக்களையுஞ் சேர்க்கின் அவர்க்கீடாவார் பாண்டவர் பக்கத்திலே எவருமிலரென மதித்தான். எந்நிலையிலே நின்று இத் துரோணாதியர் நியாய வாதம் புரிகினும் போர்வருங் காலத்திலே தன் பக்கத்தையன்றி வேறு நோக்காரென்பதும் துணிந்தான். ஆயினும் பாண்டவர் பக்கத்திற்குத் துணையாகத் துருபதன் வருவானென்பதும் அவன் மனத்தை விட்டகன்றதில்லை அங்ஙனம் துருபதன்றான் வரினும் தன்பக்கத்துப் பலம் அளப்பரிதாய் விஞ்சி நிற்குமெனக் கண்டான். இவ்வகைத துணிவினாலே துரியோதனன் அன்று அம்மகாமந்திர சபையில் நிகழ்த்தப்பட்ட சமாதான போதங்களை யொருசிறிதும் பொருட்படுத்தாமல் உடன்பாடின்றியே நின்றான்.

இந்நியாயங்கள் ஒருபக்கமிருக்க, பாண்டவர்கள் தம்முள்ளே தமது ஏகமனையாள் காரணமாகப் பெருபகைமூண் டொருவரையொருவர் வெறுத்துப் போராடிப் பிரிந்துவிடுவார்களென்பதோ ரெண்ணமும் நம்பிக்கையும் துரியோதனன் மனத்திலே முளைகொண்டு வளர்வனவாயின. அக்கருத்து நிறைவேறற்குச் சிறிதுகாலம் போதல்வேண்டுமென்றும், அப்பிரிவு வருங்காலத்திலே துருபதனும் தன்மகள் பொருட்டுப் பாண்டவர்களை வெறுப்பனென்றும் துரியோதனன் மனோரதமேறினான். அப்பகை விளையுமாறு சிறிதுகாலத்தை உபாயமாகக் கழித்தல் வேண்டுமென்றும் அதற்கிடையில் அப்பகையைத் தூண்டுவித்தல் வேண்டுமென்றுஞ் சிந்தித்தான். கிருஷ்ணன் பாண்டவர்க்குறுதித் துணையாயுளன் என்பதைத் துரியோதனன் எட்பிரமாணமும் பொருட்படுத்தினனல்லன். கிருஷ்ணன் தமையன் பலராமன் தன் பக்கத்தில் அத்துணை யன்புபாராட்டுவனாகலின், அவனால் கிருஷ்ணனும் யாதவர்களும் ஒருபக்கமுஞ் சாராமல் நிற்பரென்பதும் அவன் நன்றாக நிச்சயித்தான்.

அதன்பின்னர்க் கர்ணன் எழுந்து பாண்டவர்க்குத் துணையாக வுள்ளவன் துருபதனொருவனே யாதலின், நாம் இப்போதுதானே பாஞ்சாலநாட்டிற் படையேற்றுவோமாயின் அவர்களை எளிதிலே வென்று அவர்கள் வலிமையைச் சிதைத்துவிடலாமென்று தீர்க்காலோசனையின்றிக் கூறினான். கர்ணனோ புதிதாக வேத்தனை புகுந்த அநுபவமில்லா விளங்காளையாதலாலும், தனது விவேகத்தையும் ஆண்மையையும் பெரிது பாராட்டுவோனாதலாலும், துரியோதனன் போக்குக்கெல்லாம் முன்செல்பவனாதலாலும், அவன் உரைத்தவைகள் துரியோதனன் மனத்துக்கு உவப்பாயின. இப்படியாக மந்திரசபையிலெழுந்த வாதங்கள் கொடியவும் நெடியவுமாகச் சாமபேத தானதண்டமாகிய நால்வகையுபாயங்களும் நாடி யாராயப்பட்டன.

உச. பாண்டவர் பாதியரசுகொள்ளல்.

இவற்றை யெல்லாங் கேட்டிருந்த திருதராஷ்டிரன், தன்மகனும் கர்ணனும் கூறிய எண்ணங்களே தகுதியுடையனவாகுமென்று மனத்தில் நிச்சயித்தான். நிச்சயித்தவழி துணிவதற்குக் கிருஷ்ணன் பாண்டவர் பக்ஷத்திலிருத்தலினாலே அசசமுடையனாகி மந்திரத்தலைவரைச் சார்ந்து பேசுவானாயினான். திருதராஷ்டிரன் அம்மந்திரத் தலைவரை நோக்கி உமது எண்ணப்படி இராசசியத்தைப் பங்கிட்டுப் பாண்டவர்கள் பங்கை அவர்களுக்குக் கொடுக்கக் கடவீர்களென்றான். அவ்வுரை மனம் வாக்கு இரண்டும் பொருந்திக் கூறப்பட்டதன்று அவன் தனக்கும் தன்மைந்தனுக்குஞ் சமயம் வாய்ப்புழிப் பாண்டவரை வென்று அவர்பாகத்தைக் கவர்ந்து கொள்ளுங் கருத்துடையனாகவே அதனைக் கூறினான்.

இச்சமாதானக் கருத்தைப் பாண்டவர்க்குணர்த்துமாறு வேண்டிக் கொள்ளப்பட்டவன் விதுரன். அவன் உடனே பாஞ்சாலத்துக்கேகித் தான் சென்ற கருமத்தைப் பாண்டவர்க்குணர்த்தினான். அங்கே பாண்டவரோடிருந்த கிருஷ்ணன் துருபதன் முதலியோரெல்லாம் பாதிப் பங்கு கொள்வது நீதியின் பாலதன்றாயினும், கொடிய யுததத்தையும் உலகத்துக்கு வரத்தக்க தீங்கையுஞ் சீர்தூக்கி அஞ்சியே அதுகருணையின்பாலதாமெனக்கொண்டு சமாதானத்துக் குடன்பட்டார்கள். அது கேட்டுப் பாண்டவர்கள் தாம் துரியோதனனால் அடைந்த துன்பங்களையும் வஞ்சகங்களையும் மறந்தவர்களாயும் க்ஷமித்தவர்களாயும் விளங்கித் துருபதன்பால் விடைகொண்டு விதுரனோடு புறப்பட்டு அஸ்தினபுரத்தை யடைந்தார்கள்.

பாண்டவர்கள் அஸ்திஞபுரத்தை யடைந்தார்களென்பது கேட்டு அந்நகரமாக்கள் எல்லையில்லாத ஆநந்தக்கடலில் மூழ்கினார்கள். எல்லோருந் திரள்திரளாக எதிர்சென்று பாண்டவர்களை உபசரித்தார்கள். அதனால் பாண்டவர்கள் அந்நகரத்தை நீங்கியிருந்தமைபற்றி அந்நகரத்துமாந்தர்களால் மறக்கப்பட்டிலரென்பதும் வெளிப்படையாயிற்று. நகரமெல்லாம் ஆநந்தகோஷஞ் செய்யப் பாண்டவர்கள் அரமனையை யடைந்து திருதராஷ்டிரனையும் பெரியோர்களையும் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தார்கள். திருதராஷ்டிரனும் ஏனைய முதியோரும் பாண்டவர்களை வாழ்த்தித்தழுவிக் கொண்டாடியபின்னர் இராச்சியத்தைப் பாகம் பண்ணி ஒருபாகத்தைக் கொடுத்தார்கள். அஸ்திஞபுரமென்னும் புராதன நகரத்தைத் திருதராஷ்டிரன் தனக்காக்கிக்கொண்டான்.

உரு. இந்திரப்பிரஸ்தநகரம்.

அதனால் பாண்டவர்கள் தமது பாகத்துக்கு ராஜதானியாக இந்திரப்பிரஸ்த மென்னுமொரு நகரத்தை நிருமிக்க வேண்டியவரானார்கள். அந்நகரம் கிருஷ்ணன் ஏவலின்வழி விசுவகர்மாவென்னுந் தெய்வகம்மியனால் அமைக்கப்பட்டது. அது பாண்டவர்களுக்கு எவ்வகையினுந் தகுதியான மனோகரநகரம். அது யமுனைக்கரையின் கண்ணதாதலின் மிக்க விசேஷமுடையதாயிற்று.

> இமையவர்பதியிலுள்ளனயாவுமிங்குளவிங்குமற்றுள்ள [கைச்
> வமைவுறுபொருள்களங்கிலவெனுமாறமைத்தவான்றொழில்பதியமு
> சமைவுறவிரித்துப்புகழ்வதற்குன்னிச்சதுர்முகத்தவனுமெய்தளரு
> ம்மர்களானவிலமுடியுமோமுடியாதாயினும்வல்லவாநவில்வாம்.

அதுபகையரசர் கனவிலுஞ் சிந்தைசெய்தற் கரிதாய்ப் பல்வகைப் பொறிகளும் யந்திரங்களும் யுத்தோப கரணங்களும் அமையப்பெற்றது. அது மிகவாழ்ந்து யார்க்குந் தாண்டுதற்கரியதாகிய அகழியையுடையது. அது பகலும் இரவும் முறையே கண்விழித்துக் காக்குங் காவற்படையினைப்போன்ற தாமரையும் குமுதமுமுடையது. அந்நகரத்தைச் சூழ்ந்து கிடக்குஞ் சோலைகள், மல்லிகை முல்லை சம்பக முதலிய மலர்களால் நிறைந்து பரிமளங் கால்வன. அந்நகரத்திலே யமுனைக்கரையிலுள்ள மாளிகைகளெல்லாம் இந்திரனிருக்கையாகிய அமராவதிவரையு முயர்ந்து கீழே யமுனைநீரிலே தோன்றுஞ் சாயையால் பாதலம்வரையும் வேரூன்றினபோல் விளங்குவன. இடையிடையே

யோங்கிப் பணைத்துப் பரந்து குளிர் நிழலைத் தருவனவாகிய விரு க்ஷங்களால் வெயிலும் அந்நகருக்குச் சந்திரிகையாயிற்று. நால்வகை வருணத்து உத்தமர்களுக்கெல்லாம் அது பலவங்கயாலும் கண்கவ ரும்பதியாயிற்று. சுருக்கிக் கூறுமிடத்து, அந்நகரம், பலவாற்றானும் பெருங் கீர்த்தியும் பேரழகும் வாய்ந்ததாய் மற்றைய நகரங்களை யெல்லாம் மங்குவித்துயர்ந்து, ஒப்புயர்வில்லா அரசாலும் பிரசை களாலுஞ் சிறந்து விளங்குவதாயிற்று.

உ௯ பாண்டவர் அரசியல்.

இப்படியிணையற்று விளங்குவதாகிய நகரத்திலே பாண்டவர்களும் நீதிக்கோருறைவிடமாக வீற்றிருந்து ராஜாதிராஜரெல்லாம் போற்றி அடிபணியத்தக்கவாறு செங்கோலோச்சுவாராயினார்கள். அங்கே தௌ மியரென்னும் புரோகிதரும் பாண்டவரோடிருந்து அவர்க்கு நீதி மார்க்கங்களை யெடுத்துபதேசம் பண்ணிவருவர். வியாசரும் இடை யிடையே சென்று அவர்க்கு வேண்டுவதைக் கற்பித்துப்போவர்.

நீவிரும்விதியால்வேட்டமேயமுண்டேனுமன்ற
லோவியமனையாடன்னையோரொராண்டொருவராக
மேவினர்புரியுமங்கண்மேவுநாளேனையோரிக்
காவியங்கண்ணிஞேலக்கண்ணுறல்கடனதன்றே.

எண்ணுறக்காணிலோராறிருதுவும்வேடமாறிப்
புண்ணியப்புனல்களாடப்போவதேயுறுதியென்று
வண்ணவிற்றிறலினார்க்குவாய்மலர்ந்தருளிமீண்டு
பண்ணுடைக்கீதநாதபண்டிதன்விசும்பிற்போனான்.

நாரதரும் அவர்க்கு வெளிப்பட்டு இவ்வாறு கூறினார். வியாசரும் நாரதரும் கூறிய அநுமதிப்படியே திரௌபதியும் வருஷத்துக்கொரு வர்க்காகப் பாண்டவரைவர்க்கும் இல்லற மனைவியானாள். அதுகார ணமாகப் பாண்டவர்கள் அவளிருக்கும் அந்தப்புரத்தைத் தம்முள் அவ் வருஷத்துக்குரியவரன்றி மற்றவர எட்டியும் பார்ப்பதில்லையென்று விரதமேற்கொண்டு அதனைக் கிரமமாகக் காத்துவந்தார்கள். அது தவறி ஒருவர் அபுத்தி பூர்வமாகக் காணநேர்ந்தால் ராஜதானியை விடுத்துச் சிலநாள் தீர்த்தயாத்திரை செய்தல்வேண்டுமென்று முறுதி பூண்டார்கள். இவ்வாறு தம்மையும் தம்பிரசைகளையுங் காத்தொழுகு பவர்களாகிய பாண்டவர்களது கீர்த்தியும் அறமுறையும் திசாமுக மெங்கும் பரந்தன.

ஒருநாள், சூரியன் மேற்றிசைக்கடல்வாய் மூழ்கியபின்னர் அந்நகரத் தகழியினின்றும் அதனைச் சூழ்கிடந்த சோலையினின்றும் எழாநின்ற நறுமணங்களை வாரிக்கொண்டுலவுந் தண்ணியதென்றலைச் சுகிப்பான் வீதியிற் புகுந்தவோர் அரசிளங்காளை சிறிதுதூரஞ் செல்லாமுன்னே, "ஐயையோ! கள்வன்! கள்வன் கவர்ந்தோடுகின்றான்!" என்னுமோரவலவொலிகேட்டுத் தன்வசமின்றியின்னணமோடிஎதிர்ப்பட்டவோரறையினுட் புகுந்து வில்லொன்றை யெடுத்துக்கொண்டு நீண்டு கள்வனைத் தொடர்ந்து பற்றி, அவன் கவர்ந்து சென்ற பொருளை மீட்டு உரியவனாகிய அந்தணன்கைக் கொடுத்தேகினான். அந்தணன் அவ்வுதவி புரிந்தவனை யாரென்றறியானாயினும் பன்முறை வாழ்த்தி மனங்குளிர்ந்தான்.

---

௨௭. அர்ச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரை.

இச்செயலெல்லாம் ஓரிமைப்பொழுதினுணிகழ்ந்தன. இவ்வுதவி புரிந்தவன் அர்ச்சுனன். அவன் உலாப்போய் மீண்டபோது முன்பு தான் வில்லுக்காக விரைந்தோடிப்புகுந்த மாளிகை உதிஷ்டிரனும் திரௌபதியுமிருந்த கிருகமென்றறிந்தான். அவன், அந்தோ! யாது செய்தேன்! விரதபங்கப்பட்டதேயென்று மனம்பதைபதைத்தான். உடனே உதிஷ்டிரனை யடைந்து தான் அபுத்திபூர்வகமாக வியற்றிய பாவத்துக்குப் பிராயச்சித்தமாகத் தீர்த்தயாத்திரை போக விடைதருதல் வேண்டுமெனப்பணிந்தான். உதிஷ்டிரன் அர்ச்சுனனை நோக்கி, உண்மையை நோக்குமிடத்து அவ்விரதம் பங்கப்படவில்லை, நீபோதல் ஆவசியகமன்று எனப்பலசொல்லி அவனைத் தடுத்தான். அவன் செவிக்கு அவை யேறாவாயின. அவன் அப்பிராயச்சித்தம் தப்பாமற் செய்தலே வேண்டுமென்று வாதித்தான். அதுகண்டு உதிஷ்டிரன் விடைகொடுத்து, அவனைக் கல்வியாற் சிறந்த அந்தணர் பலரோடனுப்பினான். அவ்வாறே அர்ச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரை மேற் சென்றான். சென்றபோது தான் முன்னர்ப் பன்முறையும் பலரும் பாராட்டி வியந்து கூறக்கேட்ட கட்டழகெல்லாந் திரண்டுருவெடுத்த சுபத்திரையைத் துவாரகையிற் கண்டு மணம்புரிதல் வேண்டுமெனக் கொண்ட பேரவா அவன் மனத்திலே அடிப்படையிற் கிடந்தது.

அர்ச்சுனன் பலதலங்களையும், புண்ணியநதி பலவற்றையும் தரிசித்தாடிப் பல ராச்சியங்களையுங் கடந்து ஈற்றில் சுபத்திரைமேல் வைத்த கழிபெருங்காதலாற் பிடர்பிடித்துந்தப்பட்டவனாய்த் துவார

கையை யடைந்தான். சுபத்திரை கிருஷ்ணன் தங்கை. தன்கருத்துக்
குக் கிருஷ்ணன் சகாயம் புரிவனென்பது அர்ச்சுனன் நன்றாகத் தேர்ந்
துகொண்டவனாயினும், கிருஷ்ணன் தமையனாகிய பலராமன் துரியோ
தனன்மேற் பற்றுடையனாதலின், அவன் தன்கருத்துக் குடன்படா
னென்பதும் அவன் அறியாததன்று. அர்ச்சுனன் நகர்ப்புறத்தே
வந்திருந்ததை யுணர்ந்த கிருஷ்ணன் அவனைப்போய்ப் பிறர்க்குப்
புலனாகாவண்ணம் கண்டு கொண்டாடினான். அர்ச்சுனன் வந்தகருத்தை
அவன்பால் வினவியுணர்ந்து கிருஷ்ணன் அவனுக்கோருபாயங் கற்
பித்தான் அஃதாவது, பலராமன் துறவிகளிடத்தே மிக்கபக்தியும்
பேரபிமானமு முடையனென்றும், துறவிகளைத் தனதரமனைக்குள்ளே
யழைத்து விருந்தருத்தும் சிரத்தையிற் றனக்கிணையில்லாதவனென்
றும், அதனால் அர்ச்சுனன் துறவிவேடம்பூண்டால் அரமனைக்குள்ளே
இடம்பெறுதல் எளிதென்றும் கிருஷ்ணன் கூறி அகன்றான். அர்ச்
சுனன் அவ்வுபாயத்தை மனப்பூரிப்போடங்கீகரித்து அவ்வாறு துறவி
வேடந்தரித்து அடுத்தநாளுதயகாலத்திலே நகரப்புறத்திலே பரமசந்நி
யாசிபோல விளங்கினான். அவனுக்கு வெயிலும் மழையும் வேற்று
மையில்லாதனவாயின. அவன் பசி தாகம் மலஜலோபாதையை அறி
யாதான் போன்றான். அவனையும் அவன் தவப்பொலிவையும் கண்
டோர்கள் நகரெங்குஞ் சென்றறிவித்தார்கள். அச்செய்தி பலராமன்
செவியிலுமேறிற்று.

உஅ. அருச்சுனன் பலராமன் அரமனைக்குச் சென்றது.

அதுகேட்டமாத்திரத்தே பலராமன் அவரைத்தனது அரமனைக
கழைத்துபசரிக்குமாறு அவர்பாற் சென்றான். அர்ச்சுனன் மெய்த்
துறவுடையான்போன்று அரசனைமதியாமல் மூடியகண்ணைத்திறவாது
யோகத்திலிருப்பதாக நடித்தான். அரசன் பன்முறை அவன் பாதங்
களில் வீழ்ந்து சிலகாலந் தனதரண்மனையிலெழுந்தருளி யிருந்து
விருந்தருந்தித் தன்னையும் ஏனையயாதவரையும் ஆசீர்வதித்துப்போக
வேண்டுமென்று அவனையிரந்தான். அர்ச்சுனன் பன்முறை மறுப்
பான்போனடித் தீற்றிலுடன்பட்டுப் பலராமனுடன்போய் அரமனைக்
குள்ளே ஓரகன்ற மாநிழலைத் தனக்குறைவிடமாக்கிக் கொண்டங்கு
பரமயோகிபோல் வீற்றிருந்தான். துறவிகளுக்குக் குற்றேவல்பூண்
டொழுகுமாறும் அவ்வழியே அருள் பெறுமாறும் கன்னியரை விடு

வாது தருமநெறி குன்றாத பண்டைநாள் வழக்கு. அவ்வாறே சுபத்திரை அக்கபடசந்நியாசிக்குக் குற்றேவற் பெண்ணாக்கப்பட்டாள். அர்ச்சுனன் கண்களுக்கு அவள் விருந்தாயினவுடனே. அவன் தான் முன்னர்க் கேள்வியுற்றுக் காதல்கூர்ந்த அழகெல்லாம், அவள் அழகிலொரு கூறேயன்றி முற்றுமன்றென வெண்ணிப் பிரமித்துச் சிறிதுநேரம் பிரதிமைபோலிருந்தான். பின்னர்த்தெளிந்து பேரானந்தத்திலழுந்தினான். அவன் தன்னுள்ளத்திடை யெழுந்த காதல் பெருகிப் பெருங்கடலாக அதனைத் தன் வேடமென்னுங்கரையால் மடக்கினான். நாளுஞ்சில அவன் மனத்திற்கு யுகம்போற் கழிந்தன. அவன் தன் கபடமார்க்கம் சுபத்திரைக்குச் சிறிதும் புலனாகாமல் ஏற்றகாலம் வருங்காறும் காத்தடக்கியொழுகுவானாயினான். சுபத்திரையும் அவன்பாற் சிறிதும் ஐயப்பாடுகொள்ளாளாய்ச சித்தசமாதானத்தோடும் அளவளாவத் தலைப்பட்டாள். ஒருநாள், சுபத்திரை, அர்ச்சுனன் வாயிற் பாண்டவர் இந்திரப்பிரஸ்தஞ் சார்ந்த செய்தியைக் கேட்டு, அர்ச்சுனன் க்ஷேமத்தை வினவினாள். அஃது அவன் அகத்தே தழலாய்க்கிடந்த காமாக்கினிக்கு நறிய நெய்யேயாக, அவன் தன் வேடத்தை மறந்து சுபத்திரை ஐயுறுமாறு தன்னை வெளியிட்டான். அதுகண்ட சுபத்திரை ஆரியப்பெண்களுக் கியல்பாயுள்ள அச்சம் மடம் நாணம் பயிர்ப்பென்னும் நாற்குணத்துள் முற்பட்டதாகிய நாணத்தால் மேற்கொள்ளப்பட்டவளாய் அவன்பக்கத்தை விட்டோடி மறைந்தாள். மீண்டு அவன்பக்கஞ் செல்ல அவள் மனங் குவிவதாயினும் நாணமும் அச்சமும் தடுப்பனவாயின. அதனால் அவள் அர்ச்சுனன் கண்ணுக் கரியளாயினாள். அதனையுணர்ந்த கிருஷ்ணன் அர்ச்சுனனைப் போஜனவிஷயத்தில் முட்டுறுவகை காக்குமாறு தனது தேவியராகிய ருக்மிணி சத்தியபாமை இருவரையு மேவினான். அத்தேவியரேவலால் சுபத்திரை நாணமீதூரப் பட்டவளாகியும் மறுக்கமாட்டாதவளாய் அர்ச்சுனனுக்கு அன்னமாத்திரம் படைக்கப்போவள். இப்படியாகப் பின்னரும் சிலநாள் யுகம்பலவென்னக் கழிய, விழவுநாளொன்று வந்தடுத்தது.

---

௨௯. சுபத்திரை கல்யாணம்.

அவ்விழாவனை காணுமாறு அந்நகரமுழுதும் சமீபத்துள்ள ஒரு கிராமத்தையடைந்தது. அதனால் நகரமுழுதும் நிர்மானுஷ்யம் போலாயிற்று. அச்சமயத்தை வாய்ப்பாகக்கொண்டு அர்ச்சுனன் மணம் புணர்ந்து அவளைக்கொண்டு சோரமார்க்கமாக இந்திரப்பிரஸ்தத்தை

நோக்கி விரைந்தேகினான். இச்செயலுக்குக் கிருஷ்ணன் மாத்திரம் இரகசியத்தில் அநுகூலியாயிருந்து தானுமறியாதான் போன்று விழாவயரப்போனான். வாயில்காப்போர் கண்டனர். அர்ச்சுனனென்றுணர்ந்தனர். தடுத்துப் போர்செய்யத் துணிந்திலர். பின்னர்ப் பலராமனுக்கு யாதுகூறுவோமென்றேங்கினர். விரைந்தோடி அஞ்சலி செய்து மெய்ப்படவுரைத்தனர். அவ்வுரை பலராமன் செவித்துவாரங்களுக்கு அக்கினியாயின. கண்களிலே தீப்பொறி யெழுந்தன. மந்திரத்தலைவரும் படைத்தலைவரும் சென்று கூடினர். சூழ்ச்சியாதென்றனர் பலராமன் தொடர்ந்துபற்றுமினென்று கூறித்தானும் புறப்பட்டான். உடனே கிருஷ்ணனும் வெளிப்பட்டு அக்கபடியைப் பற்றி வருதுமென்று முன்னே நடந்தான். சிறிது சென்றபின் கிருஷ்ணன் பலராமனை நோக்கி, அண்ணா பிரமனால் விதிக்கப்பட்ட விவாகபந்தத்தைச் சிதைக்க யாவரால் ஆகும்? நடந்தேறிய கருமத்துக்குத் துக்கித்தலாற் பயனென்னை? ஆயினும் சுபத்திரைக் கேற்ற நாயகன் அர்ச்சுனனைத் தவிர வேறுயார்தானுளன்? ஆதலால் படைதணிவதே ஏற்றதென்றான். அதுகேட்ட பலராமன் பகைதணிந்து மனமகிழ்ந்து பாண்டவர்க்கு நட்போலைபோக்கிச் சிலதினத்தில் விவாகமகோற்சவமுங் கண்டு கொண்டாடினான்.

இவ்விவாகத்தினாலே பாண்டவர்களுக்குண்டாகிய வலிமையோ மிகப்பெரிது. திரௌபதியினது விவாகத்தினாலே பாஞ்சாலன் என்னும் பேரேறும், இவ்விவாகத்தினாலே யாதவர்களும் படைத்துணைவர்களாயினார்கள். இம்முத்திறத்துப் பேராண்மைக்கும் உலகமொன்று கூடினும் ஈடாகாதன்றோ, இதுமுதலாகக் கிருஷ்ணனும் அர்ச்சுனனும் பிரியாநட்பினராய் விநோத காலக்கழிவுசெய்து வருவாராயினார்கள்.

---

௩௦ காண்டவதகனம்.

ஒருநாள், நரபக்ஷணம் பண்ணு மியல்பினையுடைய அரக்கர் வசிக்கும் வனமொன்று சமீபத்தேயுளதென்றும், அது காண்டவமெனப்படுவதென்றும். அதனை அழித்து அரக்கரை விண்ணேற்றுதல் வேண்டுமென்று மோரந்தணன் வெளிப்பட்டர்ச்சுனனுக்குத் திவ்விய மகத்துவம் பொருந்திய காண்டீவமென்னும் வில்லையும், எடுக்குந்தோறுங் குறையாத அம்புக்கூட்டையும் பகைவர் பாணங்களாற் சேதிக்கப்படாததோ ரிரதத்தையு மீந்தான். அவ்வந்தணன்பாற் கிருஷ்ணனும்

ஒருசக்கரமுங் கவசமும் பெற்றான். இங்ஙனங் கிடைத்த ஆயுதங்கள் அவர்தமக்கியல்பாகவுள்ள புஜபலபராக்கிரமங்களுக்கு மேலும் வலி பெருக்க, இருவரும் புறப்பட்டுச் சென்று, நிருவகித்தற்கரிய கொடுஞ் சமராடி வெற்றிமாலை புனைந்து மீண்டார்கள். அக்கொடிய யுத்தத் திலே தேவகம்மியனையு நாணச்செய்த சிற்பசாதுரியத்தில் வல்லா னொருவனே அர்ச்சுனன் அருளுக்கத்தால் உயிர் பிழைத்தான். அவன் தனக்குயிர்ப்பிக்ஷையீந்த வள்ளல் முன்னே தோன்றி வணங்கி நின்று, தான்பெற்ற அப்பேருதவிக்குக் கைமாறு யாதாயினு மொன்று செய்ய அநுமதி தருதல் வேண்டுமெனப் பன்முறை யிரந்தனன். அர்ச சுனன் அவனைக் கிருஷ்ணன்பால் விடுப்ப, கிருஷ்ணன் அவனை நோக்கி இந்திரப்பிரஸ்தத்திலே ஒருமாளிகை அமைப்பாயாகவென்று பணித் தருள, அவன் மகிழ்ந்து ஓரலங்காரமாளிகையை அமைத்தான். அவ்வகைத் திவ்யாலங்காரமாளிகை உலகத்திலே அதற்குமுன் ஒரு காலத்தும் தோன்றியதில்லை. எதிர்காலத்தும் தோன்றுவதில்லை. அம்மாளிகை முழுதும் மதிப்பிலடங்கா நவரத்தினகசிதமானது. அதி சய சிற்ப நுண்மைகளெல்லாம் அமையப்பெற்றது. மேல்விதானங் களெல்லாம் நக்ஷத்திரங்களையும் நாணச்செய்யும் வைரத்தினங்கள் பதித்து உயர்ந்த பசும்பொன்னினால் இழைக்கப்பட்டன. தூண்க ளெல்லாம் பருத்துயர்ந்த வச்சிரக்கம்பங்கள்போல் விளங்கின. கண் டோர் அதிசயித்து மயங்கத்தக்க பளிக்கறைகளும் பளிங்குமேடை களும் இம்மண்டபத்திலே அமைந்துகிடந்தன. அம்மண்டபத்தின் உட்டளங்களெல்லாம் தெளிந்த பளிங்கினால் இயற்றப்பட்டமையின் முன்பயிலாத கண்களுக்கெல்லாம் தண்ணியதடாகம்போற் றோன்றும் இயல்பினது. மாளிகையைச் சூழ்ந்துகிடந்த நந்தவனங்களெல்லாம் இடை இடையே தாமரைத்தடாகங்களும் அழகிய விருக்ஷங்களும் விர வப்பெற்றன. இவை மாத்திரமன்று விநோதமாயா யந்திரங்களும் பொறிகளும் அமைக்கப்பட்டுக் கிடந்தன. அவற்றுட் சில நாடகாடிப் பனவும், சில விளையாடுவனவும், சில பூத்தொடுப்பனவும், சில நீரிறைப் பனவும், சில பக்தெறிவனவுமாக இன்னோரன்ன விசித்திரங்கள் எண்ணில.

மனத்தாலுந்திருத்தகுநூல்வரம்பாலுமுரம்பயிற்றோள்வலியினாலு [கோடி
யினத்தாலுந்தெரிந்துதனதெண்ணியவெண்ணிறுக்கேற்பவெண்ணில்
தினத்தாலுஞ்செயற்கரியசெழுமணிமண்டபநீரேழ்திங்கட்செய்தான்
றனத்தான்மிஞ்சியதருமன்றம்பியர்க்குத்தண்டுடன்வெண்சங்குமீய்ந்
[தான்.*

இங்ஙனஞ் சிறந்த இம்மாளிகையை அசசிர்பன் அமைத்து அந் நகருக்கு அணியாக்கினன். முன்னே அந்தண னெனப்பட்டவன் அக்கினிதேவன்.

---

௧௧. ராஜசூயயாகம்.

இவ்வாறே பாண்டவர்கள் பல்வகைப்போகங்களையும் அநுபவித்துக்கொண்டு காலக்கழிவு செய்துவருநாளில் ஒருநாள் நாரதர் அங்கே வருவாராயினர்.

ஏற்றினனாசனத்திற்றனித்தனியேயுபசாரம்யாவுந்தந்து
மாற்றினன்வழியிளைப்புமலரயன்போலிருந்தோனைமகிழ்ச்சிகூர்ந்து
போற்றினனீவரயான்புரிதவம்யாதெனப்புகழ்ந்தான்பொதியிற்றென்
காற்றினலரும்புநறுஞ்சூதம்போற்புளகரும்புங்காயத்தானே. |றற்

யான்புரிந்ததவமுலகில்யார்புரிந்தாரவனிபரிலிசையின்வீணைத்
தேன்புரிந்ததெள்ளமுதாலமுதுண்டோர்செவியிரதந்தெவிட்டுவிப்பாய
மான்புரிந்ததிருக்கரத்துமதியிருந்தநதிவேணிமங்கைபாகனா
ஞான்புரிந்ததிருக்கூத்துக்கிசையமகிழ்ந்திசைபாடுந்தத்துவஞானி.

அவரைக்கண்ட தருமன் இவ்வாறுபசரிக்க ஏனைய பாண்டவர்களுமுபசரித்து வழிபட்டார்கள். அவர் அவர்களை ஆசீர்வதித்து அவர்கள் தந்தையாகிய பாண்டு ஏனைய இராஜாக்களையெல்லாம் வென்று கீர்த்தி பெற்றதும், சிரேஷ்டனாக விளங்கியதும் எடுத்துக் கூறித் தந்தையைப்போலப் புத்திரராகிய நீங்களும் சிரேஷ்டர்களாகவும் உலகத்தவர்களுக்கும் துறவிகளுக்கும் புகலிடமாகவும் விளங்குதல் வேண்டுமென்றும் உபதேசித்தார். அவ்வுபதேசத்தைச் சிரமேற்கொண்ட உதிஷ்டிரன் தம்பியரோடு சூழ்ச்சிசெய்து ராஜசூயயாகமொன்று செய்யத்துணிந்தான். ராஜசூயயாகமாவது அரசருக்கு லௌகிகப்பயனையும் வைதிகப்பயனையும் பயப்பது. அதுசெய்ய விரும்புவோர் தமக்குச் சமீபத்தும் தூரத்துமுள்ள தேசராஜாக்களையெல்லாம் திக்குவிஜயத்தில் வெல்லுதல்வேண்டும். ராஜசூயயாகத்துக்கு நானாதேசத்து ராஜாக்களையெல்லாம் அழைத்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் வரும் ராஜாக்களெல்லாம் பாதகாணிக்கையாகப் பெரும் பொருள் கொண்டுவந்து வைத்துப்பணிதல் வேண்டும். அங்ஙனஞ் செய்யாதோரைப் போரிலே வென்றடிப்படுத்துதல் வேண்டும். இவ் வியல்பினதாகிய ராஜசூயத்தைச் செய்யத்தொடங்குமுன்னே உதிஷ்

டிரன் கிருஷ்ணன்பால் ஒரு தூதனைப்போக்கினன். கிருஷ்ணன் வருதலும் உதிஷ்டிரன் தனது கருத்தை அவனுக்குரைக்க அவனும் நன்றென்று உபாயங்கூறினன். அவ்வாறே உதிஷ்டிரன் தம்பியர் நால்வரும் நாற்றிசைக்கண்ணும் பெருஞ்சேனைகளோடு சென்றனர். நாற்றிசையிலுமுள்ள வேந்தர்கள் பலரும் பாண்டவர்களுடைய கருத்தையுணர்ந்து இணங்கிப் பாதகாணிக்கையாக அளவிறந்த திரவியங்களும் கொடுத்தார்கள். அவ்வேந்தர்கள் அப்பாண்டவர்களை வழிவிடும்பொழுது தாம் பின்னர் யாகத்துக்கு வரும்பொழுதும் மேலும் திரவியோபகாரம் புரிவதாகவும் கூறினார்கள் தம்மைப் பெரிதாக மதித்த சில அரசர்கள் மாத்திரம் பாண்டவர்களுடைய பராக்கிரமத்தை யறியாது முரணிப்போர் தொடுத்து நிர்வகிக்க இயலாது வணங்கி அடிபணிந்து பாதகாணிக்கையும் அளவின்றிக் கொடுத்தார்கள்

இவ்வாறே யுதிஷ்டிரன் சகோதரர் நால்வரும் முன்னொருக்காலத்தும் பாரதவருஷத்து வேந்தர் ஒருவருஞ் சென்றறியாத தேசாந்தரங்களெங்குஞ்சென்று ஆங்காங்கும் வெற்றிபடைத்தும், சமாதானமென்று வணங்கப்பட்டும் தமது கருத்தின்படி திக்கு விஜயத்தை முடித்து அளவிறந்த அரும்பெருந் திரவியக்குவைகளைக் கையுறையாகப் பெற்று யானைகளிலேற்றிக்கொண்டு மீண்டார்கள் மீண்டமாத்திரத்தே, ராஜசூயத்துக்கு வேண்டும் பிரயத்தனங்களெல்லாஞ் செய்யப்பட்டன. நாளும் வந்தடுத்தது. ரிஷிகளுள்ளே தலையாயினரும், அந்தணருள்ளே சிரேஷ்டரும், அரசருள்ளே சிறந்தோரும் வந்து கூடினர். அஸ்தினபுரத்து யுத்த வீரராகிய வீஷ்ம துரோணாதியரும் துரியோதனாதியரும் சமுகந்தந்தனர். கிருஷ்ணனுக்குத் தீராப்பகைவனும் பாண்டவர்க்குறவினனுமாகிய சிசுபாலனும் வந்திருந்தான். வேந்தரும பெரியோருமாகிய இச்சபைநடுவே புருஷோத்தமனாகிய கிருஷ்ணனும் தாரகைநடுவே தண்மதியென்ன விளங்கினன். இவ்வியல்பினதாகிய சபையிலே அக்கிர தாம்பூலோபசாரம் யாருக்குச் செயற்பாலதென்னும் ஆசங்கை யெழுந்திட்டது. வீஷ்மாசாரியர் அக்கிர தாம்பூலம் கிருஷ்ணனுக்கே யுரியதாகுக வென்றனர். அதுகேட்ட சகாதேவன் உதிஷ்டிரன் முகத்தை நோக்க உதிஷ்டிரன் கிருஷ்ணனை நோக்கச் சகாதேவன் கிருஷ்ணனுக்குச சமர்ப்பித்தான். அச்செயல் சிசுபாலனுக்குக் கொடுஞ்சீற்றத்தை யுண்டாக்க அவன் கொடியநாகம்போற் சினந்தெழுந்தான். வீஷ்மன் சொன்னதும் கிருஷ்ணன் அங்கீகரித்ததும் தகாவென அவன்கூறி இருவரையும் நகைத்திகழ்ந்து கிருஷ்ணனைப் போர்க்கறை கூவினன். அதனால் யாகம் நடைபெறாதெனும்படி சபை நிலைகலங்கியது. அதுகண்டு கிருஷ்ணன் பலவாறாக அவனுக்கு

நன்மதி கூறியும் அவனமையானாக அவனைத் தனது சக்கராயுதத்தால் விண்குடி புகுவித்தான். அதன்பின்னர் யாகந் தொடங்கப்பட்டது அது யாவர்கண்ணும் மனமுங்குளிர முறையுற நடாத்தி முடிக்கப்பட்டது. இங்ஙனம ராஜசூயம் செய்யத் துணிவாருஞ் சிலரினுஞ் சிலரே. தங்கருத்தின்படி முடியப்பெறுவாருஞ் சிலரினும் மிகச்சிலரே. ஆயினும் இத்துணைக்கிரமமாக முடித்தார் பாண்டவரையன்றி வேறு யாவர் என்றுலகம் பாராட்டவும் ரிஷிகள் ஆனந்தக்கூத்தாடவும் அந்தணர் களிகூர்ந்து ஆசிபாடவும் அரசரெல்லாம் அகமகிழ்ந்து கொண்டாடவும் திரவியங்களும் பட்டாடைகளும் தேவாமிர்தம்போலும் அன்னமலைகளும அந்தணர்க்கும் ஆதுலர்க்கும் வாரிவாரி வழங்கப்பட்டன. இவ்வாறு அரும்பெருங்கருமமாகிய ராஜசூயயாகம் முற்றுப்பெற்றது. முற்றுப்பெற்ற அத்தினமே பாண்டவர்களுலகத்தரசர்க்கெல்லாம் அரசரென்பதும் நாட்டப்பட்டது அத்தினமே துரியோதனன் வஞ்சப்பகையும் பொறாமையும் அதியுச்சஸ்தானம் பெற்ற நாளாம். பாண்டவர்மேல் அவன் வைத்த பொறாமையும் பகையும் ஒருகாலத்தும் தணிந்தானென்பது பொருந்தாது. அவை அவன் மனத்திடைப் பதிகொண்டு கிடந்தன. நாடோறும் வளர்ந்தன. அத்தினமோ அவை அவன் மனத்திடை யடங்காவாயின. பாண்டவர்க்குப் பெருங் குதூகலநாளாகிய அத்தினம் துரியோதனனுக்கு அக்கினி மூண்டெரியு நாளாயிற்று.

---

௩௨. திருதராஷ்டிரன் உபதேசம்.

பாண்டவர்கள் பதியிழந்து, அரக்குமாளிகை அக்கினிக்குப் பிழைத்துக் கொடியவனம் புகுந்தலைந்த தீக்காலமெல்லாங் கழித்துச் சுகவாழ்வெய்தி மகோந்நத போகமும்பெற்று அரசர்களையெல்லாம் கீழ்ப்படுத்தி மேற்பட்டு அதிராஜராக விளங்குங்காலம் வந்தடுத்தது அவர்கள் நுகர்ந்த துன்பங்களெல்லாம் இப்போது அவர்க்குப் பரமாநந்த சுகங்களாகப் பரிணமித்தன. இங்ஙனம் புரண்ட சுபயோக சக்கரமானது நிலைகொள்ளாது பின்னருமொருமுறை பாண்டவர்களைத் துரியோதனன் வன்செயல்களுக் காட்படுத்தித் துன்ப நுகர்விக்கும் பொருட்டு மீண்டும் புரளுமாறு நோக்குவதாயிற்று. துன்ப நுகர்ந்த வழியன்றி இன்பநுகர்ச்சி இனிதாகாதன்றோ.

இராஜசூயவேள்வி முடிந்தபின்னர் அதுகாணுமாறு வந்திருந்த அரசரும் ரிஷிகளும் மற்றோரும் தத்தம் வாசஸ்தானங்களை நோக்கி மீண்டனர். கீர்த்தியும் பெருமையும், ராஜராஜன் என்னும் பெயரும்

எங்கும் திசைகடோறும் வியாபித்து முழங்கின. உலகமுழுதும் களி கூர்வதாயிற்று. இருவர் மாத்திரம் அதுகண்டு பொறாராய்த் துன்புறுவாராயினர். அவர்தாம் யாவர்? துரியோதனனும் அவன் தம்பி துச்சாசனனுமே. இருவரும், தம்மையொத்தவராகிய உதிஷ்டிரன் முதலிய பாண்டவர். தம்மினும் மிக்கவராய், வலியவராய், ராஜாதிராஜராய் விளங்கத் தாம் தாழ்வெய்தியதை நினைந்து பொறாமையென்னும் கொடிய நெருப்பின்வாய் வீழ்ந்து துடிப்பாராயினர். அவர்கள் உதிஷ்டிரன் பால் விடைகொண்டு மீளும் அமையத்திலே பெருங் களிப்பெய்தினோர் போல் நடித்தாராயினும், அவன் செல்வத்தை யெல்லாங் கவர்ந்து கொண்டு அவனைத் தம்மடிப்படுத்தாது விடுவதில்லையென்னும் விரதமும் அப்பொழுதே பூண்டார்கள். இக்கொடிய அழுக்காறும் துராசையும் துரியோதனன் மனத்தை அல்லும் பகலும் அரம்போற் றேய்த்தன. திவ்விய உணவெல்லாம அவனுக்கு வேம்பாயின. போகமெல்லாம் கொடிய நரகமாயின. நெட்டுயிர்ப்பும் தனியிடமுமே துணையாயின. உறவினர் நட்பினர் முகமெல்லாம் அவனுக்குவர்ப்பாயின. அதுகண்ட அவன் நட்பினர் பேரச்சமும் பிணியுமுடையராய், அவனைக் கொண்டேகிப் பலவகை விநோதங்களையுங் காட்டி அவனை மகிழ்விக்க முயன்றனர். அவையெல்லாம் அவன் மனப்புண்ணுக்கு மருந்தாகாவாயின. அச்செய்தி அவன் தந்தை செவிப்பட்டது. படுதலுந் தந்தை அவனைத் தன் சபைக்கழைக்க, அவனோடு அவன் உண்மை நண்பனாகிய கர்ணனும் அன்பிற் சிறந்த மாதுலனாகிய சகுனியும் அச்சபை புகுந்தனர். துரியோதனன் தந்தையை வணங்கி, என தன்பிற் சிறந்த தந்தாய், இவ் வளப்பரிய பூமியின் கண்ணே, உனக்கும் எனக்கும் அரசுக்கிடமில்லா தொழிந்தது. நான் உனக்குப் புத்திரனாய்ப் பிறந்து உன்னைப் பிறர்நாட்டில் உயிர்வாழவைத்த வசையே செய்தேனாயினேன். என்னை நீ புத்திரனாய்ப் பெற்றதினும் பெறாதிருத்தலே நன்றாம். நான் பிறந்திங்ஙனம் பயனின்றிக் கிடத்தலினும் இறத்தலே நன்றாம். ஆதலின் இறக்கத் துணிந்தேன். அதற்கு நீ உடன்படுதல் வேண்டும். அது செய்யாயாயின் நான் கேட்பதைச் செய்தல் வேண்டும் என்றான். அஃதியாது என்று தந்தை அழுதகண்ணோடும் அவனை வினவ, அவன், பாண்டவர்களுக்கு நான் செய்யுங் கேட்டினுக்கு நீயுந் துணைவனாதல் வேண்டும் என்றான். அதுகேட்ட திருதராஷ்டிரன் மனம், ' எவ்வழிக் கிணங்குவேன்'' என்று ஒருவழிப்படாது சுழன்றது. இந்நிலைப்பட்ட மனத்தினனாகிய திருதராஷ்டிரன் தன் மைந்தனை நோக்கி, "மைந்தகேள்! நினக்கு யாதொன்றானு முரிமையில்லாத சந்திரவமிசத் தரசை உனக்காக்கி வைத்தேன், அதனைக் குறித்து நீ அஞ்சத் தக்கதும் யாதுமில்லை. பாண்டவர்களும் தமக்கு யாம்செய்த

துரோகத்தைப் பொருட்படுத்தாது தமது ராசசிய கருமத்தையே புரிந்து வருகின்றார்கள். அவர்கள் நம்மீது பொறாமையாயினும், நம்மரசின் மீது துராசையாயினு முடையவர்க ளல்லரென்பதும் நீ நன்கறிவை யன்றோ. இங்ஙனமாகவும் நினக்குளதாகிய குறை யாதுமில்லை. அரசு உயர்தலும் தாழ்தலும் அவ்வரசுக்குரியான் பெருமை சிறுமைகளின் பயனாம் என்பது பாண்டவர்கள் தம் சிற்றரசோடோங்கினமையாலும், யாம் எம் பேரரசோடு தாழ்ந்தமையாலும் பிரத்தியக்ஷமாய்க் கண்டனை யன்றோ. பாண்டவர்கள் யாஞ்செய்த வஞ்சனைக்காக வெங்களைப் பகைத்துப் பழிகொள்ளாது கேண்மை பூண்டொழுகுவது மறிவை யன்றோ. அவர்கள் கேண்மையே எம்மரசுக்குப் பேருறுதியாமென் பதையு நீ சிந்தித்தல் வேண்டும்" என்று நன்மதி புகட்டினான்.

---

௧௯. சகுனி சூழ்ச்சி.

எவ்வகைக் கொடுஞ்சித்த முடையவரையும் நன்னெறிக்கட் புகுத்த வல்லனவாகிய இவ்வுரைகளெல்லாந் துரியோதனன் உள்ளத்திற்குப் பொள்ளற்குடத்து நீராயின. தந்தை யுரைத்தனவெல்லாம் அவன் மனத்தை முன்னையிலும் மிக வலிதாக்கினவன்றி, ஒரு சிறிதாயினும் நெகிழ்வித்தனவல்ல. அவ்வுரையால் அவன் தனது அரசு பாண்டவர்கள் அரசுக்கு இரண்டாவ தாயிற்றென்றும், தான் சந்திர வமிசத்துக் குரியதாகிய முடியைத் தரித்தும், அது தரியாத பாண்டவர்க்குக் கீழாகத் தான் மதிக்கப்பட வந்ததேயென்றும், தனது பெருமைக்குக் காரணம் பாண்டவர்கள் பெருமையே யன்றித் தனதரசின் வலிமை யன்றென்று முணர்ந்து பாண்டவர்கண் மேல் மனத்திடை யடங்கா வழுக்காறுடைய னாயினான். சந்திரவமிசத் தரசர்க்கெல்லாம் உரியதாய்ப் பரம்பரையாகவுள்ள தனது சபாமண்டபமானது மயனமைத்த பாண்டவர்களது சித்திரசாலிகைக் கிணையாகாதென்பது முணர்ந்தான். அதுவும் அவன் பொறாமையென்னும் பெருநெருப்புக்கு நெய்யாயிற்று.

இவ்வாறு புண்பட்ட மனத்தோடிருந்த துரியோதனனை ஒருவாற்றானும் ஆற்றுதல் கூடாதெனக்கண்ட திருதராஷ்டிரன் அவன் எண்ணத்துக் குடன்பட வேண்டியவ னாயினன். உடன்பட்ட பின்னர் அவனும் அவன் சபையிலிருந்தோரும் யாது செய்யத்தக்கதென்று சூழ்ச்சி செய்யத் தலைப்பட்டார்கள். சாமபேத தான தண்டமென்னும் நான்

கனுள் மூதன் மூன்றையும் ஆராய்ந்து அவற்றால் பாண்டவர்களை மேற்கொள்வது கூடாதெனத் துணிந்து, அவற்றையொழித்து ஒழிந்த நான்காமுபாயமாகிய யுத்தத்தை யெடுத்துச் சிந்திததார்கள். அதற்கு நானே முற்படுவேன் என்று கூறிக் கர்ணன் எழுந்து, தன் தாற்றலை யெடுத்து மொழிந்து தன்னைப் புகழ்ந்தான்.

வெஞ்சிலைகுனிதசோரமபியுான்விடின்வெகுண்டவேந்த
ரெஞ்சிவிண்புகுவரல்லால்யாவரேயெதிர்க்கவல்லார்
வஞ்சனைகொண்டுவெல்லமதிப்பதுவாளால்வெல்ல
வஞ்சினமாயினன்றேவெனறனனகர்கோமான்.

அவனுரைததவை மற்றோர்க்கெல்லாம் உடன்பாடாகாவாயின. அதனால் அவ்வுபாயமுந் தள்ளப்பட்டது. வேறு தக்கவுபாயங் காணுராய் அங்குள்ளார் யாவரும் சிறிதுநேரம் சித்திரப்பாவை யாயினர். அப்பொழுது சகுனி, பொள்ளென வெழுந்து.

துப்புறழுமூதசெவ்வாய்ததிரௌபதிதுணைததோள்வேட்டுக்-
கைப்படுசிலையிறேடுகாவலர்கலங்கிவீழ
மெய்ப்படுமுனியாய்வந்துவிசயன்வில்லிறுததபோது
மிப்பொழுதிருந்தவீரர்யாவருமிருந்திலேமோ.

"யான் பாண்டவர்களை மிகவெளிதில் வெல்லுவேன். யான் சூதாட்டத்திலே படைத்திருக்கும் வன்மையுங் கீர்த்தியும் யாவீரு மறிவீர்களன்றே. அது மாத்திரமன்று சூகாட்டத்திற் கழைக்குமிடத்து, அஃது உதிஷ்டிரனுக்கு விருப்பமில்லாத கருமமேயாயினும், அரசர்க்கு மறுத்தல் இயல்பன்றெனக் கொண்டு அவன் உடன்படுவான் என்பதும் அறிவீர்கள். ஆதலால் சூதிலே பாண்டவர்களை வெல்லுவேன்" என்று சபதமிட்டான். அவ்வுரை துரியோதனன் செவிப்பட்ட மாத்திரத்தே எழுந்தோடி மாதுலனைத தழுவி, "எனது அபீஷ்ட முடிந்தது முடிந்தது" என்று கூறி ஆனந்தக் கூத்தாடினன். திருதராஷ்டிரனொழிந்த ஏனையோரும் மெசசித் தலைதுளக்கினர். திருதராஷ்டிரன் இக்கருமம் கொடிது கொடிதென்று கூறி உள்ளத்தில் நடுக்கமுற்றான். ஆயினும் மைந்தன்மேல் வைத்த பேரன்பினால் அவன் சூழும் வழிகட்கெல்லாம் தானும் இயையவேண்டியவனாயினன்.

இயைதலும், பாண்டவர்களது புதிய மாளிகையைப்போலத் துரியோதனன் தானுமொன்று அமைப்பித்தல் வேண்டுமென்றும், அவர்கள் தன்னை வரித்தது போலத் தானுமவர்களை வரித்துப் புதுமனை புகும் விழாக்கொண்டாட வேண்டுமென்றும், அவ்வமையத்திலே தன்கருத்

தை முடித்துக்கொள்ளல் வேண்டுமென்றுந் துணிந்தான். அவ்வாறே சிற்பநூற் கைபோய தபதிகளைக்கொண்டு ஓரலங்கார மாளிகையைச் சிலதினங்களில் அமைப்பித்தான். அம்மாளிகையிற் பிரவேச மகோற்சவத்திற்கு நாளும் முகூர்த்தமும் வைக்கப்பட்டன.

---

௧௭. விதுரன் தூது.

பாண்டவர்களைப் போயழைத்துவரும் தௌத்தியம் விதுரன் பங்காயிற்று. விதுரன் இவ்வன்செயலுக்குத் தூதனாக மனம்பொருந்தாது திருதராஷ்டிரனை நோக்கி, "வேந்தே கேள், இவ்வஞ்சச் சூழ்ச்சிக்குடன்படுதல் நினக்கழகன்று, எனக்குஞ் சம்மதமன்று, இதுவே சந்திரவமிசம் பரிநாசமுறுவதற்கு நாட்கொண்டதாகுமென்பதை நன்கு துணியக்கடவை. வேந்தன் சொல்லையும் மூததோன ஏவலையும் மறுத்தலாகாதென்பது தருமநூலாதலின் இத்தூதை மேற்கொள்ளுகின்றேன்" என்று கூறி அங்கு நின்று நீங்கி வீஷ்மரையடைந்து அவர்பால் விடைகொண்டு காண்டவப் பிரஸ்தஞ் சென்றான். அங்கே விதுரன் உதிஷ்டிரனைக்கண்டு, தான்மேற் கொண்டுசென்ற தூதையெடுத்துள்ளவாறுரைத்துப் பின்னர் அதனால் விளையத்தக்க கேட்டையுந் தன்மனசசான்று குன்றுவண்ணந் தூக்கியோதினான். இருபக்ஷவசனங்களையுங் கேட்ட உதிஷ்டிரன் எப்பக்ஷந் துணிவதென்று புலப்படாது சிந்தை தடுமாறி, ஈற்றில், ஊழ்கூட்டும் வண்ணமன்றி மற்று நிகழாதென்றும், தீங்குபுரியு நோக்கமுள்ளதாயின, வீஷ்மர் முதலிய பெரியோரால் அது தடுக்கப்படாமற் போகாதெனறுந் தேறினான்.

தேறியவழித் துணிந்து உதிஷ்டிரனும் சகோதரரும் திரௌபதியும் தம்மை அழைக்கவந்த விதுரனோடு புறப்பட்டு அஸ்தினபுரத்தையடைந்தார்கள். அசசெய்தியை யுணர்ந்த துரியோதனாதியர் எதிர் சென்றுபசரித்துப் பேரன்பு பூண்டார்போல் நடித்துத் தழுவியழைத்துப் போயினர். பாண்டவர்களும் அவர்களை மாணிடச சட்டை சாத்திய புலிக்கூட்டமாகக் கொள்ளாது எதிர்தழுவி அவரோடுசென்று அவர் மந்திரம் புகுந்தார்கள். பாண்டவர்களைத் தழுவிய துரியோதனாதியர் கரங்கள் கரங்களல்ல, அவை கொடிய நாகங்கள். அவர்களை உபசரித்த உபசாரமொழிகள் உபசாரமொழிகளல்ல. அவை தேனிற்பொதிந்த கொடிய விஷபேதங்கள்.

இவ்வாறு வந்துகூடிய பாண்டவர்கள் துரியோதனாதியரோடு உரியகாலத்திலே புதுமாளிகையிற் பிரவேசித்து விருந்தருந்தி ஆடல்

பாடல்களாற் களித்துச் சிலபகல் கழிப்பாராயினார்கள். அங்கு அவர்கள் பெற்ற திவ்விய மகோபசாரங்களாலும் அன்பின் பெருக்கத்தாலும் மற்றைய விநோத போகங்களாலும் துரியோதனனிடத்துச் சிறிதும் ஐயப்பாடுகொள்ளாராய் அவன் வசப்பட்டார்கள். அதுகாறும் துரியோதனன் நெஞ்சிடைக் கரந்துகிடந்த வஞ்சமென்னும் கொடிய வாயுவானது பிரசண்டமாருதமாக வீசுநாள் வந்தடுத்தது. அன்றும் விருந்தருந்தி யாவரும் விநோத காலக்ஷேபஞாடி யெழுந்தனர். அப்பொழுது சகுனி உதிஷ்டிரனை நோக்கி இன்றுகாறும் பல்வகை விநோதங்களாலும் பொழுதுபோக்கினோம். இனிச்சூதாடி இற்றைப் பகல் கழிப்பாம் வருக வென்றான். உதிஷ்டிரன் சூதாடல் எனக்கு விருப்பமாகிய விளையாட்டன்று.

அடியுமாண்மையும்வலிமையுஞ்சேனையுமழகும்வென்றியுந்தத்தங்
குடியுமானமுஞ்செல்வமும்பெருமையுங்குலமுமின்பமுந்தேசும்
படியுமாமறையொழுக்கமும்புகழுமுன்பயின் றகல்வியுஞ்சேர
மடியுமான்மதியுணர்ந்தவர்சூதின்மேல்வைப்பரோமனம்வையார்.

மேதகதெரிஞானநூற்புலவரும்வேதநூலறிந்தோரும்
பாதகத்திலொன்றெனவேமுன்னமேபலபடப்பழித்திட்டார்
நீதகப்படும்புன்றொழிலினைநெறிபசிந்தனைசிறிதன்றித
தோதகத்துடனென்னையோசகுனிநின்சூதினுக்கெதிரென்றான்.

ஆதலால் அதனைவிடுத்து வேறுவகையிற் பொழுதுகழிப்பா மென்றான். அதற்குச் சகுனி சூதாட்டம் உனக்கு விருப்பமில்லையென்பதை நான் நம்பமாட்டேன். என்னை நீ வெல்வது கூடாதென்று அஞ்சுகின்றனை போலுமென்றான். உதிஷ்டிரன் அஃதுன் கருத்தாயின் சூதாடற் கிசைந்தேன். ஒட்டம்வைப்பது யாரென்றான். துரியோதனன் வெளிப்பட்டு, யான் வைப்பேன். எனக்கீடாக என்மாதுலன் சூதாடுவன் என்றான். அரசர்க்குச் சமானரோடு சூதாடுவதன்றோ மரபு, ஒருவர்க்கீடாக மற்றொருவர் ஆடுவதும் மரபன்று. அம்மரபுகளை நோக்குகின்றிலையாயின் ஆடுதும் வருக வென்றான்.

௰௪. சூதாட

அவ்வளவில் இருவரும் ஆடத்தொடங்கினர். உதிஷ்டிரன் ஒரு முத்தாரத்தை ஒட்டமாக வைத்தான். அதற்கிணையாகத் துரியோதனனும் வைத்தான். உதிஷ்டிரனும் சகுனியும் மாறி மாறி ஆடினர். ஆடியபோது சகுனி வென்று ஆரத்தைக் கவர்ந்தான். அதுகண்டு உதிஷ்

டிரன் மானத்தான் மேலுமாடுதற்கு விருப்பங்கொண்டு தனது அரிய ரதத்தையுங் குதிரையையு மொட்டமாக வைத்தான். அதனையுஞ் சகுனி வென்றான். உதிஷ்டிரன் பின்னரும் மானத்தாலுந்தப் பட்ட வனாய்த் தனது யானைகளைக் குறித்தாடினான். அவற்றையுங் காய முற்றும் வஞ்சமே கலந்தவனாகிய சகுனி கள்ளச் சூதாடி வென்றான். அதுகண்டு உதிஷ்டிரன் தனது நாடு, நகர், முதலிய செல்வங்களை யெல்லா மொவ்வொன்றாய் வைத்துத் தோற்றான். அவன் பின்னர்த் தம்பியரையும் அடிமையாக வைத்துத் தோற்று, ஈற்றிலே தன்னையும் வைத்துத் தோற்றான். அப்பால் ஆடுதற்கு ஒட்டப்பொருள் யாதுமில்லாமல் உதிஷ்டிரன் மயங்கியிருந்தான். அந்நிலையை நோக்கிச் சகுனி உன் மனைவியை ஒட்டப் பொருளாக வைத்தாடுக வென்றான். அங்கிருந்த அரசரெல்லாம் அதுகேட்டு இருகையாலுந் தம் செவியைப் புதைத்தார்கள். அந்தோ! துரோபதையைக் குறித்தோ! தாழ்வுகருதி யோ தாழ்வு விரும்பியோ துரியோதனனுக்கு நட்டத்தை விரும்பி னானென்று பலரும் மனம் புண்பட்டனர். துரியோதனனும் அவன் வமிசமும் நாசமெய்துதற்குக் காலம் வந்துவிட்டதென்று வருந்தினர். தருமதேவதை பாண்டவர்களைக் கைவிட்டு விட்டதாமென்று பரிதபித் தனர். துரியோதனன் வஞ்சச் சூதினாலே பாண்டவர்களது அரசையும் செல்வத்தையுங் கொள்ளைகொண்டதும் போதாது, அவர் தம்மையும் அடிமைகொண்டான். அவ்வளவிலும் அமையாது பின்னருங் கற்பி னுக்கருங்கலமாகிய திரௌபதியையும் அடிமைகொள்ள வெண்ணு கின்றான். தேவர்களெல்லாரும் இத் தீயவனுக்கஞ்சி மறைந்தனரோ; தருமதேவதையுங் கைவிட்டதோ வென்று, அருமையிலே சிறந்தவனாகிய உதிஷ் டிரனும் மூவுலகங்களையும் வெல்ல வல்லவராகிய தம்பியருமிருக் கின்ற நிலையைநோக்கிப் பலவாறு கூறி மயங்கினர். அப்பொழுது விதுரன் எழுந்து திருதராஷ்டிரனை நோக்கி வேந்தே, உனக்குக் கண் மாத்திரமன்று உன் அகமுங் குருடாயிற்றே. செவியும் வன்செவியா யிற்றே. உன் மைந்தர் செய்யும் கொடிய வன்செயல்களைச் செய்யாமற் றடுக்க உன்னாலாகாதா? தடுத்தாற் கேளாரா? இதுவரையுஞ் செய்த கொடுமை போதாதா? இப்போது உன் மைந்தர் செய்வது தருமமா? முறையா? உலகத்தில் முன்னோர் எக்காலத்தாயினு நிகழ்ந்ததுண்டா? நீயுமுடன்பட்டனையோ?

“திருகுநெஞ்சின் வஞ்சராகி யினைநூறு தீமை செய்யுமா
றுருகுகின்ற தந்தைநீ யுடன்படுத றிருப்பதோ
மிருகமன்று பறவையன் றிரக்கமின்றி மேவரன்
னொருகுலந் தனைத்தொலைத்த லறிவிலாமை யாகுமே”

என்று இவ்வாறிடித் துரைத்தான். இவ்வுரையெல்லாம் செவி
டன் காதிற்பட்ட முழக்கொலியாயின. சகுனி பின்னரும் உதிஷ்டி
ரனை நோக்கி யாது கூறுகின்றனை? கதியற்றனையோ வென்றான். அது
கேட்டு உதிஷ்டிரன் பேய்வாய்ப்பட்டான் போன்று அதற்குமிணங்கி
ஆடினான். அப்போதும் சகுனியே வென்றான். துரியோதனன் முக
மும் அகமும் மலர்ந்தான். எழுந்து ஆனந்தக் கூத்தாடினான். சகுனி
யைக் கட்டி முத்தமிட்டான். பாண்டவர்களை நோக்கினான் அவம
தித்து இழிமொழி பல புகன்றான். தன் வீரத்தையெடுத்துப் புகழ்ந்
தான். அவர்களை நோக்கி ராஜவுடைகளைக் களைந்துவிட்டுக் குற்றேவல்
செய்யப் புகாதிருப்ப தென்னையென்றான். அதன்பின்னர் ஏவலா
ளனை நோக்கித் திரௌபதியு மடிமையாயினாளென வவளுக்குணர்த்தி
அவளை இச்சபைக்குக் கொணர்கவென்றான். அதுகேட்ட சபை நெஞ்
சம் நடுநடுங்கியது. ஏவலன் அந்தப்புரஞ் சென்று கோப்பெருந்தே
வியை வணங்கி உணர்த்தினான். அதுகேட்ட தேவி அறமுறையெல்லா
நன்குணர்ந்தவளாதலின், எனது நாயகனா தம்மைத் தோற்றபின்
என்னைத் தோற்றனரா; அன்றி என்னைத் தோற்றுத் தம்மைத் தோற்
றனரா வென்பதை யறிந்து வருதியென் றவனை அனுப்பிவிட்டாள்.

---

௫௯. திரௌபதியைத் துகிலுரிதல்.

(உதிஷ்டிரன் தனைத் தோற்றபின் தன் மனையாளைத் தோற்றற்
கதிகாரியல்லன்.) ஏவலன் மீண்டு திரௌபதி வினவியதைக் கூற,
துரியோதனன் பெருஞ் சினங்கொண்டு துச்சாசனனைக் கூவி நீ போய்
அவளைப் பற்றிவருக வென்றான் அதுகேட்ட சபை, யாதும்பேசா
திருப்ப, துரியோதனன் தம்பியருளொருவனும் நீதிமுறை யறிந்தவனு
மாகிய விகர்ணன் என்பவன் எழுந்து,

> முறையோவென்றென் றவனிதலமுழுதுமுடையான்முடித்தேவி
> நிறையோடழிந்துவினவுநீர் நினைவுற்றிருந்தீர்நினைவறரோ [பல்
> விறையோன்முனியுமெனநினைந்தோவிருந்தாலுறுதியெடுத்தியம்
> குறையோகண்கண்டதுநாளுநுங்குலத்துப்பிறந்தோர்கூறுரோ.

இப்பூமிமுழுதும் ஆள்பவனாகிய உதிஷ்டிரன் தேவி கலங்கியனுப்
பிய வினவுக்கு இச்சபையிலிருக்கின்ற பெரியோரெல்லீரும் பேசா
திருப்ப தென்னை. அரசன் கோபிப்பானென நினைந்தோ பேசாதிருக்
கின்றீர்கள். குலத்துப்பிறந்த பெரியோர் தாம்கண்ட முறைகேட்டை
எடுத்துக் கண்டியாது விடாரன்றே. தான் பராதீனப்பட்ட பின்னர்த்

தன்மனைவியை ஒட்டம்வைத்துத் தோற்பதற்கு உரிமையின்மையின் திரௌபதி வினவியதொக்கும். ஆதலின் திரௌபதி வெல்லப்பட்டவளாகாள் என்றான். சபையெல்லாம் அவனுரையை மெச்சி யுண்மையென்று கொண்டாடிற்று.

நியாயமும் நடுநிலையும் அச்சபைக்குச் செல்லாச சரக்காயினவாதலின் விகர்ணன் வாக்கும் பயன்படாதாயிற்று. துரியோதனன் ஏவலின்வழித் துச்சாசனன் திரௌபதியைச் சிறிதுங் கூசாது, பழி நாணாது, பெண்ணென்று மிரங்காது கூந்தலிற் பற்றியிழுத்து, அவள் புலம்பி முறையோ முறையோவென் றழுவதும் நோக்காது, கொண்டு சென்று சபைநடுவே விடுத்தான். துச்சாசனன் தன்னைப் பற்றிப்போக வந்தானென்பதுணர்ந்து திரௌபதி காந்தாரிபாலோடி அடைக்கலம் புகுந்தபோது காந்தாரி அவளைக் காத்தபயங் கொடுத்திடாது தன் மனப் பாதகிபோல், உன்மைத்துனர் அழைத்தாற் போதற் கஞ்சுவ தென்னை யென்றனளென்றால். மற்றியாவரோ துச்சாசனனைத் தடுப்பவர்! சபையில்விடப்பட்ட திரௌபதி துரியோதனாதியர் கருத்தைக் கடைக்கண்ணாற் கண்டுணர்ந்தனள், உடனே சபையிலிருந்த பெரியோரை நோக்கி, இச்சபையிலே தருமதேவதையில்லா தகன்றதோ! நடுநிலை யெங்கொளித்ததோ! இத்துணைக் கொடுஞ்செயலுக்கு யான் செய்த குற்றந்தான் யாதோ! என்றலறியழுது முறையிட்டாள். அச்சபையில் வீசுகின்ற வாயுவும் அசையாதொழிந்ததென்றால் நாவசைத் தவர்தாம் அங்கியாவர்! யாவரும் ஒருவரையொருவர் நோக்கியிருந்தனரன்றி இரங்கி யொருமாற்றமுரைத்தா ரொருவருமில்லை. பாண்டவருள்ளே உதிஷ்டிரனொழிந்த நால்வர் மனமும் மானமும் வீரமும் வீசையும் ஆயுதங்களுமே பதைபதைத்தன. அந்நிலையை யுதிஷ்டிரன் கண்டான்; சத்தியவிரோதமாகுமென்றும், நாம் பராதினப்பட்டதைச் சிந்திக்காது தருமமுறையைக் கடந்தால் நமது பெருமை குன்றிவிடுமென்றும் கூறி அவரை அடக்கினான். திரௌபதி தன் முறையீட்டைக் கேட்பாரொருவரையுங் காணாளாய்த் துரியோதனனைப் பார்த்து, பாவி! யாது செய்யப் புகுந்தாய், நீயு நின்குலமும் வாழவிரும்பினால் இக் கொடுஞ்செயலுக் குடன்படாயென்றாள். அதுகேட்ட துரியோதனன் பெருங் கொடுஞ் சினத்தனாய்த் துச்சாசனனை நோக்கி அடிமைப் பெண்ணுக்கு இராசவுடை தகாது. அவள் வஸ்திரத்தைக் களைந்திடுக வென்றான். சொல் வாயினின்றும் வீழாமுன்னே துச்சாசனன் புலி யெனப் பாய்ந்து அவள் துகிலை யுரியத் தொடங்கினான். திரௌபதி அச்சொற்கேட்டாள்.

ஆறாகியிருதடங்கணஞ்சனவெம்புனல்சோரவளகஞ்சோர
வேறானதுகிறகைந்தகைசோரமெய்ச்சோரவேறோர்சொல்லுங

கூறுபுரக் கோவிந்தா கோவிந்தாவென்றரற்றிக் குனிந்தழுதாவி
லாறாக்கமிழ்ந்தாரடலைப்புனிகிதுனா மெலாமுருகினளே

என்றுகூப்பிடுகின்றாள்: அப்பா நாதனே! அநாதரக்ஷகா! கோவிந்தா! துணை வேறில்லாத இல்லாத ஏழையைக் காத்தருள்! என்றாள். உன்மத்தையும் பயிரையும் அதற்குவடிமேலே வைத்தாள். தன் கையிரண்டும் தனக்குத் துணையாக மேலே கூப்பிக் குவித்தாள். தன்னை மறந்தாள். உயிர் நீங்கினதுபோலாயினள்.

அச்சபையில் வீற்றிருந்த [illegible], ஐயோ! நாசப்பட்டொழிந்தாரே துஷ்டர்கள் என்று கூறினர். மற்றோரெல்லாம் ஊமரா யினர். பதிவிரதா [illegible] முறையிட்டு அநா தரக்ஷகனை [illegible] ப்பட்டது.

அருமறைப் பலவும் [illegible] முறை முழக்கமாற்றுப்போல
திருமொழி [illegible] திருச்செவியில் வண்மொழிச் சென்றிசைத்த
[காலை
மருமலர் [illegible] கைம்மேல் வந்துதோன்றிக்
கரியபுருஷோத்தமன் [illegible] பரியாமற் கருணைசெய்தான்.

அக்கருணையால் அந்த [illegible] மேகாருபமாய் வளர்ந்தன. துச்சா சனன் [illegible] வலிந்திழுக்கத் தொடங்கினான். அது புதுவாடை யாக [illegible] அதனையுங் களைந்தான். அப்பா லும் [illegible] ஆடைகள் பெருகின. துச்சாசனன் கையும் சலித்தான். வாங்கி ஆடைகளை யிழுத் தாலும் [illegible] குறைவில்லாது பண்டைய ஆடையாக நிறைந்தது. துச்சாசனனும் சோர்ந்து அடியற்ற மரம்போல வீழ்ந் தான். இதற்கிடையில் துச்சாசனன் திரௌபதி துகிலைத் தீண்டப் புகுந்ததும், வீமன் சிங்கம்போற் கர்ஜித்து சினந்து தனது கட்டுப் பாட்டை மறந்து கதையைத் தீண்டினான். உதிஷ்டிரன் கண்டு விழிக் குறிப்பால் அடக்கிவிட்டான். துச்சாசனன் வீழ்ந்ததும் திரௌபதி துகில் பெருகியதும் யாவரும் கண்டனர். அதிசயித்தனர். பதிவிரதை இவளன்றோ வென்று கொண்டாடினர், யாது மேல் நிகழுமோவென்று நடுங்கினர். கலங்கினர். அப்போது வீமன் எழுந்து இடிமுழக்கம்போற் சபையைக் கூவி,

வண்டாருங்குழல்பிடித்துத் துகிலுரிந்தோனுடற் குருதிவாரியள்ளி
உண்டாகங்குளிரத்தன் முனனிக்கப்பெற்றுப் புனலுண்ணேனெனருகா
[லென்கைத்
தண்டாலம்மையப்புனமே லூருறிப் பிடரூற்று விழுந்திலேன் தண்ணீர்ரானக்
கொண்டா [illegible] விழுந்து வெளிந்து வீரமென்க செனவுங் கூறினனே.

"அரசர்களே, பெரியோர்களே, நீங்களெல்லாம் இப்போது யான் சொல்லும் வஞ்சினம் முன்னோர்கள் [illegible] சொல்லப்பட்டதன்று, பின்னர்க்காலத்து [illegible] சொல்லப்படுவதுமன்று. இப்போது கூறுவதை முடிப்பேனாயின் என் முன்னோர் சென்றடைந்த உலகத்துச் செல்வேனாக. [illegible] இத்தீயவனாகிய துச்சாசனனைக் கொல்லு[illegible] [illegible] குடிப்பது [illegible] [illegible] போதனை நோக்கி, '[illegible]' [illegible] என்றான்.

இப்ப[illegible] [illegible] [illegible] பெரியோர்கள் [illegible] [illegible] இருந்[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அவனைத் [illegible] [illegible] [illegible] இரு [illegible] அவனைத் [illegible] [illegible] பொருட்டு [illegible] [illegible] என்றிருந்தார்கள். [illegible] கோபங்கொண்டு தனக்கியல்பாகிய [illegible] [illegible] அவனைச் சாதித்து எனக்கு வேண்டுவதைச் செய்[illegible] என்றான். அவன் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] இன்னுமொன்று கேளுங்கள், அவன் [illegible] [illegible] [illegible] இன்னுமொன்று கேளுங்கள், அவன் இனி எனக்கு [illegible] [illegible] இல்லை, என்று [illegible] இனி [illegible] [illegible] என்றான்.

அதுகண்ட காண்டீபன் [illegible] நோக்கி, '[illegible] கரையேற [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அவனைக் கொல்வேன்' என்று கூறினான். அதனைக் [illegible] சாத்யமாய

அப்பால் [illegible] [illegible] அழைத்துக் கொண்டு [illegible] [illegible] சென்று அஞ்சலியஸ்தராய் [illegible] விடை தந்தருளுக

என்றான், திருதராஷ்டிரன் அவனை வாழ்த்தி, உங்கள் ராஜதானிக் கேகி நல்லிசையோடு வாழக்கடவீர்களாக. துரியோதனன் செய்த குறும்புகளை மறந்து என்னையும் காந்தாரியையும் மறவாதவர்களா யொழுகக் கடவீர்கள் என்று பலவாறு முகமன்கூறி விடையளித்தான். அதுகண்ட சகுனி துரியோதனனை நோக்கி, புலியை அகப்படுத்திப் பின்னர்த் தொண்டு நீக்கி வாலருவி அதனை விடுவார்போலாயினீர் என்ன, துரியோதனன் ஓடிப்போய்த் திருதராஷ்டிரனை நோக்கிக், "கோபமீதூரப் பெற்றவராய்ச் சமயம்பார்த்திருக்கும் பாண்டவர்களை இவ்வாறு விட்டால பெருங்கேடுவந்து விளைந்திடுமாதலின், தோற்றவர் பன்னிரண்டுவருஷ வனவாசமும், ஒருவருமறியாவண்ண மொருவருஷ வாசமும் செய்தல்வேண்டுமெனப் பொருந்திச் சூதாடியாறு பணித் தருளவேண்டும்" மென்றுமுறையிட்டான். துரோண விதுர வீஷ்மாசாரி யர்கள் அது தகாது தகாது எனப் பலகூறிப் பன்முறை தடுத்தும் திருதராஷ்டிரன் கேளாது மைந்தன் சொல்லிக் கிசைந்தான். காந்தா ரியும் திருதராஷ்டிரனை நோக்கி நம்மருமை மைந்தனாகிய துரியோ தனன் நம்மைவிட்டு நீங்கினும் நீடுக. ஞாதியருடன்பகைசெயல் தகா தெனக்கூறித் தடுக்கவும் திருதராஷ்டிரன் கேட்டிலன் என்றால், திருத ராஷ்டிரன் தன் மைந்தன்மேல் வைத்த காதலுக்கு எல்லையுமுள தாமோ.

அவ்வாறே திருதராஷ்டிரன் பாண்டவர்களை மீளவு மழைத்து, நம்மைந்தன்வென்ற நாடுநகரங்களை உங்களுக்குத் தருதற்கு மனம் பொருந்துகின்றிலன். ஆதலின் இன்னுமொருதரஞ் சூதாடி வென்றீ ராயின் நாடுநகரங்கள் உமக்கே யாகுக. தோற்றீராயின் பன்னிரண்டு வருஷம் வனவாசமும் ஒருவருஷம் அஞ்ஞாதவாசமும் செய்து அவ் வெல்லையில் வந்து அரசு கைக்கொள்ளுக வென்றான். அதற்குடன் பட்டு உதிஷ்டிரன் சூதாட நேர்ந்தான். இவ்வாபத்து மேலவால், யுதிஷ் டிரன், தானும் தன் சகோதரரும் மனைவியும் மைந்தரும் அடிமைத் திறத்தினீங்கக் காட்டகஞ் செலவைக்கருதி இன்னுமொருமுறை சூதாடு மென்று தான்செய்த பணயத்தை யொட்டமாக்கினான். சகுனி அதற் கிசைந்து ஆட, யுதிஷ்டிரன் வென்றான். சகுனி வெட்கித் தலை குனிந்தான்.

இந்நூற்கிடையில்வந்த வில்லிபுத்தூரார் பாரதச்செய்யுட்களுக்கு உரை.

கல்லாமழலைக்கனியூறல்கலந்துகொஞ்சுஞ்
சொல்லாலுருக்கியழுதோடித்தொடர்ந்துபற்றி
மல்லார்புயத்தில்விளையாடிமகிழ்ச்சிமைந்த
ரில்லாதவர்க்குமனைவாழ்வினிமையென்னும்.

இ—ள். கல்லா-அறியாத, மழலை-சிறுபாஷையாகிய, கனி ஊறல்-பழரசத்தை, கலந்து-கூட்டி, கொஞ்சும் சொல்லால்-திருந்தாது பேசும் சொற்களால், உருக்கி-மனத்தைக் கரைவித்தும், அழுது ஓடி—அழுதுகொண்டு ஓடியும், தொடர்ந்து பற்றி-விடாது பின்னேசென்று தாவிப் பிடித்தேறி, மல்லார் புயத்து-வலிமைபொருந்திய தோளிலே, விளையாடும்-விளையாடுதலால் உண்டாகும், மகிழ்ச்சி-இன்பத்தைத் தருகின்ற, மைந்தர்-புத்திரரை, இலாதவர்க்கு-பெறாதவர்க்கு, மனைவாழ்வின—இல்வாழ்க்கையிலுள்ள, இனிமை—இன்பம், என் ஆம்—யாது ஆகும் எ—று

மெய்தானம்வண்மைவிரதங்கழல்வேள்விநாளுஞ்
செய்தாலுஞாலத்தவர்நற்கதிசென்றுசேரார்
மைதாழ்தடங்கண்மகவின்முகமன்னுபார்வை
யெய்தாதொழியிற்பெறுமின்பமிவணுமில்லை.

இ—ள். மெய்-சத்தியம், தானம்-சற்பாத்திரத்தில் கொடை, வண்மை-உதாரமான ஈகை, விரதம்-நோன்பு, கழல் வேள்வி அக்கினி யாகம் (என்னும் இவைகளைக் கிரமமாக), நாளும் நாள்தோறும், செய்தாலும்-கைக்கொண்டொழுகினும், ஞாலத்தவர்-இவ்வுலகத்திலுள்ள இல்லறத்தார், நற்கதிசென்றுசேரார் நல்லகதியைப்போயடையார், மைதாழ்-அஞ்சனம் பரந்த, தடம் கண்-அகன்ற கண்களையுடைய, மகவின்-குழந்தையினது முகம் மன்னும்பார்வை முகத்திலுள்ள பார்வையானது, எய்தாது ஒழியின்-கிடையாமற்போனால், பெறும் இன்பம்-அடையும் சுகம், இவணும் இல்லை-இவ்வுலகத்திலுமில்லை. எ—று.

மென்பாலகரைப்பயவாதவர்மெய்ம்மையாகத்
தென்பாலவர்தம்பசித்தீநனிதீர்க்கமாட்டா

பெண்பாணிகழ்ந்தவினையாலிடரெய்தினின்றே
னின்பாலருளுண்டெனினுய்வன்வெங்கணல்லாய்.

இ—ள். மென்பாலகனை யிருதாளினை தொழுமைந்தனை, பயவாதவர்-பெறாதவர்கள், மெய்ம்மையாக - உண்மையாக, தென்பாலவர்தம்-தெற்றிசைக்கணுள்ள பிதிர்களுடைய, பசித்தீ-பசியாகிய நெருப்பை, தணிக்கமாட்டார்-முற்றாகத் தணிக்கமாட்டார்கள், என்பால் நிகழ்ந்த-என்னிடத்துளதாகிய, வினையால்-தீவினையால், இடரெய்தி நின்றேன்-துன்பமுண்டாகப் பெற்றேன், நின்பால்- உன்னிடத்து, அருள் உண்டு எனின் கிருபையுண்டாயின், உய்வேன் - ஈடேறுவேன், வெங்கண் நல்லாய்-கொடியகண்ணினையுடைய பெண்ணே. எ-று

கற்றவர்க்குநலனிறைந்தகன்னியர்க்கும்வண்மைகை
யுற்றவர்க்கும்வீரமொன்றுயர்ந்தவர்க்கும்வாழ்வுடைக்
கொற்றவர்க்குமுண்மையானகோதின்ஞானமாதவர்
நற்றவர்க்குமொன்றதாகுநன்மைதீமையில்லையால்.

இ—ள். கற்றவர்க்கும் - கல்வியிலே சிறந்தவர்க்கும், நலன்நிறைந்த கன்னியர்க்கும்-கற்பும் அழகும் நிறைந்த கன்னிகைகளுக்கும், வண்மை கையுற்றவர்க்கும்-ஈகையுடையவர்களுக்கும், வீரம் ஒன்று உயர்ந்தவர்க்கும்-யுத்தத்தில் வீரம்படைத்து மேம்பட்டவர்க்கும், வாழ்வு உடை கொற்றவர்க்கும்-நல்வாழ்வினையுடைய அரசர்களுக்கும், உண்மையான-மெய்ம்மையாகிய, கோதில் ஞானமாதவர் ஆம்-குற்றமில்லாத ஞான நெறியிற் செல்வாராகிய, நல்தவர்க்கு நல்ல தவசியருக்கும், ஒன்று-பொருந்துகின்ற, சாதகமாய நன்மை தீமை-சாதியிரண்டாலுண்டாகிய நன்மையும் தீமையும், இல்லை. எ-று. ஆல் அசை.

முறுவல்கொண்டுகண்டசாபமுனியுநாணவெம்மைநீ
யுறுவதொன்றுமுணர்கலாதுரைத்தபுன்சொலறிதியே
மறுவிலந்தணாளன்யானுமன்னனீயும்வாசவன்
சிறுவன்வென்றனைப்பிணித்தசிறுமையென்னபெருமையோ.

இ—ள். முறுவல்கொண்டு கண்ட-புன்சிரிப்புடையனாகிக் கண்ட, சாபமுனியும்-வில்வித்தையிலே வல்ல பிராமணனாகிய துரோணாசாரியரும், நாண எம்மை-நாம் நாணும்படி எம்மை, நீ உறுவது ஒன்றும் உணர்கலாது-நீ பின்வருவது ஒன்றும் ஆராயாது, உரைத்த புன்சொல்

அறிஞியே-சொன்ன அவையறிந்தொழுகோ அறிவாயனரே, மறுஇல் [illegible] தருளன் பாவை-காலேபோ [illegible] இவ்வாத பிரா[illegible], ப[illegible] [illegible] வாசவே, வாசவ [illegible] [illegible] கனை, [illegible] [illegible] [illegible] பிடித்[illegible] [illegible], [illegible], பெருமையோ [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

சிலைபிறைசில் முகங்கவிமைகள் சிறிகைகவேகு
நிலைமுகத் தாழ் வுகின் றவெங்கொழுந்திகிரிகாப்ப
ஞ் சிலைபிலாவிலகக்குமங்கே நெஞ்சுறயாவைனையதால
கலைவளிராவு கேயாத்தக்கணைனியமுரியவொன்றுன்

இ—ள். சிலை இது-இதுவே வில்லு, சிலீமுகங்கள் இவை-இவையே அம்புகள், கடுந்திரிகைவேகத்து-கடுமையான சில்லின் வேகத்திலே, இலை முகத்து-அச்சில்லின் ஆர்களுக்கு நடுவேநின்று, உழலுகின்ற சக்கிரத் திகிரிநாப்பண் சுழலுகின்ற யந்திர சக்கிரநடுவே, நிலையில்லா-நிலையில்லாத, இலக்கும் குறியும், அஃதே-அதுவேயாம், நெஞ்சுஉற-உண்மையாக, யாவன் எய்தான்-அதனை யாவன் எய்து வீழ்த்துகின்றானோ, கலை வலீர்-வில்வித்தையில் வல்லவர்களே, அவற்கே அந்தக் கன்னியும் உரியள் என்றான்-அவனுக்கே அங்குநிற்கும் கன்னிகையாகிய திரௌபதியும் உரிமையுள்ள நாயகியாவாள் என்று (திருஷ்டத்துய்மன்) சொன்னான். எ—று.

மன்மரபிற்பிறந்திருதோள்வலியாலிந்த
மண்ணாளுமவர்க்கன்றிமறைநூல்வாணர்
தொன்மரபிற்பிறந்தவருமிலக்குவீழ்த்தாற்
சூட்டுமோதொடையிளந்தோகையென்னத்
தன்மரபுக்கணிதிலகமானவீரன்
றகவன்றேமன்றலுக்குத்தாழ்வோவென்றான்
வின்மரபிற்சிறந்தநெடுவில்லையீசன்
மேருகிரியெடுத்ததெனவிரைவிற்கொண்டான்.

இ—ள். மன்மரபில் பிறந்து இருதோள்வலியால் இராசகுலத்திலே பிறந்து இரண்டுபுயங்களின் பலத்தாலும். இந்தமண் ஆளும் அவர்க்கு அன்றி-இந்தப்பூமியை ஆளுகின்ற அரசருக்கேயல்லாமல், மறைநூல் வாணர் வேதமோதும் வாழ்க்கையினையுடையவராகிய, தொல்மரபில் பிறந்தவரும்-பழைய குலத்திலே பிறந்தவரும், இலக்கு வீழ்த்தால்-இலக்கு எய்து வீழ்த்துவாராயின் (அவருக்கும்), சூட்டுமோ தொடையல் இளந்தோகை என்ன-சூட்டுவளோ மாலையை இளமயில் போன்ற கன்னிகை என்று (பிராமணவேடம்பூண்ட அர்ச்சுனன்) வினவ, தன்மரபுக்கு அணிதிலகம் ஆனவீரன்-தனது குலத்துக்குப் பூணப்படும் சுட்டி போன்றவனாகிய திருஷ்டத்துய்மன் என்னும் வீரன், தகவு அன்றே-தகுதியன்றோ, மன்றலுக்குத் தாழ்வோ என்றான்-விவாகத்துக்குக் குறைவாகுமோ என்றான், வில்மரபிற் சிறந்த நெடுவில்லை-வில்லுச்சாதியிற் சிறந்த நெடியவில்லை, ஈசன் மேருகிரி எடுத்தது என-சிவன் மேருமலையைத் தூக்கி நிறுத்தினதுபோல, விரைவில் கொண்டான்-விரைவாகக் கையிலே எடுத்தான். எ—று.

இமையவர்பதியிலுள்ளனயாவுமிங்குளவிங்குமற்றுள [illegible]
வமைபுறும்பொருள்களங்கிலவென்றுமாற்றமைத்தவாக்கெற்றலைபரியமுதகை
சமைவுறவிரித்துப்புகழுவைசுருதனிச்சதுர்முகத்தவனுவெயநாரு
நமர்களானவிலமுடியுமோமுடியாதாயினுமல்லவாகவிவ்வாம

இ—ள். இமையவர் பதியில் உள்ளன யாவையும் தேவர்களுடைய நகரமாகிய அமராவதியில் உள்ள பொருள்கள் யாவும் இங்கு உள, இங்கு [illegible] இல் உள்ளன, இங்கு மற்று உள்ள அமைவுறு பொருள்கள் அங்கு [illegible] யுள்ள சிறப்புப்பொருந்திய பொருள்களோ அங்கு இல [illegible] லாதன, என்று ஆறுவிதமாய், அமைத்தவாக்கெற்றலை [illegible] பரிந்த உயர்ந்த பழைய நகர [illegible] சமைவுற [illegible] யாக, விரித்துப் புகழ் [illegible] விரித்துப் புகழ்ந்து கூறினால் சதுர்முகத்தவன் — நான்முகனாகிய பிரமனும், [illegible] வருந்துவன, [illegible] நல்ல முடியுமோ [illegible] முடியாது [illegible] சொல்லமுடியுமோ முடியாது அவ்வாறு முடியாமற்போனாலும், [illegible] எல்லையற்றது, [illegible] சொல்லுக்கடங்காது [illegible]

நீவிருமவிச்சயாவும்வேட்டபயமுறை [illegible]
மேலாவியமியையாடனையோபொருளைவேட்டருவார
மேவினொடுரியபகையோடிகலோதாங்கோயாரிக
காவியங்களைச்செறுநோக்கருறலகடனைதன [illegible].

இ—ள் நீவிரும்—நீங்களும், விச்சயாவும் வேட்ட முறைப்படியே [illegible] புரிந்து, தேவாம உண்டேயும் [illegible] யாயினும், பகைவர் [illegible] யான் தனியே—இவ்வுலகமுறைமையா [illegible] ஆணையால் ஒருவராக [illegible] ஒருவராக, மேன்மை விருப்பினை வராகி, புரியும் நடத்தைகள் [illegible] காலத்தில், [illegible] இந்த கருங்குவளைப் பூம்போது [illegible] கண்களையுடைய திருமகளின் [illegible] கடந்து அன்று—காணப்படும் முறைமையுடையது ஆகாது என்று.

வண்ணுறக்ககாண்லோர்திருத்துவுயமேவடமாறிய
புனனேயப்புனல்களாடப்போவதேயுறுதியென்று
வண்ணவிற்றிறலிராகுவாய்மலாந்தருளினேடு
பண்ணுறக்கித்ததாதபண்டிதன்விசும்பிறபோனே.

இ—ள். என் உற மனசார, காலேல்-கண்டால், ஆர ஆறு இருது வும்-ஆறு பருவங்களுமடங்கிய ஒருவருடம், வேடம் மாறி, வேடத்தை மாற்றிக்கொண்டு, புணர்ப்பப் புலவர்கள் ஆடப் போவதே [illegible] ணிய தீர்த்தயாத்திரை பொருட்டுப் போதலை செய்யத்தக்க பிராயச் சித்தமாம், என்று எனக்கூறி, [illegible] விருக்கு-சிறந்த வில் வித்தையில் வன்மையுடைய பாண்டவர்களுக்கு, வாய்மலர்ந்து அருளி [illegible], [illegible] திருப்பி, [illegible] [illegible] யுடைய [illegible] [illegible]. விருப்பில் [illegible] செய்தான். எ - று. இருது பருவம், ஆறு பருவங்கொண்டது ஒருவருடம். அவைகள் கூதிர் முன்பனி பின்பனி இளவேனில் முதுவேனில் என்பன. கார் ஆடி ஆவணி, கூதிர்-புரட்டாசி ஐப்பசி. முன்பனி கார்த்திகை மார்கழி, பின்பனி-தை மாசி, இளவேனில் பங்குனி சித்திரை, முதுவேனில்-வைகாசி ஆனி.

மனைத்தாரமுங்கிருத்தநூல்வாயமைப்பூம்பயிற்சிவல்லமையிரண்டு [மேசாழி
யினைத்தானுந்தெரிக்க [illegible]
[illegible] செய்தானை
[illegible] தருமன் [illegible] வெண்சங்குமீர்
[காலை.

இ—ள். மனைத்தாரமும் [illegible], திருத்தகுநூல் வாயம் பாவும்-சிறந்த [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] பெற்ற [illegible], இனைத்தானும் [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible], [illegible] அரிய செய்துமுடித்த [illegible], [illegible] [illegible] மான [illegible]. [illegible] [illegible] செய்தான் பதின்மூன்று மாதத்தில் முடித்தான், [illegible] [illegible] தம்பியாக்கு-[illegible] மேம் பட்ட தருமனுடைய தம்பியாகிய வீமனுக்கும் அர்ச்சுனனுக்கும் முறை யே, தண்டுடன் வெண்சங்கும் [illegible] [illegible] வென்றைய பொருந்திய [illegible] கொடுத்தான். எ - று.

எற்றிறைச [illegible] [illegible] [illegible]
மாற்றிறன் [illegible] விருந்தோ [illegible] சிகூர்த்து

போற்றினனீவையான்புரிதவையாதெனப்புகழ்ந்தான்பொதியிற்றென்
காற்றிலரும்புநறுங்குதம்போற்புளகரும்புங்காயத்தானே. [றாற்

இ—ள். மாறன் [illegible] ஆசனத்தில் ஏறியிருக்கச் செய்தான், கனிந்த கனிபோல [illegible] யாவும் தந்து - ஒவ்வொன்றாக உபசார மெல்லாஞ் செய்து, மாறனிருதன் [illegible] நடந்த இளைப்பைத் தீர்த்தான், மலர் அயன்போல் இருந்த [illegible] மகிழ்ச்சி கூர்ந்து போற்றினான் - தாயைப்போல் [illegible] விரும்பியிருந்தவனை மகிழ்ச்சி பொங்கி [illegible], [illegible] யான் புரிந்தவை யாது எனப் புகழ்ந்தான் நீ இங்கே எழுந்தருளியது [illegible] என்று புகழ்ந்தான், பொதியில் [illegible] காற்றிலே - பொதியமலையிலிருந்து வருகின்ற தென்காற்றினால், அரும்பு [illegible] போல் தளிர்க்கின்ற [illegible] போல, புளகு அரும்பும் [illegible], காயத்தான் சரீரத்தையுடையவனாகிய அருமன். எ—று.

யான்புரிந்தவையாதெவ்வெவ்யானபுரிந்தாளவினைபரிவிசைபான்வினைத
தேன்புரிந்தவெள்ளமுதாலமுதமா[illegible]வியபிறந்தசெவிட்டுவிப்பாய்
மான்புரிந்ததிருக்கரத்தாமதிருந்தகங்கைவளர்மங்கைபாகன்
றான்புரிந்ததிருக்கூத்துக்கிசையமகிழ்ந்திசைபாடுதவஞானி.

இ—ள். யானைபுரிந்தவை [illegible] யான் புரிந்தாள் அவனியில் நான் செய்தவை [illegible] யார் செய்தார் [illegible], இசையின் வினைத தேன்புரிந்த செவ் அமுதால் - இசையினையுடைய வினையினது தேன்போலும் பண்ணாகிய தெளிந்த அமிர்தத்தால், அமுது [illegible] செவி இருதும் [illegible] அமுதனுடையவர்களாகிய [illegible] செவியிலே இனிமையாகத் தெவிட்டும்படி செய்பவனே, மான்புரிந்த திருக்கரத்து மானைத் தாங்கிய திருக்கரத்தையுடைய, மதி இருந்த கதிர் [illegible], மங்கைபாகன் பிறையுடன் [illegible] கங்கையைத் தரித்த சடையுடையவரும் உமாதேவியை இடப்பாகத்தே யுடையவருமாகிய சிவபெருமான், தான்புரிந்த திருக்கூத்துக்கு இசைய தாம் செய்தருளும் திருநடனத்துக்குப் பொருந்தும்படி, மகிழ்ந்து இசைபாடும் தவஞானி - களிகூர்ந்து கீதம்பாடவல்ல [illegible] தவஞானியே. எ—று.

வெஞ்சிலைகுனித்தோரையியான்விடின்வெருண்டவேந்த
ரெஞ்சிவினைபுகுவரல்லால்யாவரேயெதிர்க்கவல்லார்

வஞ்சனைகொண்டுவெல்லமதிப்பதுவாளால்வெல்ல
வஞ்சினமாயினன்றேயென்றனனங்கர்கோமான்.

இ—ள். வெஞ்சிலை குனித்து-கொடிய வில்லை வளைத்து, ஓர் அம்பு யான் விடின்-ஒரு பாணத்தை யான் பிரயோகிக்குமிடத்து, வெகுண்ட வேந்தர் எஞ்சி-பகைத்த அரசர் குன்றி, விண்புகுவர் அல்லால்-விண்ணுலகஞ் செல்வரே யன்றி யாவரே எதிர்க்க வல்லார் யாவர்தாம் எதிர்த்திட வல்லவர்கள், வஞ்சனை கொண்டு வெல்ல மதிப்பது கபடத்தால் வெற்றிபெற எண்ணுவது. வாளால் வெல்ல அஞ்சினம் ஆயின் அன்றே-வாட்படை முதலியவற்றால் வெல்வதற்குப் பயந்தோமாயினல்லவா, என்றனன் அங்கர் கோமான் என்று கூறினன் அங்கதேசாதிபதியாகிய கர்ணன். எ - று.

துப்புறழ்முழுத்தசெவ்வாய்த்திரள்பெருந்துணைத்தோள்கொட்ட
கைப்படுசிலையிற்றோன்றுங்காவலர்கலங்கிவீழ
மெய்ப்படுமுனியாய்வந்துவிசயன்வில்லிறுத்தபோது
மிப்பொழுதிருந்தவீரரியாவருமிருந்திலேயோ

இ—ள். துப்பு உறழ்-பவளம்போல, முழுத்த செவ்வாய் முழுத்தைத் தருகின்ற சிவந்த இதழ்களையுடைய, திரள் பெருந் துணைத் தோள்கொட்ட-திரண்டு பருத்துள்ள இரண்டு தோள்களையும் விரும்பி, கைப்படு சிலையில் தோன்றும்-கைக்குச் செவ்வையாகக் கொண்ட வில்லேற்றுதலால், காவலர் கலங்கி வீழ-அரசர்கள் பயந்து மனங்கலங்க, மெய்ப்படு முனியாய் வந்து மெய்யான வேதியனைப்போல வந்து, விசயன் வில் இறுத்தபோதும்-அருச்சுனன் வில்லை வளைத்தபோதும் அப்பொழுது இருந்த வீரர் யாவரும்-இப்போதிங்கேயிருந்த வீரர் எல்லோரும், இருந்திலேயோ-அங்கே இருக்கவில்லையா.

அடியுமாண்மையும்வலிமையுஞ்சேனையுமழகும்வென்றியுந்தந்த
குடியுமானமுஞ்செல்வமும்பெருமையுங்குலமுமின்பமுமேங்கும்
படியுமாமறையொழுக்கமும்புகழுமுன்பயின்றகல்வியுஞ்சோ
மடியுமான்மதியுணர்ந்தவர்க்கினிமேல்வைப்பரோமனம்வையாா.

இ—ள். அடியும்-நிலையும், ஆண்மையும் வலிமையும்-மனவூக்கமும் பலமும், சேனையும் அழகும்-சேனைபலமும் சரீரவழகும், வென்றியும்-வெற்றியும், தந்தம் குடியும்-தமது தமது குடிச்சிறப்பும், மானமும்-

மகிப்பும், குலமும்-குலப்பெருமையும், இன்பமும் தேசம்-இன்பமும் ஒளியும், படியும்-பூமியும், மாமறை ஒழுக்கமும்-வேத வொழுக்கமும், புகழும்-கீர்த்தியும், முன்பயின்ற கல்வியும்-முன்னேகற்ற கல்வியும், சேர-ஒருங்கே, மடியும்-அழிந்துவிடும், மதி உணர்ந்தவர்-அறிவு தேர்ந்தவர்கள், சூதின்மேல் வைப்பரோ மனம்-சூதாட்டத்தில் வைப்பரோ மனம், [illegible] வைக்கமாட்டார். எ-று. மடியுமால்-என்பதில் ஆல் அசை.

மேதகத்தெரிஞானநூற்புலவரும்வேதநூலறிந்தோரும்
பாதகத்திலொன்றென்னவேமுன்னமேபலபடப்பகுத்திட்டார்
தீதகப்படுபுன்றொழிலிழிஞருநிகர்சிந்தனைசிறிதின்றித்
தோதகத்துடனென்னையோசகுனிதன்சூதினுக்கெதிரென்றான்.

இ-ள். மேதகத்தெரி-செவ்வையாக வுணர்ந்த, ஞானநூற்புலவரும்-ஞானநூல் வல்ல பண்டிதர்களும், வேதநூல் அறிந்தோரும்-இராச்சிய தருமநூல் வல்ல நிபுணரும், பாதகத்தில் ஒன்று என்னவே முன்னமே பலபடப் பகுத்திட்டார் (சூதாடல்) பாதகங்களுள் ஒன்றாகுமென்று முன்னே பலவாறும் இகழ்ந்து கணித்திட்டார்கள், தீது அகப்படு புன்தொழில்-தீமை பொதிந்த எளிய தொழிலையுடைய. இழிஞரில் சிறுவரைப்போல. சிந்தனை சிறிது இன்றி ஆராய்வு சிறிதுமில்லாமல், தோதகத்துடன்-வஞ்சனையோடு, என்னையோ சகுனிதன் சூதினுக்கு எதிர் என்றான்-என்னையோ சகுனியினது சூதாட்டத்துக்கு நிகர் என்று கூறினான். எ-று. (இச்செய்யுள் இரண்டும் தருமன் விதுரனுக்குக் கூறியவை) சகுனி சூதாட வழைத்தபோதும் தருமன் இக்கருத்தே படச் சொன்னான்.

திருகுநெஞ்சின்வஞ்சராகியிளைஞர்தீமைசெய்தகா
லுருகுகின்றதந்தைநீயுடன்படுத்திருப்பதோ
மிருகமன்றுபறவையன்றிரக்கமின்றிமேவுநின்
னருகுவந்தணைந்தவெங்களறிவிலாமையாகுமே.

இ-ள். திருகு நெஞ்சின் வஞ்சராகி-நேர்மையில்லாத நெஞ்சினையுடைய வஞ்சர்களாகிய, இளைஞர் தீமை செய்தகால்-சிறுவர் தீமைகள் செய்யுமிடத்து, உருகுகின்ற தந்தை நீ உடன் படுத்து இருப்பதோ-அன்புடைய தந்தையாகிய நீ உடன்பட்டிருத்தல் தகுதியோ, மிருகம் அன்று பறவை அன்று-நாற்கால் விலங்குமன்று பறவையுமன்று, இரக்

கம் இன்றி மேவும் நின் அருகு-இரக்கமில்லாமலிருக்கு மூனநாயக்கமாக வந்து அணைந்தது எங்கள் அறிவு இலாமையே ஆகும் - நாங்கள் வந்து சேர்ந்தது எமது அறிவின்மையேயாம். எ—று.

முறையோவென்றென் றவனிதலமுழுதுமுடையான் முடித்தேவி
நிறையோடழிந்துகலங்க நீர்நினைவற்றிருந்தீர் நினைவற்றோ [பல்
விறையோன் முனியுமெனநினைந்தோ விருந்தாலுறுதியெடுத்தியம்
குறையோ கண்கண்டதாநாளுங் குலத்துப்பிறந்தோர் கூறுரோ.

இ—ள். முறையோ என்று என்று-இது முறையான செயலோ முறையான செயலோவென்று கூறி, அவனிதலம் முழுதும் உடையான் முடித்தேவி-பூதலம் முழுதும் உடையவனாகிய தருமன் பட்டத்துத்தேவி, அழிந்து-கலங்கி, நிறையோடு கலங்கவும்-நீதிமுறை பற்றி விளைவியவிடத்தும், நீர்-சபையோராகிய நீங்கள், நினைவு அற்று இருந்தீர்-சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தீர்கள், நினைவு அற்றோ-நினைவு இல்லாமலோ, இறையோன் முனியும் என நினைந்தோ-அரசன் கோபிப்பான் என்றெண்ணியோ, இருந்தால் உறுதி எடுத்து இயம்பல் குறையோ-சபையில் இருந்தால் விளையத்தக்க கருமத்தை எடுத்துச் சொல்லுதல் குற்றமாகுமோ, கண் கண்டது-கண்ணாற் கண்டதை, நாளும்-எக்காலத்தும், குலத்துப்பிறந்தோர் கூறுரோ-குலமக்கள் சொல்லாது விடுவரோ (விடார்). எ—று.

ஆறாகியிருதடங்கணஞ்சனவெம்புனல்சோர வளகஞ்சோர
வேறானதுகிறகைத்தகைசோர மெய்சோர வேறோர்சொல்லுங்
கூறாமற்கோவிந்தா கோவிந்தாவென்றாற்றிக்குளிர்ந்துநாவி
லூறாதவமிழ்தூறவுடல்புளகித்துள்ளமெலாமுருகினேனே.

இ—ள். ஆறு ஆகி இருதடம்கண் அஞ்சனவெம் புனல்சோர-ஆறு போல இரண்டு பரந்த கண்களினின்றும் அஞ்சனங்கரைந்த கொடிய நீரானது பெருகவும், அளகம் சோர-கூந்தல் அவிழ்ந்து தூங்கவும், வேறான துகில் தகைத்தகை சோர-அவிழ்ந்த சீலையை இறுக்கிய கையானது தளர்ந்து போகவும், மெய் சோர-உடம்பு துவளவும், வேறு ஓர் சொல்லும் கூறாமல்-வேறு ஒருசொல்லும் கூறாமல், கோவிந்தா கோவிந்தா என்று ஆற்றி-கோவிந்தா கோவிந்தா என்றழுதுகொண்டு, குளிர்ந்து-மிக்க குளிர்ச்சியுற்று, நாவில் ஊறாத அமிழ்து ஊற-நாக்கிலே ஒரு காலத்தும் சுராவாத அமிர்தமானது சுரந்து பொங்க, உடல் புள

கிடந்து-உடம்பிலே அணைந்திராமல் [illegible] எல்லாம்
உருகின்ற மனம் முழுதும் [illegible]

அருமறை சொல்லிய [illegible]
முறை [illegible] போற்றுக
திரும[illegible] செ[illegible] திரு[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

இ—ள் [illegible] மறை [illegible] கூறப்பட்ட,
காமம் ஆயிரமும் [illegible] கூறி
விண்ணப்பஞ்செய்ய, [illegible] திருமலை
[illegible] திருவடிகளை
யுடைய [illegible] இதை
[illegible] திரு[illegible]
போது, [illegible] கட்டப்படும் திரு
த்தான கூந்தலையுடைய மானேபோல [illegible], மனம் கலங்
காதே-மனம் [illegible] உள்ளத்
திலே வந்து வெளிப்பட்ட [illegible] ஆனையாளும் கரியமேகம்
போன்ற [illegible] கருணை
[illegible] என்று.

இலகுபோத ஏழாம்பாலபாடம்.

அரும்பத விளக்கம்.

---*---

க. பாண்டு வேட்டைக்குச் சென்றது

வேனிற்காலம்-வெயிற்காலம்.
ஆரியமன்னர்-"இந்திய" அரசர்.
புரவி-குதிரை.
உபோஷம அபியானம்,
உந்த-தள்ள
அசுவம் குதிரை.
கட்புலன்-கண்ணோக்கு
புலாயிதகதி-பாய்ச்சல்,
கலை-கலைமான்.
துண்ணென-சட்டென
குறிப்பணவாய் விடுவெனவாகி
சாபம் பெரியோர் கொடுக்குந் தீங்குரை
துணுக்குறவு-பயந்து.
அறம்-தருமமுறை.
போகசமயம்-கூடுங்காலம்
உசிதமற-அருவருப்பாக.
அபவாதம் பழிப்பு.
கவன்றனன்-கவலைப்பட்டான்
துறத்தல் விடுதல்.
பரிவாரத்தவர்-பரிசனம் உடன் சென்றோர்.
சஞ்சலம்-நிலையற்ற. துக்க
ஊழ்மர் ...மைகள்

உ. பாண்டு புத்திரரைப் பெற்றது

நகரமாக்கள்-நகரத்துச்சனங்கள்.
பெருந்தகை-பெரியோன்.
துறவு-சந்நியாசம்.
உய்ப்பவன்-செலுத்துவோன்.
இல்வாழ்வான்-குடும்பத்தான்.
பாரி மனைவி.
ஆற்றல்-வலிமை.
புணை-தெப்பம், கட்டுமரம்.
போக்கியங்கள் - அனுபவிக்கப்படும் பொருட்கள்.
பரித்தியாகம் - விடுதல்.
உபராசன் - இரண்டாமரசன்.
அந்தகன் - குருடன்.
காலவடைவு - நாட்கழிவு.
அறக்கடவுள் - யமன்.
ஸ்மரித்து - நினைந்து.
ஆஞ்ஞை - கட்டளை.
சந்ததி - மக்கள்.

---

௩. பாண்டு இறந்தது.

அசாத்தியம் - சாதிக்கக்கூடாதது.
சாத்தியம் - சாதிக்கத்தக்கது.
அருகமுடையது - தகுதியுடையது.
மனோரதம் - மன ஆசை.
நூற்றுவர் - நூறுபெயர்.
மந்திரத்தலைவர் - மந்திரிகள்.
உசாவினன் - ஆராய்ந்தான்.
அரண் - கோட்டை காவல்.
ஆதரம் - ஆசை
அரும்பியது - உண்டாயது.
மனோகரம் - அழகு.
புத்தமிர்தம் - புதிய அமிர்தம்.
பிரமரங்கள் - வண்டுகள்.
ரீங்காரம் - வண்டினதொலி.
வசீகரசக்தி - கவரும் ஆற்றல்.
தமியளாகி - தனித்து.
பொள்ளென - சட்டென.

வயிறலைத்து - வயிற்றைப்பிசைந்து
விதவையர் - கைம்பெண்கள்.
அநுகமனம் - உடன்கட்டையேறல்.

---

௪. பாண்டு புத்திரர் கலைகளில் வல்லுநராதல்.

கலைகள் - வித்தைகள்.
வல்லுனர் - வல்லோர்
படைக்கலம் - போராயுதம்.
மந்தமாருதம் - இளந்தென்றல்
இரத்தினகசிதம் - இரத்தினமயம்
அண்டகடாகங்கள் - அண்டகோளம்.
கோஷித்தன - ஒலித்தன.
யானையூர்ந்து - யானைமேலேறி.
தனுர்வேதாசிரியன் - வில்வித்தை பயிற்றுவோன்.
சமிஞ்ஞைப்படி - குறிப்பின்படி.
யுத்தவித்யாசாரியர்கள் - யுத்தம் பயில்வோர்
மீறுப - மேற்கொள்ள.
அறைகூவி - அழைத்து.

---

௫. அர்ச்சுனன் வில்லாண்மை

வில்லாண்மை - வில்வீரம்.
ஆர்ப்பரிப்பு - ஒலி.
கரகோஷம் - கைகொட்டுமொலி.
நாண்பூட்டி - கயிறுபூட்டி.
குணத்தொனி - வில்லுநாணினது ஒலி.
ஜனசமூகம் - சனத்திரள்.
நிஸ்தரங்க - அலையில்லாத.
சரங்கள் - அம்புகள்.
சொரிந்தன - பொழிந்தன.

கம்பீரம் - ஆழம். கனம்.
அந்தகாரம் - இருள்.
இருட்பிழம்பு - இருட்கூட்டம்.
மேகவாகனன் - இந்திரன்.
கிரீசன் - சிவன். [கிரி - ஈசன்]
தினகரன் - சூரியன் - தினத்தைச் செய்வோன்.
நிசாகரன் - சந்திரன் இராவைச் செய்வோன்
வரப்பிரசாதம் - அருட்கொடை.
கரந்தமாத்திரத்தில் - மறைந்தவுடன்.

---

௬. துரோணர் வில்லாண்மை

சன்னத்தமாய - ஆயத்தமாய்.
அதிரதன் - பெருந்தேர்ப்படையுடையவன்
[illegible]
காளையர் - ஆண்மை சிறந்த இளையோர்.
போர்வீரி - யுத்தவீரன்.

---

௭. கர்ணன் அங்க தேசாதிபதியாதல்.

பிரதிக்ஞை - அறிக்கை, சபதம்.
ஆகுலித்து - துக்கித்து
மானவர் - நிறையுடையோர்.

---

௮. குருதக்ஷிணை கொடுத்தல்.

ஒற்றர் - வேவுகாரர் - தூதர்.
தானை - படை
நிருவகிக்கலாற்றாது - தாங்கவியலாது.

வரம்பிகந்த - எல்லைகடந்த.
கடப்பாடு - கடன்.

௯. உதிஷ்டிரன் யுவராஜனாதல்.

பிரதம - தலைமையான.

௰. துரியோதனன் [illegible] போதனை.

சிந்தாகுலம் - துக்கம்.
நாராசம் - இரு[illegible] கோல்.

௧௧. திருதராஷ்டி[illegible]

நேத்திரம் - கண்.
தன்னடிப்படுத்தி [illegible].
உன்னத - மேலான.
அரிஷ்டம் [illegible].
பரிவோடு - அன்புடனாய்.

௧௨. பாண்டவரை வாரணாவதத்துக் கனுப்பியது

பூஜைகள் - பூசைகள்.

௧௩. அரக்குமாளிகை.

மெய்காப்பாளர் - காவற்றுணைவர்.
கம்மியன் - தச்சன்.

௧௪. அரக்குமாளிகைக்குத் தீயிட்டது.

பிலத்துவாரம் - நிலவறை.
ஏகாந்தம் - பொருத்தம.
பெருமைக்கு - பெருமைகளில்.
கூடாரம் - கூட்டம்.
அபரக்கிரியை - பிணச்சடங்கு.

௧௫. இடிம்பவதம்.

பிர[illegible] [illegible] பாலன்.
[illegible] பாகல.
[illegible]
[illegible] அன்பு.
[illegible] போல்
[illegible].

௧௬. பகாசுர வதம்.

அதிதிகள் - விருந்தினர்.
[illegible] சாட்டி.
ஆரவம் - ஒலி.
[illegible].
சுயம்வரம் - தான்விரும்பிய மணமகனை மணம்புரிதல்.
[illegible] அக்கினி.

௧௭. திரோபதி விவாகம்.

சூளாமணியொளி - சந்தைஒளி.
துவாதசாதித்தியர் - பன்னிருசூரியர்.

புலராதிருந்த - விடியாமலிருந்த.
மைதானம - முற்றவெளி
கம்பலை - ஒலி.

கஅ மச்சயந்திரமெய்தல்.

லக்ஷியம் - குறி
பிரவசனம் - விளம்பரம.
கழிபெருங்காதரபித்து - மிகக்பே ராசையாகிய மயக்கம.
நிபந்தம - பொருத்தம.
ஆற்றல - வலிமை.

ககூ. திரௌபதி மாலையிட்டது

குதூகலப்பட்டு - மகிழ்ந்து.
புலனாகாவண்ணம - அறியாதபடி.
அபயாஸ்தம - பயநீக்குங்கை.
சபாஜ - மெச்சுரை.
நைந்து - நெகிழ்ந்து.
மூழை - குகை.
அநன்னியன் - அர்ச்சியன் அல்லாதவன்.
மாற்றார் - பகைவர்.

உய. திருமணம்.

இல்லம் - மனை.
திண்மையான - உரமான.
கேண்மை - சிநேகம.
பங்கம - பழுது.
கிரகித்தான் - கொண்டான்.
கஜரததுரகபதாதி - யானைதேர்குதிரைகாலாள் என்னும்நால்வகைச் [சேனை
அமைச்சர் - மந்திரிகள்.
கழிபேருவகை - பெருமகிழ்ச்சி.

உக. இணக்கச் சூழ்ச்சி.

எரியூட்டு - தீயிடல்.
புகலொளித்தல் - புகுந்துமறைதல்.
சுறவின்வாயிலகப்பட்டு - சுறாவின் வாயிலகப்பட்டு.
மேதாசகிததுணைவா - மந்திரிமார்.
மாதுலனை - மாமன்.
மூழுமகனை - மூடன்.
அநீனபுகுந்தவனை - சததியஞ்செய்த [வன்.
குழாம - கூட்டம
நச்சுரை - நஞ்சுமொழி.
க்ஷேமாரோக்கியர் - இன்பமும்சரீர சுகமுமுடையயர்.
கிளை - உறவினர். [யம்
ஒருதலைதுணிபு - ஒருபக்கநிச்ச
துஷ்டநிக்கிரகம் - துஷ்டரைஅடக் கல்.

உஉ. மந்திரசபை.

கௌமாரபருவம் - குமாரபருவம்.
யௌவனப்பருவம் - இளமைப்பருவம.
விருத்தாப்பியதசை - கிழப்பருவம்.
உடுக்கருவி - சுக்கான்.

உங. துரியோதனன்செருக்கு.

விஞ்சி - மிஞ்சி.
வேத்தவை - இராசசபை.
சாமம் - சமாதானம்.
பேதம - பகை.
தானம் - கொடை.
தண்டம் - தண்டனை.

உச. பாண்டவர்பாதியரசு கொள்ளல்.

வாய்ப்புழி - வாய்க்குமிடத்து.
க்ஷமித்தவர்கள் - பொறுத்தவர்கள்.
புராதன - பழைய.

---

௨௫. இந்திரப்பிரஸ்தம்.

நிருமிக்க - இயற்ற, சமைக்க.
தெய்வகம்மியன் - தெய்வதச்சன்.
மனோகர - இனயமான.
குமுதம் - ஆம்பல்.
கால்வன - கக்குவன.
பாதலம் - பாதாளம்.
பணைத்து - பெருத்து.
சந்திரிகை - நிலா.

---

௨௬. பாண்டவர் அரசியல்.

திசா - திக்கு.
அணணிய - அடுத்த.
சுகிப்பான் - சுகிக்கும்பொருட்டு.

---

௨௭. அர்ச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரை.

கிருகம் - வீடு.
பங்கப்பட்டது - பழுதுபட்டது.
அபுத்திபூர்வமாக - எண்ணாமல்.
சிரத்தை - பக்தி.

---

௨௮ அர்ச்சுனன்பலராமன் அரமனைக்குச் சென்றது.

பண்டைநாள் - பழையகாலம்.
அளவளாவ - சம்பாஷிக்க.
பயிர்ப்பு - அருவருப்பு.
விழவுநாள் - திருவிழாநாள்.

---

௨௯. சுபத்திரை கல்யாணம்.

விழாவணி - திருவிழாச்சிறப்பு.
நிர்மானுஷ்யம் - மனுஷரின்மை.
சோரமார்க்கமாக - களவில்.
விழாவயர - விழாக்கொண்டாட.
போரேறு - போரில்ஆண்சிங்கம்.

௩௰. காண்டவதகனம்.

நரபக்ஷணம் - மனிதரைப்புசித்தல்.
கவசம் - சட்டை.
நிருவகித்தற்கரிய - சகித்தற்கரிய.
சமராடி - போராடி.
வள்ளல் - கொடையாளன்.
விரவ - கலக்க.
இன்னோரன்ன - இவைபோன்ற.

---

௩௧. இராஜசூயயாகம்.

புகலிடம் - போக்கிடம்.
லௌகிகப்பயன் - உலகப்பயன்.
வைதிகப்பயன்- ஆன்மபிரயோசனம்
பாரதவருஷம் - இந்தியா.
கையுறை - காணிக்கை
தாரகை - நக்ஷத்திரம்.
தண்மதி - குளிர்ந்தசந்திரன்.
அக்கிர - முதல்
தாம்பூலோபசாரம் - வெற்றிலை கொடுக்குமுபசாரம்.
ஆசங்கை - ஐயம்.
சீற்றம் - கோபம்.
ஆசி - ஆசீர்வாதம்.
ஆதுலர் - வறியர்.

---

௩௨ திருதராஷ்டிரன் உபதேசம்.

பரிணமித்தன - மாறின.
நெட்டுயிர்ப்பு - நெடுமூச்சு.
கேண்மை - சிநேகம்.

அரும்பதவிளக்கம்.

௩௩. சதுரின் சூழ்ச்சி.

தபதிகள - தசசா.

௩௪. விதுரன்தூது.

தௌத்தியம - தூது.
பாணிடசசட்டை - மாறுடவடிவம்.
ஒட்டம - பநதயம.
மரபு - முறை.

௩௫. சூதாடல்.

கோப்பெருந்தேவி - மகாராணி.

௩௬. திரௌபதியைத்துகிலுரிதல்.

பராதீனப்பட்ட - பிறராணைககுட்பட்ட.
மாற்றம் - சொல.
ஆபதபாந்தவா - ஆபததுக்காககுந துணையே.
அநாதரக்ஷகா - கதியற்றவரைககாப பவனே.
அஞ்சலியஸ்தனாய் - கும்பிட்டகை யுடையனாகி.
குறும்புகள் - தீமை.
வெளகி - நாணி.